CRIME SCENE PRESS

budapest noir

R

Roman considerat primul noir maghiar autentic

BUDAPEST NOIR

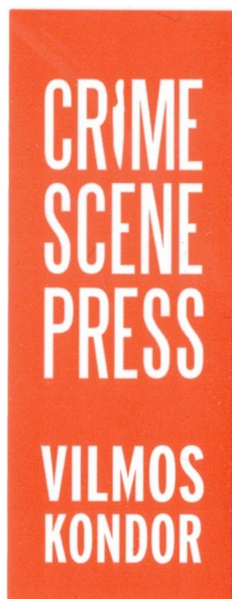
Vilmos Kondor

Budapest Noir

Titlul original: *Budapest Noir*

Traducere din limba maghiară de
Bara Hajnal

— 2023 —

Jelen műkiadása a Petőfi Literary Fund magyar irodalmat népszerűsítő célkitűzése szerinti együttműködés keretén beiül valósult meg.
Această lucrare a fost publicată în cadrul colaborării cu Fondul Literar Petőfi, conform obiectivului acestuia de a promova literatura maghiară.

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Coperta: CORNELIA MOŢĂIANU
Redactor: GEORGE ARION JR.
Corectură: OANA STROE
Tehnoredactor: LAURA TIBĂR
Bun de tipar: octombrie 2023
Tipărit în România

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Kondor, Vilmos
Budapest Noir / Vilmos Kondor ;
trad. din lb. maghiară de Bara Hajnal
Bucureşti: Crime Scene Press, 2023
ISBN 978-630-6542-28-4

I. Bara, Hajnal (trad.)

821.511.141

Vilmos Kondor (n. 1954) este numele (posibil pseudonimul) unui scriitor maghiar de succes, supranumit *părintele literaturii de suspans din Ungaria.*

Cele şapte romane ale sale care-l au ca protagonist pe ziaristul Zsigmond Gordon se petrec în Budapesta în perioada 1930-1950.

Kondor a studiat la Szeged şi la Paris. A terminat ingineria chimică la Sorbona, apoi s-a întors în Ungaria, unde predă şi acum matematica şi fizica de liceu.

Romanele sale împletesc ficţiunea cu istoria, scriitorul izbutind să evoce cu măiestrie atmosfera din Ungaria – şi mai ales din Budapesta – secolului trecut.

UNU

La Cafeneaua Balaton, redeschisă în sfârşit după îndelungate lucrări de reamenajare, cafeaua se servea în mod obişnuit cu zahăr, dacă clientul nu spunea că o vrea neagră. Gordon uita mai mereu acest lucru, aşa că dădu din mână, bău cu zahăr cafeaua, împături ziarul *Pesti Hírlap,* se ridică, plăti şi ieşi pe Calea Rákóczi, cu gulerul ridicat. Îşi întoarse privirea către Piaţa Blaha Lujza, zări luminile de neon ale editurii, scoase din buzunar o ţigară şi o aprinse.

La câţiva metri de el zbiera agitat un vânzător de ziare. Trecătorii îl scăpau rapid de marfă pe băiat, şorţul prins de mijlocul lui atârnând tot mai greu sub povara mărunţişului.

Gordon porni către Podul Elisabeta. În drum trecu pe lângă vitrine, privindu-le dezinteresat. Nici măcar claxoanele maşinilor nu-i atraseră atenţia. Uneori lângă el răsărea discret câte-un ins dubios încercând să-i plaseze nişte ciorapi de mătase ori serviciile de neuitat ale unei cocote. Gordon trecu şi pe lângă aceştia fără să se oprească, aruncă mucul de ţigară, apoi îşi privi ceasul. Dacă se grăbea, ajungea la timp în Piaţa Franz Josef. Se putea urca şi într-un autobuz; cu toate că îi plăcea agitaţia şi vânzoleala serii, de această dată abia dacă le observă.

La colţul Bulevardului Carol zbiera un alt vânzător de ziare. Gordon se întrebă cum de nu răguşeau. Îi trecu prin minte că poate beau ouă precum cântăreţii

de operă, dar alungă repede ideea. Nu era într-atât de curios încât să-l întrebe pe vreunul, deşi ar fi avut ocazia.

— A murit Gömbös! Prim-ministrul e mort! Trupul lui neînsufleţit va fi adus din Germania cu trenul! A murit Gömbös! Guvernul a convocat şedinţă de criză! strigă un băiat de paisprezece ani, cu şapca trasă într-o parte şi cu obrajii îmbujoraţi. Ziarul *Az Est*! Gömbös a murit! continuă să zbiere băiatul, apoi, zărindu-l pe Gordon, flutură ziarul către el. Cele mai proaspete ştiri. În ziarul *Az Est*! A murit prim-ministrul! Cumpăraţi un ziar, domnule!

Gordon scutură din cap.

— Nu-mi trebuie ziarul, băiete. Ştiu că a murit prim-ministrul, spuse şi îşi continuă drumul.

Eu scriu ştirile, adăugă în sinea lui, dacă ştirile se lasă scrise.

După Piaţa Apponyi o coti brusc la dreapta pe Strada Primăriei, bucurându-se de liniştea şi calmul relativ de aici. Nu reuşea nicicum să-şi alunge din minte cazul lui Róna. De aproape o săptămână numai la asta îi stătea mintea, pur şi simplu nu-i venea să creadă c-ar fi adevărate acuzaţiile aduse acestuia. De aproape o săptămână lucra la caz, numai despre asta vorbea – sau cel puţin încerca să vorbească – cu toţi cei care ar fi putut avea vreo legătură cu Róna, dar se lovea mereu de ziduri.

Traversă Piaţa Elisabeta udată de ploaie şi pustie. Când coti pe strada Tisza István, o rafală de vânt îngheţat ce sufla dinspre Dunăre fu cât pe ce să-i smulgă pălăria de pe cap. Frigul neobişnuit pentru luna octombrie îl cutremură. Dimineaţa vremea arăta

cu totul altfel. Gordon nu-şi luase nici fularul, nici mănuşile, iar în loc de pardesiu îşi aruncase pe el balonzaidul.

Poliţistul din faţa sediului inspectoratului general îl salută dând din cap. Gordon se obişnuise deja să păşească în clădire prin poarta de pe Strada Zrinyi nr. 4, o intrare rezervată detectivilor. Îl cunoşteau toţi agenţii de serviciu, astfel că avea acces liber în inspectorat. În acea seară era de serviciu un tânăr care-l salută pe Gordon – din motive neştiute – cu un respect copleşitor.

— Bună seara, domnule redactor! îl întâmpină pe Gordon, care drept răspuns dădu din cap şi porni în sus pe scări.

Dar agentul de serviciu strigă după el: dacă domnul redactor îl caută pe inspectorul Gellért, domnul inspector vă transmite că momentan nu se află în sediu. A fost chemat de urgenţă la o şedinţă.

— Nicio problemă, băiete, îl aştept în biroul lui, răspunse Gordon punând mâna pe balustradă.

Dar băiatul îl opri: căci, nu-i aşa, astăzi a murit Gömbös, prim-ministrul, şi... voia să continue, dar brusc îşi dădu seama: dar cu siguranţă ştiţi deja.

— Ştiu, băiete, răspunse Gordon şi urcă grăbit pe scări la etajul doi. O luă la dreapta pe culoar şi opri la uşa din stânga.

Bătu, căci poate, totuşi... Dar nu-i răspunse nimeni, aşa că deschise uşa biroului lui Vladimir Gellért. Camera acestuia era goală, doar pe birou mai ardea o lampă. Gordon închise uşa în urma sa şi păşi la geam.

Gellért se bucura de un statut privilegiat, biroul lui fiind una dintre puţinele încăperi cu vedere spre

Dunăre. Gordon îşi aprinse o ţigară, apoi privi spre exterior câteva clipe admirând Podul cu Lanţuri scăldat în lumini, apoi Cetatea şi vapoarele ce alunecau pe Dunăre ori erau ancorate la mal, sau remorcherele ce înaintau cu o viteză abia perceptibilă. Îşi stinse ţigara şi se aşeză într-unul dintre fotoliile care se aflau faţă în faţă cu biroul lui Gellért.

Îşi scoase carneţelul pentru a trece din nou în revistă ce-ar dori să afle mai exact de la inspector. Vorbise de mai multe luni cu el la telefon şi îl rugase să-l ajute cu câteva informaţii legate de Róna. În fond, Gordon nu mai putea face mare lucru, pentru că în cazul Ernő Róna procesul începuse deja în acea dimineaţă, şi totuşi se simţea obligat să continue să afle adevărul în cazul acestui detectiv.

În oraş se înmulţiseră bişniţarii de valute care încercau să obţină sume importante, de cele mai multe ori cu succes, profitând de fluctuaţia cursurilor valutare. Metoda bandei în cauză era simplă: oamenii lui István Szörtsey se dădeau drept detectivi şi pur şi simplu le confiscau banii bişniţarilor. Într-o zi, un broker numit Arnold Bondi a intrat în biroul lui Róna şi s-a plâns că i s-au furat cinci mii de penghei. Detectivul specializat în escrocherie şi măsluire a scos fotografia unui bărbat numit Gyula Grósz, pe care-l urmărea deja de ceva vreme pentru infracţiuni comise împreună cu gaşca lui ca pseudo-detectivi. Bondi însă nu l-a identificat pe făptaş în persoana lui Grósz. Atunci Róna l-a sfătuit pe Bondi să depună o plângere, acesta l-a ascultat şi după aceea l-a căutat zilnic pe detectiv să se intereseze de cazul lui. Când Róna i-a spus că încă mai lucrează la caz, Bondi a plecat furios

şi după câteva zile l-a reclamat pe Róna, prin avocat, susţinând că detectivul a primit de la el o sută cincizeci de penghei, promiţând că pentru această sumă îi va convinge pe pseudo-detectivi să-i restituie cei cinci mii de penghei. În acest caz se dispusese urmărirea penală a lui Róna şi tocmai în ziua aceea a avut loc prima înfăţişare.

Atât de prost să fi fost Róna? Să-şi rişte cariera şi pensia pentru o sută cincizeci de penghei? Cazul era neclar, toată lumea nega. Doar Bondi şi ai lui susţineau în continuare că l-au mituit pe Róna. Deşi Vladimir Gellért era unul dintre şefii Serviciului V de criminalistică, iar Róna lucra la Serviciul IV, care se ocupa de abuzuri de încredere, înşelăciune şi infracţiuni asemănătoare, cei doi se cunoşteau bine şi se puteau baza mereu unul pe celălalt, chiar dacă nu erau prieteni. De aceea Gellért avea să-l ajute pe Gordon. Sau măcar îi va arată o direcţie, dacă nu altceva. Iar dacă nu, şi asta însemna ceva, poate chiar mult.

Gordon se ridică din fotoliu. Ceasul de perete bătu de ora nouă. Pe masă domnea o ordine desăvârşită, ca de obicei. În stiva din stânga se aflau dosarele cazurilor în lucru, la mijloc era aşezat calendarul plin al inspectorului, iar în dreapta maşina de scris, împinsă deoparte. În faţa calendarului se aflau o călimară din bronz, în stil *art nouveau*, un toc şi o cutiuţă cu peniţe. Gellért spunea adesea că se obişnuise cumva cu maşina de scris, dar cu stiloul nu se putea împrieteni deloc.

Însă Gordon n-avea nicio problemă cu stiloul, considera tocul o invenţie învechită, perimată. Îşi puse

carneţelul pe colţul mesei, vrând să noteze câteva întrebări, când brusc îşi îndreptă spatele. Ar putea să se aşeze la masă, o făcuse şi altă dată în aşteptarea lui Gellért. Înconjură masa şi se aşeză pe scaun, încercând în zadar să-l tragă sub şezut, căci era blocat de ceva. Gordon privi în dreapta şi observă că scaunul se agăţase de un sertar deschis. Dădu din cap. Aşa ceva nu se mai întâmplase. În ultimii cinci ani relaţia lui cu Gellért fusese cu adevărat bună, dar niciodată nu se întâmplase ca acesta să-şi fi lăsat sertarul deschis. Dimpotrivă, îl încuia mereu cu grijă, iar cheia o ascundea în buzunarul vestei. Gordon rămase la birou şi se holbă la sertarul deschis. Alunecă uşor în jos pe scaun. Pe fundul sertarului zări un dosar nemarcat, un dosar simplu de birou pe a cărui copertă rubrica de titlu era necompletată. În partea de jos a dosarului, însă, se ivea colţul unei fotografii.

Gordon rămase un timp în linişte, nemişcat. Se uită la sertar, iar în sertar la dosar şi la colţul fotografiei. Îşi aprinse o ţigară. Chibritul îl aruncă în scrumieră, suflă fumul fixând în continuare sertarul. Îşi lăsă ţigara pe marginea scrumierei din marmură şi trase puţin sertarul ca să poată ridica uşor coperta dosarului.

Luă ţigara. Trase fumul adânc în piept, apoi scoase dosarul din sertar, îl aşeză în faţa lui şi îl deschise. Văzuse bine. În dosar erau doar două fotografii. În cea de deasupra se vedea o tânără. Stătea lângă o masă acoperită, în fundal o draperie grea. Expresia feţei îi era deopotrivă tristă şi provocatoare. *Nu-i aşa că mă placi*? întreba faţa fetei. *Ştiu că mă placi, toată lumea mă place.*

Gordon se aplecă în faţă. Fata nu purta nimic în afară de zâmbetul ei. Stătea acolo frivolă, cu o privire senzuală şi tristă, cu coapse lungi, sâni rotunzi şi plinuţi, şolduri înguste, păr negru, uşor ondulat, ce-i ajungea până la umăr. Gordon cercetă ochii fetei. Realiză că privirea ei nu era provocatoare, ci îndărătnică. Trupul îi era fără cusur, tânăr şi mlădios. Şi totuşi, Gordon găsi o imperfecţiune. Ridică fotografia la nivelul ochilor, apoi o ţinu în cercul de lumină al lămpii de birou şi se uită mai îndeaproape la mâna stângă a fetei. La câţiva centimetri sub interiorul cotului se ascundea o aluniţă cât o monedă de doi penghei, poate puţin mai mare.

Gordon lăsă deoparte fotografia şi o luă pe cealaltă. Şi aceasta fusese făcută într-un atelier foto, deşi în cu totul alte condiţii. Un portret în care aceeaşi fată privea în aparat. Părul şi-l strânsese, expresia feţei îi era serioasă, fără pic de îndârjire, reflecta mai degrabă tristeţe. Avea trăsături regulate, sprâncene puternice, ochi de culoare deschisă. Îşi dădu seama că e aceeaşi fată şi fără să compare cele două poze.

Luă cele două fotografii, le puse în dosar, dosarul îl aşeză în sertar, se ridică, aranjă scaunul şi se duse la geam. Privi îndelung oraşul, apoi se uită la ceas.

Tocmai se pregătea să plece când uşa se deschise şi Gellért intră cu elan. Faţa lui sumbră părea şi mai sumbră decât de obicei. Sacoul i se şifonase, ochelarii abia îi ascundeau cearcănele. Fiecare mişcare a trupul său sfrijit era marcată de oboseală. Gordon se întoarse să-l salute, dar detectivul ridică mâna.

— Nu spuneţi nimic, se disculpă el. Ştiu că am stabilit pentru astăzi, dar ne-a convocat inspectorul-şef, dr. Ferenczy.

— Mâine dimineaţă soseşte în Gara de Est trenul cu trupul neînsufleţit al prim-ministrului, dădu din cap Gordon.

— Să fiu sincer, ne aşteptam să moară, mai ales de când exercitarea mandatului său a fost preluată de Darányi. Eu aş fi pariat că demisionează, dar în fond e acelaşi lucru.

— Chiar e acelaşi lucru, spuse şi Gordon.

— Cu toate că avem un plan elaborat pentru înmormântarea prim-ministrului, sunt enorm de multe de făcut, explică Gellért. Inspectorul-şef i-a chemat la serviciu pe toţi detectivii, poliţiştii şi jandarmii ca să protejăm în mod corespunzător cortegiul funerar de la Gara de Est până la Parlament.

— Ministrul de interne ridică interdicţia de adunare? întrebă Gordon.

— De ce ar face-o?

— Cortegiul şi înmormântarea nu sunt adunări?

— Sper că nu vorbiţi serios! îl privi Gellért pe Gordon pe deasupra ochelarilor.

— Nu, răspunse Gordon. Atunci, nu vă mai deranjez. Aţi auzit că Tartsányi-Schreiber a depus mărturie în favoarea lui Róna?

— Cum să nu fi auzit! Dániel e un om inteligent şi gândeşte logic. Dacă nu vă supăraţi...

— Sigur, se întoarse Gordon de la geam. Bănuiesc că nu e cazul să vă caut înainte de înmormântare.

— Nu, se aşeză Gellért în scaun şi împinse la loc sertarul.

— Vă caut eu la telefon. Noapte bună.

— Conform ordinului Viteazului Cavaler Kozma Miklós, ministrul de interne, în această noapte niciun poliţist nu doarme, răspunse Gellért trăgând peste calendar maşina de scris în care puse o hârtie şi începu să scrie.

Gordon nu putea să decidă dacă vocea detectivului nu cumva trăda şi o uşoară ironie...

Pe Calea Rákóczi era în mod vizibil mult mai puţină lume. O parte dintre baruri şi localuri erau deja închise, cafenelele se goleau încet. Dar Gordon întâlni neobişnuit de mulţi poliţişti şi jandarmi stând înţepeniţi pe marginea străzii, pregătiţi pentru o noapte lungă. Trecând pe lângă Cafeneaua Balaton, pe uşa acesteia zări o plăcuţă: „Din cauza decesului prim-ministrului, închis în data de 10 octombrie.” Având în vedere că Gordon oricum n-ar fi avut timp de o cafea, nu-l interesa în mod deosebit această inscripţie pe care acum – că-i atrăsese atenţia – o observă agăţată de uşa fiecărui magazin, restaurant, oficiu şi cafenea.

Prin Piaţa Blaha Lujza trecea un tramvai gol. Până ce Gordon ajunse la redacţia ziarului *Az Est,* oraşul amuţise aproape complet. Portarul de noapte îl salută vesel. S-o fi bucurând de moartea lui Gömbös, dacă nu cumva veselia i se datora damigenei de vin pitită în dulăpiorul său...

— Bună seara, domnule redactor! îşi ridică şapca şi, aplecându-se pe gemuleţul cabinei, îl privi pe Gordon cum dispare urcând scările.

În redacţie nu era nimeni, doar dactilografa de serviciu. De când lucra la ziarul *Az Est,* Valeria era de serviciu în fiecare noapte. Stătea şi acum la birou, cu hârtia pregătită în maşină. Părul ei alb ca zăpada reflecta lumina lămpii, ochii însă îi erau acoperiţi de ochelari cu lentile fumurii. Bunul cel mai de preţ al Valeriei. Se mândrea în toată redacţia cu această comoară rară, o pereche de ochelari utilizaţi de alpinişti, cu apărători laterale din piele, pe care i-i adusese o prietenă din Elveţia, din Berna. Numai cu aceştia putea să citească la lumina lămpii, iar soarele nu-l mai văzuse – după cum spunea ea – de zece ani. „E soarta albinoşilor”, îi explicase odată lui Gordon. „Dar nu-mi pare rău. Aici e calm şi linişte, în zori pot să citesc câteva ore”, şi ridicase caietul pe care-l ţinea. „Cel mai nou volum din seria de romane poliţiste a Editurii Atheneaum.”

— Ce s-a întâmplat, Zsigmond? întrebă Valeria. Nu puteţi dormi? V-a dat afară Krisztina?

— Mâine dimineaţa nu voi mai avea timp pentru articolul despre bărbierul din Szentlőrinc, răspunse Gordon.

— Despre Tranşator?

— Da.

Şi se duse la masa lui, iar Valeria ridică din nou cartea subţire în faţa ochelarilor şi continuă să citească. Gordon îşi scoase balonzaidul şi îl agăţă de cuier. Pălăria şi-o aruncă pe masă, nu înainte de a o scutura de apa de ploaie care mai rămăsese pe ea. Aprinse lampa de birou, introduse hârtie în maşina de scris, îşi scoase carneţelul şi începu să dactilografieze.

„Astăzi după-amiază a sosit la Budapesta ştirea unei infracţiuni uluitoare. În comuna Szentlőrinckáta s-a săvârşit o crimă îngrozitoare: Novotny Frigyes, un bărbier de 46 de ani, a sugrumat-o pe Erzsébet Bartha, o femeie de 30 de ani, divorţată, cu care locuia în concubinaj. După aceea bărbierul a tranşat-o pe victimă şi a ars trupul neînsufleţit. Crima s-a petrecut în luna martie, dar de-abia acum a fost descoperită. În casa bărbierului s-au mutat noi locatari, meseriaşul János Zombori cu soţia. Femeia a aprins focul în sobă vrând să facă pâine. Atunci a descoperit ceva uluitor. În cenuşa din sobă a găsit oase omeneşti. A alergat imediat la jandarmerie unde...”

Sună telefonul. Gordon îşi ridică brusc capul, dar, văzând că răspunde Valeria, îşi continuă articolul.

„...a comunicat cele descoperite şefului postului de jandarmerie.”

— Zsigmond!

Gordon se întoarse.

— Pe dumneavoastră vă caută.

— Cine?

— Zice că-l cheamă Kalmár.

Gordon se ridică şi se duse grăbit la telefon.

— De unde ştii că sunt aici? întrebă.

— Nu ştiu, dar m-am gândit să încerc.

— Ei, ce e?

— Ca de obicei, domeniul dumitale. Am găsit o fată.

— Ce fel de fată?

— În opinia dumitale ce fel de fată? Moartă.

— Cu cine ai mai vorbit?

— Ca de fiecare dată, încep cu dumneata, răspunse poliţistul.

— Cred şi eu. Eşti la locul faptei?

— Nu, te sun de la inspectorat. Până acum mi-ai plătit de fiecare dată cei cinci penghei, acum de ce n-ai face-o?

— Spune adresa.

— Trebuie să-mi fii extrem de recunoscător pentru asta, Gordon. E chiar în vecini.

— Dacă-mi spui că tramvaiul a lovit a servitoare pe Bulevard...

— Nu spun. O să-i vezi pe poliţişti deja din capătul Străzii Nucului Bătrân. Stau acolo în jurul cadavrului unei fete frumoase şi moarte de-a binelea.

— A înghiţit chibrituri? A sărit pe geam?

— De unde să ştiu? Dar cred c-ar trebui să te grăbeşti, dacă vrei s-o vezi. Legistul a pornit încolo deja de zece minute.

Gordon îşi luă balonzaidul, îşi puse pălăria în cap şi, ieşind pe uşă, mormăi ceva Valeriei, apoi coborî grăbit scările.

În câteva minute ajunse pe Strada Nucului Bătrân. Cum o coti de pe Calea Rákóczi, zări maşina neagră, lângă ea doi poliţişti în uniformă şi doi în civil. Gordon se uită la ceas: trecuse de ora zece. În general evita locurile crimelor, văzuse destule deja, nimic nu-l mai surprindea după cinci ani la ziarul *Az Est.* Cu toate acestea se grăbi, deoarece Kalmár îl anunţase pe el

primul, aşa că a doua zi – indiferent că murise Gömbös sau nu – toate ziarele aveau să scrie despre asta. Dar el era singurul care fusese la locul faptei şi asta valora mai mult decât cinci penghei.

Ca jurnalist de investigaţii la ziarul *Az Est,* cunoştea mai bine decât şi-ar fi dorit miile de forme ale morţii. Servitoarele beau măciulii de chibrit ca să se otrăvească, se aruncă în faţa tramvaiului, bărbierii îşi tranşează iubitele, femeile divorţate îşi taie venele cu briciul, ucenicii se aruncă de pe podul Franz Iosif, funcţionarii geloşi îşi înjunghie nevestele cu cuţite de măcelari, oamenii de afaceri îşi împuşcă rivalii cu revolverul – posibilităţile sunt infinite şi în acelaşi timp covârşitor de identice, dat fiind că rezultatul este acelaşi.

Gordon se grăbi către poartă, dar unul dintre poliţiştii în uniformă păşi în faţa lui. Gordon i se adresă detectivului Andor Stolcz, iar acesta făcu semn poliţistului să se dea la o parte. Gordon păşi cu carneţelul în mână lângă cadavrul întins sub bolta porţii ca o păpuşă de cârpă aruncată, cu faţa scufundată în umăr şi cu părul negru răsfirat pe spate.

— Încă nu s-a răcit, îi spuse Stolcz. Medicul legist nu a văzut-o deocamdată, dar probabil că stă de o oră aici. Surprinzător cât de repede s-a anunţat.

— Mai devreme sau mai târziu s-ar fi rătăcit pe aici un jandarm sau un poliţist şi ar fi observat-o.

— Poate că tocmai aşa s-a întâmplat.

— Care este cauza morţii?

Detectivul îndesat, cu vinişoare pe figură, clătină din cap.

— De unde să ştiu, Gordon? Suntem aici de câteva minute. Sânge nu văd.

— Nici eu. Cine e fata?

— Vezi dumneata, e straniu, îşi băgă mâna în buzunar Stolcz. Nu găsim nimic în poşeta ei. Doar câteva bucăţele de hârtie şi un Miriam.

— Miriam? se uită Gordon la detectiv.

— Carte de rugăciuni în ebraică pentru femei, zise el şi îşi băgă mâna pe geamul portierei din spate a maşinii parcate pe trotuar. Asta, arătă el cărţulia groasă, învelită în pânză albă.

O descoperi şi i-o întinse lui Gordon.

— Există vreo notiţă în ea?

— Nimic. Câteva pagini cu colţurile îndoite, nimic altceva...

— Nimic care să ne ajute să o identifice.

— O să verific la inspectorat lista persoanelor dispărute, dar m-aş mira să fi fost raportată dispariţia ei, ridică detectivul din umeri obosit. De altfel, de-abia am găsit-o. Poate peste câteva zile o să se declare că a dispărut. Dar ştii şi dumneata la fel de bine ca mine că zilnic sosesc la Budapesta mai multe fete dintre care câteva aruncă ancora aici în zonă. Nu va fi prima prostituată îngropată într-un mormânt fără nume din Budapesta.

Gordon dădu din cap. Era straniu, totuşi. O fată evreică moartă pe una din străzile dubioase din centrul oraşului. Cercetă mai temeinic cadavrul. Unul dintre picioare era răsucit sub trup, celălalt picior era încălţat cu un pantof ieftin, butucănos, cu toc. Fusta i se ridicase; purta ciorapi maro la care se desfăcuse un

ochi. De sub haina uzată, dar de bună calitate i se zărea bluza de culoarea piersicii.

— N-a purtat haine prea scumpe, remarcă el.

— Pentru munca pe care o făcea, nici n-avea nevoie de mai mult, răspunse Stolcz.

Mâneca stângă a hainei se ridicase deasupra cotului. Din cauza luminii slabe Gordon nu vedea prea bine, de aceea se apropie de fată. Apoi se lăsă în vine. Prinse mâna fetei la încheietură şi o întoarse spre lumină. Imediat sub îndoitura cotului observă o aluniţă de mărimea unei monezi de doi penghei. Simţi în stomac un fior, de parcă l-ar fi năpădit o spaimă din copilărie, demult uitată.

Privi în sus, la Stolcz. Acesta vorbea cu celălalt detectiv, fiind ascultat şi de alţi trei poliţişti în uniformă. Gordon îşi întinse cu grijă mâna spre părul fetei fără suflare şi cu un stilou îi descoperi faţa. Ochii fetei erau deschişi, retinele fiind fără luciu, mate. Şi verzi.

Gordon mai privi câteva secunde chipul fetei, ochii ei verzi, obrajii străvezii şi şuviţele negre uşor ondulate. Nu-i veni deloc greu să-şi aducă aminte de zâmbetul îndârjit, dar trist pe care îl văzuse în cele două fotografii.

DOI

Având în vedere că toate cafenelele se închiseseră, Gordon se întoarse grăbit la redacţie. Valeria se apucase deja de un nou roman şi doar îşi

ridică privirea la sosirea lui Gordon. Acesta luă telefonul şi formă un număr. Telefonul sună de unsprezece ori.

— Cina din această seară..., începu el.

— La care ai întârziat din nou? Sau pe care ai vrut să o contramandezi, Zsigmond? La zece şi jumătate?

— Am avut o zi lungă, Krisztina, nu fi supărată pe mine.

— Moartea-i supărată pe dumneata, cu toate astea ţi-aş putea suci gâtul. Spune-mi, de ce-ţi mai gătesc?

— Pentru că îţi place să găteşti. Iar mie îmi place mâncarea gătită de tine.

— Ştii că nu-i atât de simplu, iar dacă vrei să mă îmbunezi cu linguşeli, ai greşit adresa.

— Crezi că nu-mi amintesc de scenele tale? Eşti ultima persoană pe care aş vrea s-o linguşesc, răspunse Gordon.

— Bine. Dacă nu vrei să mă linguşeşti, atunci ce doreşti?

— Să îţi cer iertare. Am avut o zi cumplită.

— Zilele tale sunt cumplite toate.

— Cu excepţia zilelor pe care le petrec cu tine.

— Zsigmond, Zsigmond, e mult prea târziu, iar tocăniţa de cocoş s-a răcit mult prea tare ca să am chef să te ascult.

— Atunci nu mă asculta.

— Nici n-am s-o fac. Şi, înainte să trântesc receptorul, vreau să-ţi spun că în după-amiaza asta a trecut pe la mine Mór şi mi-a adus încă un borcan de gem. Nu l-am gustat, dar de data asta, în mod excepţional, pare comestibil.

Iar cu asta trânti receptorul. Gordon ridică din umeri şi puse receptorul la loc. Nu ştia dacă Valeria îl privea din spatele ochelarilor fumurii, dar bănuia că da. Dădu din cap în semn de salut şi porni spre casă.

Se trezi devreme în zori şi îşi începu ziua la Cafeneaua Abbazia din Piaţa Octogon.

— Bună dimineaţa, domnule redactor, îl salută ospătarul pe Gordon, apoi îl pofti la masa lui preferată, îi puse în faţă ziarele matinale şi publicaţiile proaspăt sosite de la Londra şi New York şi plecă grăbit să-i aducă micul dejun.

Gordon se aşeză şi privi un timp circulaţia din Piaţa Octogon, tramvaiele, autobuzele, maşinile şi oamenii. Îl întrebaseră deja mai mulţi de ce îi place Abbazia, această cafenea scârboasă, când după colţ, pe Calea Andrássy, se află Cafeneaua Japoneză, dar Gordon doar ridicase din umeri şi răspunsese: pentru că e bună cafeaua. Minţea, căci la Abbazia cafeaua era mediocră, iar un mic dejun modest costa un pengheu şaizeci. Dar Gordon prefera cafeneaua din cauza mesei la care stătea de fiecare dată. Se afla lângă geam, de unde dimineaţa putea privi Octogonul agitat, iar seara Calea Andrássy scăldată în lumini.

În acea dimineaţă Octogonul putea fi numit oricum, numai agitat nu. Era ca în zorii unei zile de duminică, pe la ora şase. Gordon văzu mult mai puţine maşini şi autobuze decât de obicei, doar tramvaiele făceau ceva zgomot. Majoritatea magazinelor rămâneau închise, iar dintre cafenele doar una din trei îşi

aştepta clienţii. Dispăruse şi obişnuita avalanşă de oameni: lipseau toţi gură-cască, servitorii mergând la cumpărături în Piaţa Poligonului, dar şi lustragiii şi ţingăii gălăgioşi. Toţi trecătorii aveau în mod vizibil un scop bine determinat, erau grăbiţi şi hotărâţi.

Gordon scutură din cap. Era imposibil să-l jelească pe Gömbös. Şi nici pentru guvern nu-şi făceau griji, căci în această ţară oamenii nu-şi fac griji pentru guvern nici când ar trebui. Darányi se afla deja de câteva luni bune la cârmă, de fapt foarte puţini îi simţeau lipsa lui Gömbös, nici vorbă de criză. Guvernul demisionase, evident, iar regentul Miklós Horthy le acceptase demisiile, dar era o chestiune de doar câteva zile să-l mandateze pe Darányi pentru formarea guvernului definitiv. În asemenea situaţii lui Gordon nu-i păru rău că este jurnalist de investigaţii. Din start îi lipsea orice afinitate cu politica, iar faptul că se confruntau opinii înflăcărate şi vehemente privind persoanele pe care Darányi le va coopta la guvernare alături de Partidul Unităţii Naţionale i se părea pur şi simplu hilar. Nu avea răbdare pentru chestii din astea şi mai ştia şi că nu e singurul apatic în această privinţă. Problema nu era cu cine va guverna Darányi, ci în ce direcţie. Din păcate ştia, întrezărea direcţia în care va porni şeful guvernului. Nu întâmplător fusese tratat Gömbös lângă München. În acelaşi timp, era convins de faptul că pe traseul cortegiului şi în faţa Parlamentului se strânsese deja o masă imensă de oameni. Nici în această ţară nu se întâmplă zilnic ca un prim-ministru să fie adus acasă mort de la tratamente din străinătate.

Luă ziarul *8 Órai Újság,* îl răsfoi, apoi îl puse jos. La fel de repede termină şi cu *Pesti Hírlap.* Din *Pester Lloyd* citi rapoartele burselor nemţeşti, căci acestea reflectau mai viu decât orice altceva situaţia din Germania. De-abia acum observă că brioşa şi cafeaua se aflau deja în faţa lui, pe masă. Îşi propti spatele de scaun şi îşi consumă micul dejun, savurând imaginea inedită oferită de Octogon, căci până deseară cu siguranţă nu va mai avea nicio clipă de răgaz. Îşi luă pălăria, urcă în tramvai şi până în Piaţa Berlin privi bulevardul pustiu ce părea fantomatic în crepusculul dimineţii. Aşa cum toţi poliţiştii şi jandarmii fuseseră scoşi în stradă din cauza pregătirilor, aşa şi ziariştilor li se indicase să se concentreze exclusiv asupra înmormântării. Ziariştii sportivi, ziariştii rubricilor poliţieneşti, corespondenţii de la burse, redactorii şi ucenicii, cu toţii se ocupau de Gömbös. Gordon n-avea nici un motiv de obiecţie referitor la ultima sarcină primită, potrivit căreia trebuia să meargă la Parlament să discute cu organizatorii funeraliilor – evident, numai cu cei care munceau efectiv, nu cu cei sub numele cărora se derula totul. În Piaţa Berlin se strecură prin puhoiul de oameni care se grăbeau spre Gara de Vest cu valize, pachete şi coşuri, apoi se îndreptă către Strada Împăratul Wilhelm. La Gara de Vest mereu era aglomeraţie, orice se întâmpla.

Pe Strada Împăratul Wilhelm însă domneau o linişte şi o pace desăvârşite. Cortegiul cu trupul neînsufleţit al lui Gömbös ajunsese demult la Parlament, dar poliţiştii şi jandarmii continuau să stea ţepeni şi băţoşi, cu privirile goale, pe marginea străzii.

Gordon îşi grăbi puţin paşii. Era sătul de ziua aceea şi nu voia să întârzie la Krisztina. Mai avea o oră şi jumătate. Ce nu se poate descoperi în acest răstimp nici nu merită cercetat.

În faţa Parlamentului se instalase garda de onoare, dar şi numărul poliţiştilor crescuse, de parcă s-ar fi temut că cineva ar vrea să ducă trupul neînsufleţit al lui Gömbös la un taxidermist. În faţa intrării principale stătea un grup mai mic de agenţi. Gordon intră fără să se legitimeze, căci unul dintre detectivi îl recunoscu şi îi făcu semn poliţistului din uşă să-i dea voie să intre. Gordon dădu din cap în semn de salut şi păşi în clădire. În Sala Cupolei era aşezat deja catafalcul ce domina încăperea într-un mod sumbru şi cu un fast exagerat. Gordon porni să-l caute pe responsabilul ceremoniei când în spatele unei coloane zări trei bărbaţi. Făcu un mic pas înapoi şi în lateral, să-i poată vedea mai bine, dar să fie în acelaşi timp acoperit. Prezenţa a doi dintre ei nu era câtuşi de puţin neobişnuită. Dacă cineva trebuia să se afle acolo, cei doi cu siguranţă erau aceia. Ministrul de interne Miklós Kozma, uşor îndesat, cu mustaţa stufoasă şi părul pieptănat pe spate, îmbrăcat în costum de culoare închisă, stătea faţă în faţă cu Tibor Ferenczy. Inspectorul-şef al Budapestei trebuia să se aplece uşor pentru a-l auzi pe ministru, care vorbea rapid şi cu voce scăzută. Şi inspectorul-şef purta costum de culoare închisă, părul cărunt şi-l pieptănase pe spate, cu o mână îşi aranja cravata, iar pe cealaltă o ţinea în buzunar. Privirea îi era pătrunzătoare ca întotdeauna. Al treilea bărbat stătea cu spatele, dar cu toate acestea Gordon îl recunoscu cu uşurinţă pe omul

uscăţiv şi cu spinarea încovoiată după felul cum îşi ţinea mâinile încleştate la spate, ca de obicei. Sacoul acestuia nu apucase să se netezească, nici nu avea cum, căci omul îşi petrecuse noaptea în picioare.

Gordon se retrase şi mai mult în umbră. Ce-o fi căutând aici Gellért? Trebuia să cunoască şi el detaliile procesiunii funerare, categoric, dar tocmai aici, lângă catafalc? Despre ce discuta atât de aprofundat un inspector, şef al Serviciului V, cu ministrul de interne şi cu inspectorul-şef? De când intră în atribuţiile serviciului de criminalistică organizarea unei înmormântări? Gordon privi în jur sperând să-l vadă pe József Schweinitzer, şeful Serviciului VII. La înmormântarea lui Gömbös nu se impun investigaţii criminalistice, singurul motiv de temere ar putea fi tulburarea liniştii publice sau, în cel mai rău caz, o tentativă de asasinat. Dar atunci responsabilitatea revine serviciului de menţinere a ordinii, mai exact lui Schweinitzer. Acesta însă nu se vedea nicăieri, iar din limbajul trupului celor trei Gordon înţelese că la discuţia lor nu mai era cazul să participe şi altcineva.

Kozma termină ce avu de spus, se uită la Ferenczy, care îi zise ceva lui Gellért, apoi cei doi bărbaţi porniră spre salonul nordic. Gellért se întoarse, iar Gordon ieşi din umbră.

Pe chipul inspectorului se aşternu pentru o clipă surprinderea, dar numai pentru o clipă. Apoi îi făcu semn lui Gordon să vină la el.

— Văd că într-adevăr aţi avut o noapte albă, începu Gordon.

— Vedeţi bine.

— Vă ocupaţi de miezul problemei? Primiţi instrucţiuni direct de la ministrul de interne şi de la inspectorul-şef?

Gellért nu răspunse, de parcă nici n-ar fi auzit întrebarea. Căuta ceva în buzunar, apoi scoase un pachet de ţigări, dar realiză unde se află şi, enervat, lăsă pachetul să alunece înapoi în buzunar.

— Ce m-aţi întrebat? îşi întoarse el privirea către Gordon.

— Unde este Schweinitzer?

— De unde să ştiu?

— Am crezut că e o chestiune de ordine publică, în fond, răspunse Gordon.

— Aşa şi este, dar e o situaţie excepţională şi...

Se opri la mijlocul frazei.

— Dar de ce vă explic toate astea?

— Nu ştiu, ridică din umeri Gordon.

— Sunaţi-mă săptămâna viitoare, acum trebuie să plec.

— Doar încă o întrebare.

— Săptămâna viitoare puteţi să mă întrebaţi chiar mai multe despre Róna.

— Nu Róna mă interesează acum.

— Dar?

— Aseară, pe Strada Nucului Bătrân s-a găsit trupul neînsufleţit al unei fete, spuse Gordon uitându-se insistent în ochii lui Gellért în speranţa că privirea acestuia va trăda ceva. Dar nu...

— Minunat. De mult n-am mai găsit acolo o prostituată moartă.

— De unde ştiţi că a fost prostituată?

— Pe Strada Nucului Bătrân? Aproape de Piaţa Klauzál? Dac-ar fi fost o domnişoară dintr-o familie bună aş şti şi eu, credeţi-mă. Dar, pentru că nu ştiu, nu putea fi decât o prostituată. De ce mă întrebaţi pe mine?

— Cazul este de competenţa Serviciului V, iar şeful, dacă nu mă înşală memoria, sunteţi dumneavoastră.

— În primul rând, nu este cazul Serviciului meu, căci dacă ar fi, aş şti de el. În al doilea rând, chiar dacă ar fi cazul meu, nu m-aş ocupa de el pentru că, dacă n-aţi aflat, sâmbătă îl înmormântăm pe şeful guvernului. Până sâmbătă seara eu nu mă ocup de altceva, decât dacă comuniştii ar arunca în aer Podul cu Lanţuri.

— Comuniştii vor să arunce în aer Podul cu Lanţuri?

— N-am timp de aşa ceva, gesticulă Gellért şi, întorcându-şi spatele către Gordon, porni spre uşa care dădea în Sala Vânătorului.

Gordon voia să-l întrebe ce căuta fotografia decedatei în sertarul lui, dar dintr-un motiv oarecare n-o făcu. Gellért deschise uşa şi peste sală se aşternu brusc o linişte deplină. Gordon îşi luă carneţelul şi porni în căutarea unuia dintre responsabilii cu ceremonia.

De la Parlament porni direct la Krisztina. Ajuns în Piaţa Octogon, îşi privi ceasul. Avea timp suficient, nu era nevoie să ia metroul. Îi plăcea să se plimbe pe Calea Andrássy după lăsarea întunericului, iar acea seară era una cu totul specială, căci nicăieri nu se zărea aproape niciun suflet. Gordon păşea, cu gulerul ridicat, pe strada pustie, sub copacii care-şi scuturau

frunzele. Ajuns la Strada Inimii, o coti la dreapta; paşii lui răsunau cu ecou pe trotuar, între clădirile cenuşii. Sub bolta unei porţi o pereche îmbrăţişată se desprinse speriată la apropierea lui Gordon. La colţ, un intendent încărca cărbuni cu lopata. Gordon îl salută dând din cap, bărbatul îşi şterse fruntea plină de funingine.

Piaţa Poligonului era pustie, părăsită, casele din apropiere păreau şi ele lipsite de viaţă. Doar ici-colo licărea puţină lumină în ferestre. Între copaci nici aerul nu se mişca. Tejghelele erau goale, gunoiul fusese strâns, iar câinii vagabonzi şi pisicile hoinare înfulecaseră tot ce rămăsese în urma vânzătorilor.

Krisztina locuia pe latura opusă a pieţei, la etajul trei. Poarta era deschisă, intendentul obişnuia să o încuie abia după opt seara. Gordon urcă la etajul trei, în capătul scărilor o luă la dreapta şi porni către ultima uşă de pe culoar. În curtea interioară domnea liniştea, în locul obişnuitei zarve a copiilor se auzea doar cearta a două vrăbii de pe oţetarul pe jumătate uscat.

Krisztina deschise uşa, îmbrăcată de plecare. Reuşea mereu să găsească acel echilibru sănătos care-i conferea eleganţă, dar fără să pară fiţoasă alături de Gordon, pentru care moda însemna că vara purta un costum gri mai subţire, în timp ce iarna îşi punea unul tot gri, dar mai gros. Krisztina era îmbrăcată cu un costum grena-închis, de sub fustă abia zărindu-i-se gleznele. Sub sacou avea o bluză de culoarea untului, cu nasturele de sus descheiat. Obrajii nu şi-i machia niciodată, nici acum n-o făcuse. Ochelarii îi avea încă pe nas, dar în public nu-i purta

niciodată. Spunea că o îmbătrânesc, la care Gordon doar dădea din mână. Am văzut eu câteva femei la treizeci de ani...! Crede-mă, poţi să-ţi tai cel puţin cinci ani din vârstă, îi spuse Krisztinei la scurt timp după ce se cunoscuseră. Nu mă interesează câte femei ai văzut până acum, Zsigmond, îi răspunsese Krisztina. Iar de amănunte scuteşte-mă. Chiar tu ai spus că de-acum înainte există o singură femeie în viaţa dumitale. Gordon şi-ar fi retractat cuvintele cu plăcere, dar ştia că ar fi fost în zadar.

Krisztina îşi acoperise părul şaten, ondulat, nu prea lung, cu o pălărie mică, lucru pentru care Gordon îi era extrem de recunoscător. Nu suporta pălăriile cu borul larg, i se păreau ostentative, bătătoare la ochi.

— Ei? întrebă Krisztina ajungând în camera de zi.

— Ei, ce? îi întoarse întrebarea Gordon.

— Ai uitat, nu-i aşa?

— Bineînţeles. Ce anume am uitat acum?

— Tu ai ţinut morţiş să mergem astăzi-seară la Zanzibar. Să ascultăm o divă londoneză.

— Newyorkeză, o corectă Gordon şi îşi aruncă haina pe scaunul Thonet de lângă pat.

Îi plăcea în casa Krisztinei, dar îi lipseau fotoliile, căci femeia îşi amenajase micuţa locuinţă după cea mai nouă modă de interior. Un pat simplu în colţ şi un dulap alături. În faţa patului o masă pentru fumat, cu două blaturi, pe ea o scrumieră albă. În celălalt capăt al patului un dulăpior cu trei sertare, pe dulap o figurină de porţelan, iar deasupra o oglindă într-o ramă lunguiaţă, neornată. Lângă oglindă, pe suport, una dintre cele două plante existente în casă: o floare în ghiveci a cărei denumire Gordon nu reuşea să o

reţină sub nicio formă. Pe perete o singură pictură abstractă, atât. Krisztinei îi plăcuseră noile tendinţe încă de la Berlin şi era foarte atentă ca nimic să nu perturbe unitatea stilistică a camerei. Nu odată înjurase Gordon din cauza lipsei unui fotoliu, dar pe Krisztina nu o interesase în mod deosebit mârâitul bărbatului. Acasă la tine poţi să stai cât vrei în fotoliile alea jerpelite, spuse, la care Gordon doar ridică din umeri.

Krisztina aşteptă proptită de tocul uşii să iasă Gordon din baie. Acesta se spălă repede pe faţă, cu mâinile umede îşi netezi părul spre spate, îşi aranjă cravata şi i se alătură Krisztinei care, scoţându-şi ochelarii îl întrebă:

— Bine, nu-i din Londra, ci din New York. Pe cine ascultăm astăzi?

— Lucy şi Nora Morlen. Morlen Sisters, răspunse Gordon.

— Iar ele urcă pe scenă astă-seară... Astăzi.

— După tine decesul prim-ministrului e un motiv ca Zanzibar să anuleze spectacolul cântăreţelor aduse pe bani grei?

La colţul Străzii Inimii Krisztina se îndreptă către metrou, însă Gordon o direcţionă cu delicateţe către Octogon.

— Priveşte Calea Andrássy. Când ai mai văzut-o atât de calmă? Şi, de altfel, trebuie să ajungem pe Bulevardul Terezia, rezişti până acolo pe tocuri, nu-i aşa?

— Îmi spui odată ce te frământă atât de mult?

Gordon clătină din cap.

— Ieri noapte s-a întâmplat ceva pe Strada Nucului Bătrân.

— Acolo mereu se întâmplă ceva.

— Dar aşa ceva nu s-a mai întâmplat, se încheie la pardesiu Gordon, apoi o luă pe Krisztina de braţ şi îi povesti ce se petrecuse noaptea trecută şi în după-amiaza aceea.

Krisztina îl ascultă în linişte până păşiră pe Bulevardul Terezia.

— Şi ce vrei să faci? întrebă ea.

— Să fac? Ce vreau să fac?

— Exact. Ce vrei să faci? Asta te întreb.

— De ce ar trebui să fac ceva?

— Pentru că e foarte dubios, Zsigmond. Ţie nu ţi se pare dubios?

— Într-adevăr, câteva detalii nu sunt în regulă.

— Nu sunt în regulă? se opri Krisztina. Câteva detalii?

— Krisztina, nu dramatiza. O fată a murit pe Strada Nucului Bătrân. Punct. Nu-i o zonă prea sigură.

— Reformulez: făcând abstracţie de fotografia din sertarul lui Gellért, ţie nu ţi s-ar părea dubios că nu departe de Piaţa Klauzál e găsită o tânără evreică decedată?

— De ce să fie dubios? E aproape de Strada Tutunului.

— De câte fete evreice de pe Strada Tutunului ai auzit că ar fi prostituate?

Gordon privi către Piaţa Blaha Lujza. Când auzi soneria tramvaiul, se cutremură.

— Nu de multe.

— Şi mai ales de una care să aibă în poşetă o carte de rugăciuni. Punct. Un Miriam.

— De ce mă iei cu acest Miriam? De parcă ar trebui să ştiu ce-i ăla.

— Zsigmond, te-ai întors de cinci ani, dar mai ai de învăţat.

— Nu mai spune.

— Ba spun. Aici şi acum, în această ţară contează foarte mult cine e evreu şi cine nu.

— Iar o să-mi povesteşti că ai rădăcini săseşti şi că în Transilvania ai avut şi prieteni evrei şi români.

Krisztina îşi retrase braţul din al lui Gordon, făcu stânga împrejur şi, cu paşi hotărâţi, porni către Octogon. Gordon o urmă grăbit.

— Nu fi supărată pe mine.

— Uneori eşti atât de necioplit, încât nici nu înţeleg de ce te primesc în patul meu.

— În patul tău? Monstrul ăla modern l-ai primit de la mine.

— Dar eu dorm în el. Iar tu doar când îţi aduci aminte de mine.

Gordon inspiră adânc. Nu voia să mai întindă coarda.

— Bine. Nu fi supărată, iartă-mă. Am fost necioplit. Şi ai dreptate, şi mie mi se pare dubioasă treaba.

Krisztina dădu din cap.

— Ce vrei să faci?

— N-am idee. Doar dacă...

Se gândi o clipă.

— Doar dacă nu-l caut pe Vogel. Poate că ştie el cine a făcut fotografia nud.

— O spui de parcă ar trebui să ştiu cine este Vogel.

— Reporterul de poliţie al ziarului *Magyarország,* răspunse Gordon. Ţi-am arătat seria de articole excelente pe care le-a scris despre industria sexului din oraş.

— Despre Csuli şi gaşca lui?

— Observ că n-ai probleme cu memoria când îţi dai silinţa!

Pe bulevardul pustiu puternicele lumini de neon de la Zanzibar păreau disonante. Gordon intră primul. Îşi lăsară pardesiele la garderobă şi se aşezară la masă, departe de scenă. Pe mese ardeau lămpi din bronz cu lumină roşie, orchestra cânta în surdină pregătindu-se de spectacolul de seară, ospătari grăbiţi duceau tăvi încărcate, perechi de îndrăgostiţi stăteau îmbrăţişaţi, în aer fumul de ţigară se amesteca cu mirosul gulaşului de fasole şi al şniţelului vienez.

Gordon îşi aprinse ţigara şi chemă ospătarul. Krisztinei îi comandă vin roşu, iar pentru sine coniac franţuzesc. Muzicienii încetară să cânte, prezentatorul anunţă o pauză de zece minute, după care urmau cântăreţele din New York. Zumzetul din sală se amplifică, astfel că Gordon nu o auzi pe Krisztina vorbindu-i, căci studia clienţii.

— Poftim?

Krisztina oftă.

— Şi mie mi s-a întâmplat ceva astăzi.

— Povesteşte-mi, îşi aşeză Gordon coatele pe masă.

— Am primit o scrisoare de la Londra.

— De la Londra.

— De acolo. Mi se scrie că...

Se opri, îşi deschise poşeta şi scoase din ea o scrisoarea.

— Citeşte-o.

Gordon luă plicul şi scoase bucata de hârtie.

— *„To Miss Krisztina Eckhardt, Budapest...”,* scria în antet, iar deasupra era figura unui pinguinaş nătâng.

— Nu te bucuri? întrebă Krisztina.

— Cum să nu.

— Nu vrei să plec?

— N-am spus asta.

— Vrei să rămân?

— N-am spus nici asta.

Krisztina clătină din cap, apoi privi către scenă şi sorbi din vin.

— Şeful unei edituri proaspăt înfiinţate ţi-a văzut lucrarea la Jocurile Olimpice de la Berlin şi a decis că te vrea la departamentul de grafică, îşi aprinse din nou Gordon o ţigară.

— Exact.

— Bine. Să nu mă înţelegi greşit, nu vreau să te iau în zeflemea şi nici să par necioplit, dar îmi explici şi mie la ce îi foloseşte un grafician acestei edituri care nu publică volume ilustrate şi la care toate cărţile apar cu exact aceeaşi copertă? O copertă împărţită în trei, la mijloc o dungă albă, iar jos şi sus altceva.

— Aşadar cunoşti editura Penguin.

— Ştiu de ea.

— Atunci ar trebui să ştii că nu toate copertele sunt la fel. În plus, aş lucra şi la alte proiecte pentru ei.

— Foarte bine.

— Şi aş pleca doar pentru un an.

— De ce eşti atât de sigură?

— Dacă-ţi aduci aminte, acum câteva săptămâni am fost solicitată să fac grafica pentru Congresul Euharistic Mondial. Mă rog, pentru o parte din materiale.

— Congresul va avea loc peste un an şi jumătate.

— Ştiu, de asta mă voi întoarce peste un an. Şi dacă tot am ajuns să discutăm despre asta, ai putea veni cu mine. Trebuie să le răspund într-o săptămână. Dacă nu accept, trebuie să caute pe altcineva. Dar, dacă spun da, ai putea veni cu mine.

— La Londra.

— La Londra.

— Nu plec, Krisztina, ştii foarte bine şi tu. Nu pot pleca. Din cauza bunicului.

— Ştiu. Ce părere ai? Să merg?

— Dacă e important pentru tine.

— Pentru tine e important să rămân? întrebă Krisztina.

— Pentru tine e important să pleci, răspunse Gordon.

Trecuse de ora nouă când ieşiră din bar. Krisztinei nu-i plăcuse spectacolul celor două americance. Gordon, însă, le ascultase cu multă atenţie, se bucurase în mod vizibil de prestaţia femeilor care se zbenguiau afişând un zâmbet larg, cu peruci şi fuste din tul.

— Arată-mi unde s-a întâmplat, zise Krisztina strângându-şi pardesiul mai bine pe corp.

— Ce s-a întâmplat unde?

— Trupul fetei. Unde a fost găsit?

— Pe Strada Nucului Bătrân.

— Ştiu, mi-ai spus, şi porni spre Piaţa Blaha Lujza.

— Unde mergi? întrebă din urma ei Gordon.

— Acolo, răspunse Krisztina. O să întreb pe cineva sub bolta cărei porţi zăcea trupul neînsufleţit.

Gordon oftă adânc, aruncă pe stradă ţigara pe jumătate fumată şi porni după ea.

— Cu ce era îmbrăcată? îl întrebă Krisztina când Gordon o ajunse din urmă.

El îi povesti. Unghiile? Mâinile? Gordon îşi aminti că avea mâini îngrijite, unghii frumoase, fără crăpături. Părul? Gordon se împotmoli puţin, crezând că ea se referă la frizură, dar nu. Dacă părul era gras? Zbârlit? Vopsit? Nu, scutură Gordon din cap. Krisztina continuă interogatoriul, iar Gordon o lămuri răbdător, dacă ştia răspunsul.

— Dar la ce te-ai uitat? îl întrebă Krisztina la colţul străzilor Wesselényi şi Bulevardul Elisabeta. Ai fi fost un detectiv jalnic.

Gordon nu scoase niciun cuvânt până nu ajunseră pe Strada Nucului Bătrân. Acolo se opri în faţa celei de-a doua case de pe partea dreaptă.

— Aici au găsit-o, îi arătă Krisztinei.

Deasupra lor se deschise o fereastră.

— Mantzi! Urcă o dată, se auzi o voce de beţiv.

— Nici acum nu te interesează ce a căutat aici o prostituată evreică? îl ţintui ea cu privirea pe Gordon. Şi, dacă tot am ajuns aici, ai văzut vreodată o prostituată evreică? Dacă te interesează părerea mea, întrebarea nu este de ce a murit, ci cum de o fată dintr-o familie cumsecade de evrei a devenit prostituată.

TREI

De dimineaţă, Gordon se ridică din pat cu grijă, căci Krisztina mai dormea încă. Se bărbieri, scoase din dulap o cămaşă curată. Păşi cu foarte mare atenţie ca nu cumva să se rătăcească în zone unde scârţâie parchetul. În bucătărie trase un scaun şi se aşeză lângă masă. Luă borcanul de gem pe care Krisztina îl ascunsese cu pricepere în poşetă, îndepărtă celofanul şi răscoli conţinutul cu o linguriţă. Se aşteptase la ceva mai scârbos. De cele mai multe ori gemurile lui Mór erau proaste, acesta însă s-a dovedit a fi chiar comestibil. N-ar fi putut aprecia din ce fruct este, dar îi plăcea. Poate din mere şi agrişe. Sau din gutuie cu măceşe. Eventual din pere şi rubarbă. Sau poate că bătrânul interpreta piersicile într-un mod foarte personal. Ridică din umeri şi termină tot conţinutul borcanului. Îşi luă sacoul de pe fotoliul din camera de zi, se opri pentru o clipă în antreu în faţa oglinzii, îşi aranjă pălăria şi închise uşa după el.

Intendentul mătura trotuarul în faţa porţii.

— Bună dimineaţa, domnule redactor! îl salută cu gura până la urechi.

— Şi dumitale, Ivancsik, dădu din cap Gordon şi se îndreptă către Strada Câmpului.

Pe Calea Împăratul Wilhelm putea urca într-un tramvai, oricum nu mai era posibil să ia micul dejun la Abbazia. Cumpără de la tutungerie ziarul *8 Órai Újság*, urcă în tramvai, în Piaţa Apponyi schimbă tramvaiul, iar la opt şi jumătate ajunse deja în redacţie, unde

munca era în toi. Aproape că nu era nicio maşină de scris la care să nu lucreze cineva de zor. Gordon se uită împrejur, apoi urcă lejer un etaj, în birourile redacţiei ziarului *Magyarország.* Aici îl întâmpină aceeaşi imagine. Secretarul care stătea lângă intrare ştia totdeauna totul despre toată lumea.

— Domnul redactor Vogel? îşi ridică privirea din spatele biroului său minuscul bărbatul trecut de cincizeci de ani, cu sacoul încheiat greşit. Iertare domnule, dar de-ar muri însuşi papa domnul Vogel tot n-ar renunţa la brioşa caldă şi cafeaua de dimineaţă consumată la Cafeneaua New York. O singură dată s-a întâmplat să nu ia micul dejun acolo: când românii au ocupat Pesta. Şi, ştiţi, nu pentru c-ar fi fost închisă cafeneaua, ci pentru că n-avea poftă de mâncare, după cum obişnuieşte să spună.

Vogel Jenő îşi terminase deja brioşa şi citea ziarele franceze din ziua precedentă, sorbindu-şi cafeaua. Gordon trase un scaun şi se aşeză lângă Vogel.

— Spune-mi, Gordon, cât de mult te impacientează războiul civil spaniol şi situaţia din Abisinia? întrebă Vogel lăsând *Le Figaro* din mână.

— Separat sau împreună?

— Împreună.

— Deloc.

— Şi separat?

— De ce să mă impacientez? întrebă Gordon. Dacă dintr-un motiv oarecare Mussolini vrea Abisinia, păi, o va obţine. Iar dacă spaniolii vor să se omoare între ei, eu aş putea avea cel mult obiecţii principiale. Căci concret nu pot face nimic, asta e clar.

Vogel îşi ridică sprâncenele, îşi împinse pe frunte ochelarii cu ramă de sârmă şi începu să se tragă de urechile cărnoase.

— Dar nu ai venit să vorbim despre situaţia din Abisinia, îi spuse lui Gordon.

— Nu, răspunse acesta. Dumneata cunoşti bine viaţa amoroasă în centrul Budapestei.

— Să zicem, îl privi jurnalistul pe Gordon cu suspiciune.

— Caut pe cineva.

— Cine nu caută?

— Caut chiar două persoane, nu una singură.

Vogel îşi încrucişă braţele groase pe abdomenul respectabil şi îl ascultă pe Gordon nemişcat, cu faţa impasibilă, cum îi descrie fata decedată.

— Nu am văzut-o, scutură Vogel din cap.

Gordon nu se miră şi insistă:

— Cine face fotografii nud?

— De ce vrei să ştii?

— Pentru că am văzut o fotografie nud cu fata.

— Ce legătură ai cu prostituata aceea?

— Niciuna.

— Atunci de ce te interesează?

— Pentru că nu am suficiente informaţii ca să scriu despre caz. Ai citit ziarul *8 Órai Újság*?

Vogel dădu încet din cap.

— Şi acolo scrie despre ea. Faptul că am fost la faţa locului nu e suficient. E doar o coloană şi jumătate pe pagina a şaptea.

— Iar dumneata vrei să ajungi pe pagina a doua.

— Sau pe prima.

— Sau pe prima, dădu din cap Vogel. O poveste de prima pagină este o poveste de prima pagină.

— Ei?

— Te ascult, răspunse jurnalistul îndesat.

Braţele ochelarilor cu ramă de sârmă i se desfăcuseră complet.

Gordon oftă.

— Voi vorbi cu Gellért săptămâna viitoare despre cazul detectivului Róna.

— Şi îmi vei împărtăşi şi mie informaţia.

Gordon tăcu câteva clipe.

— Exact, răspunse în final.

Vogel chemă ospătarul şi comandă cafea şi coniac.

— Bei şi dumneata o cafea? întrebă.

— Neagră, răspunse Gordon.

— Nu-s mulţi fotografi care fac asemenea poze, începu Vogel. Iar în baza a ce mi-ai relatat despre fotografie, o sigură persoană putea s-o facă.

— Te ascult.

— Un nenorocit de ţap bătrân, un adevărat porc.

— Totuşi, am nevoie de mai mult decât atât, spuse Gordon.

— Îl cheamă Skublics. Izsó Skublics.

— Şi unde stă acest Skublics?

— Pe strada Arad. Aproape de Piaţa Hitler.

— Să nu-i pomenesc de dumneata, nu-i aşa? zise Gordon.

— Poţi să mă pomeneşti, dar nu ar fi în favoarea dumitale.

Ospătarul aduse cele două cafele şi coniacul. Gordon tocmai se pregătea să-şi scoată sacoul, dar

Vogel îşi luă cafeaua, o turnă în coniac şi din trei înghiţituri termină toată licoarea.

— Vii la redacţie? se ridică el brusc.

— Nu, mai târziu. Întâi merg să-l văd pe Skublics.

— N-o să-ţi placă, dar mergi şi vezi-l, dacă ai poftă de el.

Gordon cunoştea bine Rondul şi împrejurimile, căci Mór locuia tot acolo. Lui Gordon însă îi era imposibil să vorbească despre Rond folosind denumirea de Piaţa Hitler. Dacă ceva se poate numi „rond”, atunci asta şi este, îi spusese în repetate rânduri Krisztinei. Nu „piaţă”. Mai ales nu Piaţa Adolf Hitler. Auzise că în curând şi Octogonul urma să fie redenumit Piaţa Mussolini. Clătină din cap şi porni în direcţia străzii Arad. Înainte de a intra pe strada Szinyei, privi în sus spre o uşă de balcon de la etajul unu al unei case din Rond. Era închisă. O să încerce la întoarcere. Până atunci va ajunge şi Mór acasă.

Găsi cu uşurinţă casa, căci ştia exact despre care era vorba. Despre o ruşine a străzii Arad, un bloc cu apartamente de închiriat, cu tencuiala scorojită, cu casa scării duhnind a urină, cu câini înfometaţi şi puturoşi în curtea interioară şi în gang. Înainte, ori de câte ori se plimba pe aici, traversa pe partea cealaltă a străzii.

Evită o băltoacă în care se strânsese probabil apă de la spălat, apoi păşi în casa scărilor, pornind către etajul cinci. La etajul întâi se auzeau strigăte, la următorul etaj mârâiau nişte câini, iar la al treilea etaj doi copii îl băteau pe un al treilea mai mic. La etajul cinci străbătu pasarela, dar pe nicio uşă nu figura

numele de Skublics. În final bătu la o fereastră prin care se răspândea miros de ciorbă cu rântaş. O femeie cu basma, cu o vârstă greu de definit, dădu perdeaua deoparte.

— Ce doriţi? întrebă cu gura fără dinţi.

— Îl caut pe Skublics, răspunse Gordon.

— Puteţi să-l căutaţi, eu nu-l cunosc.

— Se spune că locuieşte aici.

— Mie nu mi-a spus nimeni, îşi scutură capul femeia şi trase la loc perdeaua.

Gordon îşi băgă mâna în buzunar, scoase o monedă de doi penghei şi bătu cu ea în geam.

— Ce vreţi?

— Asta am găsit-o aici, sub geamul dumitale, îi arătă femeii moneda din palmă.

Femeia întinse mâna după monedă, dar Gordon îşi retrase braţul.

— Ce nume a spus domnul? îl privi femeia pe Gordon.

— Skublics.

— A! E cu totul altceva. Eu nu ştiu ce se întâmplă la el, dar vă spun că nici nu mă interesează.

— Iar eu nici nu am întrebat.

— Şi nu ştiu ce fete îl vizitează. Şi dimineaţa, şi seara.

— Care e apartamentul lui?

— Vedeţi uşa aceea spre pod? arătă femeia.

Gordon dădu din cap.

— Ei, dacă o deschideţi, imediat la dreapta este încă o uşă. Bateţi acolo, îşi întinse femeia peste geam mâna vânoasă şi gârbovită.

Gordon scăpă moneda în palma ei şi se duse la uşa podului.

Aceasta abia se desluşea în întuneric, fiind aproape una cu peretele. Cândva fusese probabil vopsită în cărămiziu, dar se murdărise în acelaşi ritm cu peretele. Gordon bătu la uşă. Niciun răspuns. Bătu din nou şi din nou, până ajunse să bubuie. Dar niciun răspuns.

Tocmai dădu să plece când din întuneric ieşi o fată osoasă, cu pielea îngrozitor de albă. Părul unsuros, cu fir subţire, şi-l împletise în coc, iar ochii mari îi sclipeau speriaţi. Purta fustă plisată, dar nici aceasta nu reuşea să-i ascundă picioarele subţiri ca nişte lujere şi şoldurile osoase. Avea o bluza albă, cu broderia roasă, dar Gordon îi zări şi aşa toracele scobit şi sânii plaţi. Cu degetele lungi îşi răsuci o şuviţă care atârna, iar ochii îi trădau spaima.

— Nu faceţi zgomot, se rugă de Gordon.

— Dumneata cine eşti?

— Eu... sunt... menajera domnului Skublics, bâlbâi fata cu vocea tremurată.

— Ce cauţi aici, afară?

— Am venit mai devreme, răspunse fata. Ştiţi, domnul Skublics nu e niciodată acasă dimineaţa, e la băile termale, iar eu am ajuns mai devreme.

— La ce oră a sosit trenul?

— La şase, răspunse fata rapid, fără să clipească, apoi îşi dădu seama de boacănă şi continuă frământându-şi mâinile: Vai, să nu spuneţi la nimeni, domnule! La Debreţin nu e nimic de lucru, de aceea sunt aici, şi nu am nici carnet de menajeră.

— Pentru ce te pregăteşti nu ai nevoie de carnet de menajeră, o privi Gordon pe fată.

— Pentru curăţenie ba trebuie! se opuse fata.

— Bine, fetiţo. Pentru curăţenie îţi trebuie. Dar ascultă-mă bine, astfel de curăţenii nu se sfârşesc bine.

— La ce vă gândiţi?

— Lasă, fetiţo. N-am să merg la poliţie.

Fata se lăsă în genunchi, apucă mâna stângă a lui Gordon şi începu să o sărute.

— Dumnezeu să vă binecuvânteze, domnule! Dumnezeu să vă binecuvânteze! Ştiţi, suntem şase fraţi, eu sunt cea mai mare şi...

— Nu-mi explica mie, îşi retrase Gordon mâna. Mă întorc mai târziu. După prânz. Până atunci se întoarce Skublics?

— Celelalte mi-au spus că da...

În câteva minute Gordon ajunse în Rond. Se opri în faţa casei şi văzu că uşa balconului de la apartamentul bunicului său era deschisă. În unele dimineţi, bătrânul cutreiera pieţele din zonă căutând fructe din care ţinea morţiş să facă gem.

Poarta era deschisă, Gordon urcă încet la etajul întâi şi deschise uşa. Mór nu putea să se obişnuiască cu gândul că nu mai trăieşte la ţară şi că n-ar strica să încuie uşa. După zgomote, bunicul moşmondea şi acum în bucătărie: zdrăngănitul de vase se amesteca cu bodogănelile voioase ale bătrânului.

— Excelent, excelent! i se înveseli chipul când îl zări pe Gordon.

Îşi şterse mâinile de sacoul care-i plesnea pe burtă şi era încheiat strâmb la nasturi. Gordon îi cumpărase cel puţin trei şorţuri până acum, dar bătrânul nici nu voia să audă de şorţ. Era precum veteranii de război care îşi purtau cu mândrie rănile. Voia ca toată lumea să ştie că el face gem. Şi n-ar fi putut nega acest lucru nici dac-ar fi vrut. Barba lui căruntă era plină de bucăţi de coajă de fructe, iar ultima producţie de gem îi ajunsese până şi în sprâncenele lui stufoase. Se arăta dispus să facă o singură concesie: cu toate că nu-şi scotea sacoul, îi suflecase mâneca împreună cu cea a cămăşii. Drept consecinţă, mâneca sacoului – a cămăşii nu, pentru că şi-o schimba zilnic – făcea în mod inevitabil rezumatul experimentelor din zilele anterioare.

— Băiete, am cumpărat struguri minunaţi în Piaţa Poligonului! îi zâmbi lui Gordon. Pur şi simplu magnifici. Şi au costat doar 38 de filleri kilogramul. Dar pentru rubarbă am fost nevoit să merg până la Hala Mare, însă a meritat, şi încă cum. Uite ce tije frumoase, cărnoase, zise el şi scoase dintr-un coş cinei tije sănătoase de rubarbă.

Gordon se înfioră: nici sub formă de compot nu-i plăcea rubarba.

— Ce gem faceţi acum, bunicule? îl întrebă.

— Ah! se înveseli faţa bătrânului. Nici cronicarul gastronomiei maghiare nu cunoaşte această reţetă! Acum câteva zile mi-a venit ideea. Gem de struguri cu rubarbă! spuse triumfător şi amestecă puţin fiertura care pufăia pe foc. Dacă-mi iese, numaidecât îi trimit reţeta şi cronicarului. Numaidecât!

Gordon clătină din cap. Aproape că devenise o idee fixă pentru Mór să ajungă în rubrica cronicarului gastronomic din ediţia de duminică a ziarului *Pesti Napló.* De parcă zecile de ani pe care le dedicase vindecării altora ar fi dispărut fără nicio urmă din viaţa sa. Cunoştea o mulţime de oameni din capitală, astfel că, atunci când după moartea soţiei hotărâse să se mute din Keszthely la Budapesta, ar fi putut continua să practice fără probleme sau ar fi putut preda. Dar nu. Bătrânul îşi dedicase ultimele decenii din viaţă unei singure pasiuni: crearea unui gem a cărui reţetă să o considere publicabilă cronicarul gastronomiei maghiare.

— Nu ai mâncat, nu-i aşa, gemul pe care ţi l-am trimis prin Krisztina? întrebă el sumbru.

— Ba da, l-am mâncat, bunicule, răspunse Gordon. Din ce era?

Bătrânul dădu din mâini.

— Castane. Dar ştiu deja unde am greşit. Acum ştiu şi, imediat ce găsesc iarăşi castane frumoase în piaţă, încerc din nou.

— A fost gustos şi aşa. N-aş fi zis că e din castane, dar mi-a plăcut.

— Ăsta o să-ţi placă şi mai mult! strigă Mór, şi intră în cămară, scoase o cratiţă mai mică şi o puse mândru pe masă.

Scoase cozonac din coşul de pâine şi unt din frigider, unse o felie, apoi adăugă un strat gros din conţinutul cratiţei.

Gordon nu se putu împotrivi. Deşi şi-ar fi dorit. Nu suporta gustul acru, dar bătrânul considera jenante gemurile clasice – de căpşuni, de caise sau de piersici

– şi experimenta compoziţii tot mai trăsnite. Gordon inspiră adânc şi muşcă din felia de cozonac. Bătrânul îl urmări cu obrajii îmbujoraţi. Gordon dădu încet din cap, apoi înghiţi rapid toată felia.

— Ei? Ei? întrebă bătrânul.

— Doar întreb, bunicule, n-ar fi trebuit îndepărtaţi sâmburii din struguri?

Mór îşi lovi fruntea cu palma.

— Mama mă-sii! Am uitat. Asta am uitat.

— Şi zahărul, mormăi Gordon, dar bătrânul nu-l auzi, căci deja se afla lângă sobă şi amesteca gemul încălzit. Bunicule, am o întrebare, continuă cu voce mai ridicată Gordon.

— O întrebare?

— Da.

— Care ar fi aceea? întrebă bătrânul, în continuare cu spatele către Gordon.

— Alaltăseară pe Strada Nucului Bătrân a fost găsită o fată decedată. N-avea nicio urmă de leziuni externe, doar faţa îi era puţin vânătă. O să merg şi la Institutul de anatomie patologică, dar dumneavoastră ce părere aveţi, ce i-a cauzat moartea?

— Sper că glumeşti, băiete, se întoarse bătrânul. Pot fi atâtea cauze încât nici nu merită să le înşir. S-a sinucis?

— Nu ştiu.

— Dar de ce vrei să ştii?

— Pentru că am fost la faţa locului şi vreau să scriu un articol, dar nu am nimic concret. Şi, pe deasupra, ceva nu e în regulă cu fata aceea.

— Nu mă mir, remarcă Mór. În zona aceea sunt puţine fete cinstite.

— Nu a fost o curvă ordinară, bunicule, ci o fată dintr-o familie bună de evrei.

— Dr. Somkuthy mai e directorul Institutului de medicină legală? întrebă bătrânul.

— Mai e.

Mór se duse la telefon şi ceru centralei să-i facă legătura cu Institutul de medicină legală. Peste câteva minute deja vorbea cu dr. Somkuthy.

— Fetei i se va face autopsie în regim de urgenţă, îi spuse lui Gordon după ce închise telefonul.

— Nu era nevoie de asta, bunicule, spuse Gordon. Serios. Doar v-am întrebat ce i-ar fi putut cauza decesul.

— Băiete, de când lucrezi la ziarul *Az Est* e prima dată când mă întrebi ceva în legătură cu articolele tale. Cu siguranţă e important pentru tine. Dar întrebi prostii, pentru că ar trebui să ştii că e aproape imposibil de ghicit cauza morţii dacă decedatului nu îi iese un cuţit din inimă ori trupul nu-i e pescuit din Dunăre. Poţi să treci după-amiază pe la Institutul de anatomie patologică.

Între timp începuse să plouă cu stropi mari, dolofani. Gordon nu-şi luase umbrela, aşa că mergea pe Strada Arad cu paşi repezi, pe lângă pereţi. În casa lui Skublics era linişte, doar duhoarea îl însoţi pe Gordon până la etajul cinci. Deschise uşa podului, se uită împrejur, însă fata nu mai era nicăieri. Bătu la uşă. În câteva clipe, de dincolo îi răspunse o voce răguşită de fumător:

— Pleacă.

Gordon începu să ciocăne tare în uşă. Vocea răsună din nou:

— Ce vrei?

Gordon îi explică lui Skublics că aflase numele lui de la Vogel şi că ar dori să stea de vorbă cu el. Într-un târziu Skublics îi dădu drumul să intre. Pe culoarul întunecos se zărea silueta unui bătrânel sfrijit, cu un cioc caraghios. Skublics o luă înainte şi deschise o uşă. Gordon se trezi într-o cameră de zi amenajată cu un gust excepţional, cu mobilă sculptată, fotolii din piele, covoare orientale, lustră de cristal şi picturi pe pereţi. Un singur lucru lipsea: fereastra. Gordon începu să bănuiască în ce parte a clădirii se află, fiind convins că locuinţa nu avea fereastră, însă era foarte posibil să mai aibă o ieşire spre pod. Dintr-odată îi veni greu să creadă că se află la locul potrivit. Nu aşa îşi imaginase locuinţa unui fotograf de pe piaţa neagră. N-ar fi putut spune la ce se aştepta, dar cu siguranţă nu la asta. Şi, pe deasupra, nu găsea niciun indiciu cum că Skublics ar avea măcar aparat de fotografiat.

— Ce doreşti? îl întrebă din nou Skublics.

În sfârşit Gordon putea să-l studieze temeinic. Bătrânelul sfrijit purta un costum de calitate, care îi venea ca turnat, ceasul de buzunar atârnându-i de un lanţ de aur. Avea mâini osoase, degete lungi, ca nişte gheare de şoim. Unghiile şi le lăsase să crească, ceea ce îi întărea lui Gordon senzaţia că stă de vorbă cu o bătrână pasăre răpitoare. Ochii îi erau afundaţi în orbite, pielea puhavă, palidă, incoloră ca pergamentul. Vorbea repede, de parcă scuipa cuvintele.

— Ce doreşti? Nu vreau să mai întreb odată. Nu mă interesează că te-a trimis Vogel sau altcineva, haide, spune odată!

Preţ de o clipă Gordon îşi lăsă capul în jos, inspiră adânc şi tocmai se pregătea să răspundă când se deschise o uşă ascunsă în perete şi în cameră păşi fata osoasă, încheindu-şi bluza. Zărindu-l pe Gordon, ochii i se deschiseră larg şi se întoarse repede de unde apăruse.

— Ce doresc? întrebă cu voce scăzută, dar ameninţătoare.

— Nu te priveşte câtuşi de puţin ce ai văzut aici, spuse bătrânul. Poţi să şi pleci.

— Nu plec până nu-mi răspunzi la întrebări. Ai fotografiat o tânără de puţin peste douăzeci de ani, cu părul negru, uşor ondulat.

— Nu-mi amintesc.

— Cum să nu-ţi aminteşti? păşi mai aproape de el Gordon.

Bătrânul rămase pe loc.

— O fată evreică, cu ochi verzi. Cu o aluniţă mare pe braţul stâng.

— Nu-mi amintesc de nicio jidancă.

— Nu?

— Nu.

— Şi fata asta ce caută aici?

— Îi făceam un portret.

— Nud?

— E treaba mea pe cine şi cum fotografiez. Nu eu decid, ci clienţii.

— Clienţii.

— Da, clienţii.

— Poliţia de moravuri ştie de mica dumitale afacere?

Skublics luă foc. Gordon mersese prea departe. N-ar fi trebuit să-l ameninţe pe bătrân, nu acum şi nu aşa. Nu putea dovedi nimic şi nu era exclus ca şi poliţia de moravuri să fie în temă cu activitatea lui Skublics. Ce-ar fi obţinut dacă s-ar fi dus pe Strada Veche şi l-ar fi reclamat? Deocamdată nimic. Până nu afla ce voia să ştie, nu putea face nimic. Se convinsese că fotografia fusese făcută de Skublics şi că nu avea să scoată nimic de la acesta.

— Îţi recomand să pleci, sâsâi Skublics.

— Mă voi întoarce, spuse Gordon, apoi făcu stânga împrejur şi trânti uşa după el.

Bulevardul se trezise deja la viaţă. Cu mai puţin zgomot şi mai puţină lume decât într-o zi de joi obişnuită, dar viaţa începuse să revină în oraş. Temporar, deoarece de-abia la trei după-amiază urma să fie expus catafalcul lui Gömbös în Sala Cupolei de la Parlament şi multă lume îşi propusese să-i aducă un ultim omagiu prim-ministrului înainte de ceremonia funerară de sâmbătă. În drum spre redacţie, în tramvai, Gordon citi sinteza ziarului *Pesti Napló.* Era adevărat, publicul larg îşi putea aduce omagiile, dar intrarea în Sala Cupolei era permisă doar pe bază de invitaţie. El trebuia de la sine înţeles să fie prezent la eveniment şi îl cuprindea deja de pe-acum sentimentul de repulsie. Nu-i plăceau sicriele deschise şi imaginea oferită de morţi. E normal ca şeful guvernului să fie înmormântat cu fast, cu toate astea Gordon se gândi cu groază la faptul că va trebui să

stea în faţa Parlamentului şi să se alăture cortegiului funerar până în cimitirul Kerepesi.

Cum intră în redacţie, István Lukács, şeful rubricii poliţieneşti, urlă la el.

— Bună dimineaţa, domnule redactor Gordon! Îmi permiteţi să vă întreb unde naiba aţi binevoit să umblaţi? Toată redacţia lucrează fără oprire, iar dumneata te plimbi agale pe bulevard?

Gordon ar fi preferat să facă stânga-mprejur şi să plece cu acelaşi elan, dar înfruntă privirea lui Lukács.

— Am muncit, răspunse calm.

— Ai muncit? răcni Lukács ca un ecou. Spui că ai muncit. Şi la ce anume, dacă-mi este îngăduit să întreb?

— La cazul detectivului Róna, răspunse Gordon.

— Pe cine Dumnezeu' mă-sii îl interesează cazul lui Róna? se înfurie Lukács.

Acum îşi întoarseră privirile la ei şi cei care mai înainte băteau de zor la maşină. La supărare Lukács ştia să tragă înjurături frate cu blasfemia.

— Dumitale aici ţi-e locul, nu în altă parte. De altfel Róna e deja o ştire depăşită. Dacă n-ai observat, suntem un ziar, un jurnal. Aşa zice şi titlul. Jurnal. Avem nevoie de ştiri, Gordon, iar Róna nu mai este o ştire deja de o săptămână.

— Iar în Cartierul Terezian a fost găsit cadavrul unei fete. O evreică moartă.

— Evreică? Din partea mea putea fi şi hindusă. Nici nu mai întreb de ce nu m-ai informat, dădu din mână Lukács, mânia trecându-i treptat. Acum te aşezi frumos la birou şi faci un rezumat al comentariilor din presa internaţională referitoare la prim-ministru. Când

eşti gata, îmi dai articolul, iar dacă mâine la prânz nu eşti la catafalc, personal te ţin în şuturi până la Hamburg ca să te întorci cu primul vas în America.

Gordon oftă adânc, apoi îi înfruntă tăcut privirea lui Lukács. Rămaseră aşa, faţă în faţă, cam o jumătate de minut: Lukács, redactorul uşor supraponderal, cu privirea obosită, cu faţa rasă perfect, trecut de patruzeci de ani, şi Gordon, cu mâinile în buzunar, cu capul plecat, cu privirea fixă şi neînduplecată. În cele din urmă Lukács îşi întoarse privirea şi intră furtunos în biroul său. Interludiul nu fu remarcat de nimeni, cu toţii aveau altceva mai bun de făcut decât să-i urmărească pe cei doi. Ştiau că Lukács nu-şi permitea să întindă coarda, că era doar gura de el, pentru că nu ar fi găsit un ziarist de investigaţii mai bun decât Gordon, lucru de care era conştient şi acesta din urmă.

Pe birou era un vraf mare de ziare din toate colţurile lumii. Ediţia proaspătă a ziarului *Az Est* zăcea pe maşina de scris. Gordon parcurse necrologul politic. „Meritul lui este că nu se înmormântează ţara”, scrisese redactorul-şef adjunct, apoi îl lăuda pe Gömbös pentru faptul că nu renunţase la preşedinţia guvernamentală constituţională pentru o dictatură de tip străin. Gordon lăsă din mână ziarul şi se aşeză în scaun. Voia doar să ştie ce ton trebuiau să aibă articolele pe care le alegea. Luă primul ziar din teanc. *Popolo di Roma* începea prin a relata despre faptul că Gömbös fusese prieten sincer şi ca politician, şi ca om cu Italia. Şi, evident, cu Mussolini şi cu Hitler. *The Times* scria despre prim-ministru că fusese „omul de forţă al Ungariei”, cam aşa: „Deşi a fost adeptul

partidului unic şi ar fi preferat ca Ungaria să fie organizată pe principii militare – toţi maghiarii cinstiţi să fie primiţi în partid prin înrolare – simţămintele naţiunii l-au oprit *deocamdată* pe Gyula Gömbös să se rupă de Constituţia maghiară strămoşească”. Gordon nu prea înţelegea aceste rânduri, dar le sublinie. Potrivit ziarului conservator *Morning Post,* germanii „se vor folosi de înmormântare pentru a accentua pe linie diplomatică şi militară solidaritatea maghiaro-germană”. Apoi luă ziarele franţuzeşti. Potrivit *Le Figaro,* „Gömbös a fost un patriot înflăcărat. A lucrat neîntrerupt pentru ridicarea patriei sale, obiectivul său principal fiind restabilirea Ungariei Mari. Gömbös nu avea sentimente de prietenie nemărginită faţă de Franţa. S-ar putea ca spiritul de prietenie faţă de germani să-i supravieţuiască. Un lucru e sigur: în ce priveşte direcţia politicii externe maghiare nu sunt preconizate schimbări radicale.” Scoase din teanc ziarele nemţeşti şi continuă să citească, apoi trase în faţa lui maşina de scris şi începu să scrie: „Ziarele germane văd în Gyula Gömbös un înflăcărat patriot maghiar, deplâng un om de stat de talie europeană şi pe cel mai sincer prieten al Imperiului German Naţional-Socialist, primul dintre oamenii de stat străini care a reuşit să statornicească o relaţie politică şi umană cu cancelarul Hitler, precum şi cu prim-ministrul Göring.”

Trecuse de ora şapte când termină sinteza. Îi vâjâia capul din pricina frazelor goale şi îi părea rău că citise necrologul din *Az Est,* căci dăduse numai peste scrieri în acelaşi spirit. Predă articolul lui Lukács, care mârâi ceva precum că a doua zi să fie neapărat la

Parlament. Gordon încuviinţă dând din cap, apoi îşi luă haina şi pălăria.

Ar fi pornit spre casă, dar îşi aminti că autopsia fetei fusese deja efectuată, aşa că de pe Calea Rákóczi se îndreptă către Piaţa Apponyi. Începu din nou să plouă, oraşul se învălui în ceaţă, dar vremea nu-i împiedica pe vânzătorii de ziare să ţipe unul mai tare decât celălalt, ca să afle şi cei care poate nu aflaseră vestea că Darányi era prim-ministru interimar. De parcă până acum n-ar fi fost tot el, dădu din mână Gordon.

Trecând prin faţa Străzii Nucului Bătrân, privi către locul faptei, dar nu văzu nimic în afară de două siluete pierdute în ceaţă. Nici nu spera altceva, însă nu reuşi să-şi şteargă din memorie imaginea fetei care zăcea pe jos ca o păpuşă de cârpă. Cum nu putea uita nici fotografia găsită în sertarul inspectorului Gellért. Era de prea mult timp ziarist de investigaţii ca să creadă în hazard. Pe deasupra, din cauza fetei îşi aminti de unul dintre primele articole din cariera sa, pe care îl scrisese în decembrie, mai exact în 23 decembrie 1922, pentru ziarul *Philadelphiai Magyar Újság.* O tânără pe nume Mariska Ifjú îşi pusese capăt zilelor. Nici mama fetei nu bănuia motivele pentru care făcuse acest lucru. Fata înghiţise pastile, multe pastile, iar Ferenc Pártos, redactorul de atunci, îl trimisese pe Gordon, care avea doar 22 de ani, la locul faptei. E adevărat, nu din proprie iniţiativă, căci Béla Green, redactor-şef şi proprietar al ziarului, insistase să se scrie despre caz chiar de la locul faptei. Tânăra trăia în zona de vest a oraşului, împreună cu mama ei; era primul cadavru pe care îl

vedea Gordon în viaţa lui. Mariska stătea întinsă lângă pat, cu capul proptit de rezemătoare. Gordon nu reuşea să decidă dacă imaginaţia îi joacă feste sau cele două fete aveau cu adevărat poziţii asemănătoare. Luase notiţe cu mâinile tremurânde, apoi se dăduse la o parte, nu voia să se uite la mama care plângea în hohote sau la infatuatul preot János Murányi. Scrisese ce reuşise şi predase articolul în redacţie în aceeaşi zi, în strada nr. 6 din nord. Ulterior îi trecuse de multe ori prin minte că ar fi putut investiga cazul pentru a afla de ce se sinucisese Mariska.

De fapt, nici nu s-ar fi preocupat atât de mult de evreica decedată dacă nu l-ar fi enervat Skublics. Sigur, nu i-ar fi stricat o poveste de prima pagină, măcar să-i fi închis gura lui Lukács pentru un timp. Scria despre crime de suficient de mult timp pentru a i se fi dezvoltat un al şaselea simţ greu de explicat. Nici Krisztinei nu-i spusese, dar în asemenea situaţii simţea întotdeauna un fior în stomac, de parcă ar fi primit un avertisment: nu e ceea ce pare. Brusc nici nu-şi mai amintea când simţise asta ultima dată. Cu foarte mult timp în urmă. Şi, deşi aparenţele erau în defavoarea lui, nu întâmplător îl respecta Lukács. Nici când scria articole sau culegea date, şi uneori nici pe parcursul investigaţiilor nu îl mâna dorinţa de a afla adevărul. Ştia prea bine că asta este o pierdere de timp. Detectivii maghiari de frunte scriau despre descoperirea adevărului obiectiv. Gordon ştia că aşa ceva nu există, deşi nu studiase filozofia. Şi chiar dacă ar fi descoperit adevărul, la ce bun? Îşi recunoştea chiar şi sieşi cu greu că pe el îl interesa omul şi soarta

acestuia. Iar moartea este ultima staţie a destinului. Trebuie ajuns acolo cumva. Pe Gordon îl interesa drumul. Nu-i sigur că iubea oamenii, dar soarta lor îl interesa mai mult ca orice altceva.

Pe Bulevardul Muzeului urcă în tramvaiul 5. Societatea de transporturi a majorat din nou tarifele, Gordon nu reuşea nici măcar să le urmărească. I-a dat taxatorului un pengheu, măruntul l-a băgat în buzunar şi s-a aşezat pe banca rece şi umedă din lemn, din capătul vehiculului. Pe Calea Üllői circulaţia era animată. Hărăbăi, trăsuri, autobuze şi maşini se grăbeau să părăsească oraşul. Ziua s-a încheiat.

Noroc că una dintre maşini începu să claxoneze, căci şi-a ridicat privirea şi a observat că următoarea staţie este Grădina Orczy. Coborî din tramvai şi, în lumina lămpilor amestecată cu ceaţă, porni către numărul 83. Cunoştea foarte bine clădirea din cărămidă roşie a Institutului de medicină legală, întocmai cum îl cunoştea pe el portarul care i-a permis imediat să intre. Gordon a coborât pe scări în subsol unde ardea o lumină rece. Dr. Pazár stătea la masa din faţa morgii şi îşi consuma cina. Pâine, guşă de porc, ceapă roşie şi bere într-o sticlă cu dop cu clemă. Dihania de bărbat cu craniul pleşuv îi făcu semn lui Gordon să ia loc.

— Doriţi?

— Am cinat deja, răspunse Gordon.

— Pentru cine aţi venit? începu cu gura plină dr. Pazár, pe care Gordon, de altfel, îl îndrăgea. Medicul legist a lucrat mulţi ani ca doctor în Indiile de Vest, pe un vas de pasageri, dar s-a săturat de soare şi călătorii, aşa că întorcându-se acasă a acceptat cu

bucurie postul de anatomopatolog. Nici turele de noapte nu-l deranjau. A stat suficient sub soarele arzător, îi spuse lui Gordon. Îi plăceau liniştea, calmul, lumina rece şi pacienţii odinioară ţâfnoşi, dar care aici nu se mai plângeau de nimic.

— Am venit pentru o tânără. A fost adusă alaltăieri.

— Pentru necropsie?

— Da.

— Tânără, suplă, cu părul negru?

— Da.

Doctorul Pazár dădu afirmativ din cap, îşi scoase tabachera, o întinse către Gordon şi luă şi el o ţigară. Gordon fuma cu plăcere ţigările parfumate, cu origine obscură, ale medicului patolog. Îl întrebase de mai multe ori despre originea lor, dar medicul nu i-a dezvăluit niciodată de unde le obţine. Doctorul trase un fum adânc în piept şi lăsă ţigara pe colţul unei scrumiere, apoi înghiţi liniştit ultima îmbucătură, bău şi restul de bere şi se lăsă pe spate satisfăcut. Ridică ţigara la gură, trase un fum în plămâni, apoi se ridică brusc.

— Veniţi s-o vedem pe domnişoara! Şi intră pe o uşă de sticlă. Gordon îl urmă. Doctorul se opri în mijlocul sălii. În stânga erau camerele frigorifice, în mijloc masa de autopsie, în spatele ei câteva tărgi acoperite cu cearşafuri verzi. Pazár păşi către una dintre tărgi, o trase mai aproape de el, apoi o împinse sub una dintre plafoniere. Aprinse lumina, apucă de cearşaf în zona capului şi descoperi trupul fetei până la brâu. Pe torace se vedea o incizie sub formă de Y, iar figura fetei era mai palidă decât atunci când Gordon o văzuse ultima dată. Ochii îi erau închişi, iar

părul ud pieptănat pe spate. Cu mâinile întinse pe lângă corp, aluniţa i se vedea perfect. Sânii îi erau fermi şi aşa, decedată, ca în fotografie. Avea abdomenul plat, doar incizia îl urâţea. Gordon îi era recunoscător medicului pentru ţigara aromată.

— Nu ştiu cine şi de ce a urgentat necropsia şi nici nu vreau să ştiu, spuse Pazár. Să zic sau să arăt? îl privi pe Gordon.

— Ziceţi.

— Decesul s-a produs în urma hemoragiei interne cauzate de o lovitură puternică aplicată în zona epigastrică. Lobul ficatului a suferit traume, subiectul decedând din cauza hemoragiei produse în urma rupturii hepatice, precum şi din cauza insuficienţei circulatorii şi respiratorii rezultate; potrivit evaluării mele, decesul a survenit la cinci minute după aplicarea loviturii.

— Adică?

— Cineva i-a aplicat o lovitură mortală în plex.

— Înţeleg, dădu din cap Gordon. Cât de puternică trebuia să fie această lovitură? Am încasat şi eu lovituri în plex, dar n-am murit.

— Cât de puternică? Nu pot spune cu exactitate, dar una puternică. Foarte puternică. Pare-se că victima nu se aştepta la aşa ceva, a fost luată prin surprindere.

— Adică cineva i-a tras o lovitură nimicitoare.

— Se poate spune şi aşa.

— Înţeleg, repetă Gordon şi porni către uşă. Pazár acoperi din nou cadavrul, împinse la loc targa, stinse lumina şi porni după Gordon.

— Mulţumesc, îşi întinse mâna acesta.

— Nu aveţi pentru ce, răspunse Pazár. Păcat de ea, probabil că a fost foarte frumoasă. Gordon dădu din cap. Da, probabil că a fost.

— Cineva n-a vrut sub nicio formă s-o lase să-şi nască copilul, menţionă sec Pazár. Era în luna a patra.

PATRU

A doua zi, acasă la Gordon, când acesta se trezi dimineaţa pe la şase, Krisztina nu mai era în pat. Gordon s-a sculat şi s-a dus în living. Krisztina stătea ghemuită într-un fotoliu, la geam. Pe jos zăceau foi de hârtie împrăştiate, iar pe măsuţa de lângă ea aburea cafeaua.

— Te-ai sculat atât de devreme să munceşti? o întrebă Gordon.

— M-am trezit şi prefer să lucrez la aceste proiecte, decât să mă zvârcolesc în pat şi să ascult sforăitul dumitale.

Gordon se aplecă şi o sărută.

— Mi-ai făcut şi mie o cafea?

— Ţi-am făcut, dar la Meinl nu am găsit cafeaua care îţi place. Aşa că am cumpărat de la Arabs.

— E totuna, gesticulă Gordon. S-a dus în bucătărie, şi-a turnat nişte cafea, a adăugat lapte, apoi s-a aşezat lângă Krisztina. O să stai aici toată ziua?

— Da, dădu din cap afirmativ Krisztina. Trebuie să termin nişte proiecte şi e mai bine să profit de această zi de doliu.

— Eu trebuie să plec în curând, spuse Gordon. Toată redacţia se va ocupa de înmormântare.

— Dar cortegiul funerar va porni de-abia după ora unsprezece, remarcă Krisztina.

— Da, afirmă Gordon, îmi rămâne timp să-l găsesc pe Csuli.

— Pe acel Csuli?

— Pe acela.

— Atunci, ai grijă de tine.

Redacţia era goală, cu excepţia jurnalistului de serviciu. Nu era nimeni nicăieri, maşinile de scris stăteau tăcute pe birouri, alături de notiţe împrăştiate şi scrumiere pline. Gordon nu mai văzuse niciodată redacţia atât de pustie în cursul zilei. Nici Lukács nu era în redacţie, deşi acolo îşi făcea veacul de obicei. Gordon îşi privi ceasul, era puţin trecut de şapte şi jumătate. Mai avea timp să rezolve ce-şi propusese pentru dimineaţa aceea, iar la nouă şi jumătate fix urma să ajungă la Parlament.

În Piaţa Blaha Lujza, în ciuda orei matinale, îl întâmpină o privelişte şi mai dezolantă decât în ziua precedentă. Peste tot fluturau steaguri negre. Pe Calea Rákóczi stăteau jandarmi şi nici urmă de gură-cască sau de plimbăreţi. Gordon intră pe Strada Teiului şi porni către restaurantul Chicheriţă. Deşi uşa localului era crăpată, acesta încă nu se deschisese. În incinta cu o formă alungită erau în total nouă mese: şase pe latura stângă, trei pe latura dreaptă. În spate era un pian, lângă pian o tejghea, iar în colţ o uşă care dădea în bucătărie. Pe mese ajunseseră deocamdată doar feţele de masă albe, tejgheaua fiind goală.

Gordon avea însă noroc. În stânga, la masa din fund, stătea Samu Rekedt, beat criţă. Bărbatul mărunt purta un sacou murdar. În jurul gâtului avea un fular roşu şi pe cap o şapcă dată într-o parte. Se spunea că fusese şi la Paris cândva, dar cu ce ocazie, nu se ştia, iar de atunci se străduia să se îmbrace în stil parizian. Samu făcea parte din gaşca lui Csuli, mai exact era ginitorul acestuia. Gordon nu prea avea treabă cu el, totuşi, dintr-un motiv oarecare, lui Samu îi era teamă de Gordon. Îl saluta mult mai respectuos decât se impunea, iar gura nu-i era nici pe departe atât de mare ca în general. Gordon se apropie de tejghea şi bătu în ea. Samu îşi îndreptă ochii apoşi către Gordon, dar nu-l recunoscu. Când se auzi vocea lui Gordon apăru barmaniţa, o femeie grasă, de vreo cincizeci de ani, cu părul vâlvoi, ştergându-şi mâinile de şorţ.

— Încă nu am deschis, îi comunică ea.

— Ştiu, numai că omul ăla dă să moară de sete, arătă către Samu.

— Nu dau de băut pe datorie.

— Nici nu e nevoie, răspunse Gordon.

Aruncă pe tejghea 40 de filleri şi continuă:

— De banii ăştia, dar adu pălincă de prune adevărată, nu din otrava aia.

Femeia vru să răspundă, dar se răzgândi. Îşi şterse nasul, luă de sub tejghea o sticlă, îi scoase dopul şi turnă două ţoiuri.

— Păstrează restul.

Gordon luă cele două păhărele şi se aşeză lângă Samu, care sforăia cu capul căzut în piept. Îi vârî sub nas unul dintre ele, la care ginitorul horcăi, îşi înălţă capul şi, clipind mărunt, mai întâi cuprinse cu privirea

tulburată ţoiul, apoi şi pe Gordon, care pusese pălinca în faţa lui.

Samu nu rămase mult pe gânduri. Cu mâna tremurândă luă paharul şi-l dădu peste cap. Se înfioră. Gordon urmări cu interes cum în ochii individului revine viaţa.

— Ce doreşte de la mine domnul redactor? întrebă cu o voce joasă, scârţâită.

— Du-mă la Csuli, Samu.

— La Csuli?

— La Csuli.

— Csuli nu se va bucura.

— Nu se va bucura nici dacă află că ai refuzat să mă duci la el, deşi ar fi fost important.

— Cât de important?

— Foarte important, răspunse Gordon şi se ridică. Haide, nu avem timp.

Samu se frământă un timp, apoi realiză că probabil ar fi mai rău dacă l-ar refuza pe Gordon. Îşi aranjă şalul, îşi încheie sacoul, se ridică în picioare şi porni spre uşă cu paşi nesiguri.

— Pe ăsta să-l trimit înapoi? întrebă Gordon arătând către celălalt ţoi.

Samu, cu o agilitate surprinzătoare făcu un pas înapoi, turnă pe gât pălinca şi clătină din cap.

— Credeţi-mă, domnule redactor, un mic dejun mai bun nici că există.

— Dacă spui tu!

De la Chicheriţă porniră spre Calea Rákóczi: Samu în faţă, Gordon în urma lui. Pe drum ginitorul le făcu tot felul de semne colegilor săi – invizibili pentru Gordon –, comunicându-le că totul e în regulă, nu vă

faceţi griji, e cu mine. Gordon trebuia să fie foarte atent ca să observe cu cine comunică Samu în limbajul gestual specific hoţilor. De la un geam o femeie privi cum Samu îşi mângâie cu mâna stângă sacoul, mai încolo un bărbat care sprijinea peretele urmări cum Samu îşi scarpină cu mâna dreaptă lobul urechii stângi, dincolo, de sub bolta unei porţi, un ţângău văzu cu ochi strălucitori cum Samu îşi aranjează cozorocul şepcii. Gordon trebuia să admită că Vogel făcuse o treabă excelentă cu seria lui de articole. Totul era exact cum descrisese acolo. Într-adevăr, galeria ţinea sub observaţie zona aceea în fiecare clipă a zilei.

În Piaţa Kálmán Tisza se înşirau case mohorâte, obosite şi copaci jupuiţi, gazonul – dacă i se poate spune aşa – era rupt şi cenuşiu, doar ici-colo se mai observa câte-un smoc de iarbă. Pe pavaj înainta hurducăind o căruţă, clădirile tăcute răspândind în toate direcţiile, la nesfârşit, scârţâitul roţilor. Gordon se întoarse şi-l surprinse pe Samu gesticulând agil: se lăsă brusc pe vine, îşi legă şireturile de la pantofi, apoi se ridică domol, îşi netezi reverul sacoului şi în cele din urmă suflă uşor peste unghiile mâinii stângi, ştergându-le apoi de pantaloni. Gordon nu pricepu nimic din gesturile celuilalt şi nu văzu nici măcar cu cine „vorbea” Samu cu atâta însufleţire.

— Locuieşte acolo, în clădirea aceea. Prima uşă la dreapta, la etajul doi, arătă Samu, apoi făcu stânga-mprejur şi dispăru cu paşi neobişnuit de repezi în direcţia Pieţei Baross. Gordon privi în jur, dar nu văzu pe nimeni. În drum spre casă făcu slalom printre rahatul de câine de pe iarbă şi bălegarul de cal de pe

piatra cubică. Cum ajunse în faţa porţii, aceasta se şi deschise larg. Gordon nu-l văzu pe cel care îi deschisese poarta, căci stătea în umbră. Urcă la etajul doi şi sună la uşa lui Csuli. După câteva minute auzi mişcare, apoi uşa se deschise. Văzându-l pe Gordon, Csuli îi trânti uşa în nas.

— Csuli, ştii şi tu că e de prisos. Ai auzit că vin, dă-mi drumul să intru, spuse Gordon cu voce tare.

Csuli nu răspunse.

— Locuieşti într-o casă frumoasă, continuă Gordon. E mult mai frumoasă în interior decât pare din exterior. Dar de ce îţi spun astea, nu întâmplător te-ai mutat aici. Cu siguranţă şi vecinii ştiu din ce îţi câştigi pâinea. Chestia e, dragă Csuli, că-mi trebuie o fată.

Gordon începu să savureze situaţia.

— O landră bună de la ţară. Dar să fie focoasă, nu o gâscă leneşă, ci una care...

Atunci uşa se deschise şi o mână puternică îl trase pe Gordon în casă. Trânti uşa, apoi cu paşi grei intră în camera de zi. Gordon îl urmă. Văzuse multe în viaţa lui, dar la aşa ceva nu se aşteptase. Parcă ar fi ajuns într-o casă elegantă, burgheză, din Sectorul IV, de undeva din Piaţa Servita. Casa lui Izsó Skublics era sărăcăcioasă faţă de această locuinţă. În colţ stătea un dulap neobaroc, cu trei uşi, pe uşa din mijloc – cele trei graţii sculptate manual, în spatele celorlalte două uşi cu geam – porţelanuri valoroase. Pe tăblia din faţă a biroului care făcea parte din garnitură se vedea imaginea sculptată a unei cetăţi, poate a celei din Sümeg, se gândi Gordon. În spatele biroului, un scaun ca un jilţ, iar în covorul persan se afundau ici-colo fotolii comode şi o masă rotundă, cu picioare de leu.

Pe pereţi atârnau, în mod surprinzător, tablouri şi lucrări grafice ale unor pictori moderni, la geam o perdea grea de brocart, în faţa ei o canapea, iar pe canapea – Csuli. Deşi era o oră matinală, bărbatul purta un costum scorţos şi pantofi lustruiţi ca oglinda. Gordon nu reuşea să-şi dea seama dacă Csuli se trezise atât de devreme sau nici nu se culcase încă. Auzise că seamănă cu marele comic Szakáll Szőke şi, văzându-l acum pentru prima oară, era nevoit să recunoască faptul că opinia aceea era întemeiată.

Preţ de o clipă se opri în uşă, consternat. Pe canapea stătea Szakáll Szőke, vestitul actor de comedie. Era imposibil să fie el, dar lui Gordon nu-i veni să-şi creadă ochilor. Aceeaşi statură, acelaşi păr blond, aceeaşi guşă dublă, acelaşi zâmbet vioi pe care le văzuse în filme – doar ochelarii erau diferiţi. Szakáll purta ochelari cu ramă rotundă, ca de broască ţestoasă, dar Csuli avea ochelari cu ramă de sârmă, dreptunghiulară, care-i schimbau zâmbetul. Privirea lui Csuli deveni rece, calculată şi ameninţătoare.

— Ştiu că dumneata ai o reputaţie, iar eu am relaţii, aşa că voi cere imediat să...

— Vei cere? se trânti Gordon într-unul dintre scaunele cu picioare de leu de lângă masa rotundă.

Îşi aprinse lejer ţigara.

— Vei cere? E ciudat. Ce vei cere? În cel mai bun caz poţi cere un avocat. Pentru că mica dumitale afacere a luat sfârşit, Csuli. O să vedem cât de mult îţi permiţi să mai ceri când te saltă poliţia. Pentru că de data asta ai cam depăşit limita.

— Despre ce vorbeşti? se ridică Csuli în picioare cu o rapiditate surprinzătoare ţinând cont de dimensiunile sale şi de ora matinală.

— Despre fata aceea evreică pe care au găsit-o moartă marţi noaptea pe Strada Nucului Bătrân.

— Eu nu ştiu de nicio fată.

— În locul dumitale nici eu n-aş şti, dădu din cap Gordon. Problema este că toată lumea ştie: fata făcea parte din gaşca dumitale.

Gordon pândea din spatele fumului de ţigară reacţia lui Csuli la bluful său.

— Despre cine vorbeşti, nenorocitule?

— O, văd că într-adevăr n-o cunoşti, se ridică Gordon. Atunci, trebuie să îţi cer scuze, am greşit.

— Cu siguranţă ai greşit. Dai buzna în casa mea dis-de-dimineaţă, urli pe culoar şi scuipi tot felul de minciuni!

— Trebuie să-ţi cer încă odată scuze. Mă gândeam să vorbesc cu dumneata înainte de a scrie articolul. Ştiam că vei nega, dar trebuia să încerc. O să scriu că negi.

— Neg? Ce scrii?

— Păi, mă gândeam la ceva de genul: „Csuli, şeful bandei de pe Strada Teiului, neagă faptul că fata găsită moartă ar fi lucrat pentru el”.

— Nu poţi scrie asta pentru că nu-i adevărat.

— Uite, nu speram să recunoşti. Important e că am fost aici, dumneata negi, şi pot să scriu asta. În definitiv, fata dumitale a fost ucisă, se întoarse Gordon şi porni către uşă. Acum ori niciodată. Ce ţi se poate întâmpla?

Se întoarse.

— Poliţiştii te cazează frumos la închisoare câteva săptămâni. Dar afacerea o să meargă şi atunci, nu-i aşa?

Pe fruntea lui Csuli apărură broboane de sudoare.

— Îţi dai şi tu seama că aş fi terminat.

— Ştiu, ştiu, dar nu pot face nimic. Dac-ar fi fost o ţărancă, aş fi spus că se mai întâmplă. Dar a fost o fată dintr-o familie de evrei înstăriţi. Poliţia, dar mai ales opinia publică, va fi consternată de faptul că fata era însărcinată. Să trimiţi o graviduţă pe stradă? Păi ce fel de om eşti dumneata, Csuli? Moartea unei femei însărcinate e scandaloasă, chiar dacă e vorba despre o prostituată lovită mortal în plex sub bolta unei porţi. Potrivit medicului legist, moartea nu a survenit instantaneu, însă a fost cu atât mai dureroasă. Atât pentru fată, cât şi pentru fetus.

Faţa lui Csuli trăda tot ce-i trecea prin minte. Calculă rapid, înmulţi, împărţi şi îşi dădu seama că nu poate câştiga. Între timp, Gordon se întoarse şi porni din nou, cu intenţia de a părăsi locuinţa, dar nici nu ajunse până la uşă când Csuli începu să vorbească:

— O perioadă a fost a mea. Dar nu mai lucra pentru mine.

Gordon se întoarse, vârî mâinile în buzunar şi-l ascultă pe Csuli fără să scoată vreun cuvânt.

— Fata a fost racolată de Józsi Laboráns. Să fi fost cu câteva luni bune în urmă. Nu a spus niciodată cum o cheamă. Dar era o fiinţă al naibii de frumoasă, nici n-am înţeles cum a pus mâna pe ea Józsi Laboráns. Ăla are mereu nişte femei...

Dădu din mână a lehamite.

— Nu i-am ştiut numele, nici de unde venea. Nimic. Ştiam doar că e bine făcută, tânără şi evreică.

Csuli se aşezase din nou pe canapea şi îşi ştergea faţa cu o batistă.

— Clienţii au îndrăgit-o atât de mult, încât i-a mers vestea, aşa că într-o zi a apărut un domn cu haină de blană, joben şi baston, şi mi-a spus: hai să stăm de vorbă. Şi am stat de vorbă. Un domn de calibrul ăsta nu putea fi refuzat. Apoi, a doua zi, fata a dispărut.

— Pur şi simplu. Precum camforul.

— Păi, se scremu Csuli, nu chiar pur şi simplu.

— Cât ţi-a dat?

Bărbatul dolofan îşi ridică privirea la Gordon.

— Asta nu poţi scrie.

— Vezi vreo agendă în mâinile mele? Stilou?

— N-o să scrii?

— Depinde numai de dumneata. Dacă-mi spui ce vreau să ştiu, nu scriu. Dar merită să ştii multe, căci de mult n-am mai avut o poveste pe prima pagină. Ascult.

— Cinci sute de penghei, răspunse în final Csuli.

— Cinci sute de penghei?

— Atât. Gordon, şi dumneata îi ştii pe domnii ăştia. Nu mă plâng. Putea să mă bage şi în puşcărie. Crezi că am negociat? Aveam de ales între cinci sute de penghei şi închisoare.

— Vorbeşte, Csuli, dar ia-o de la început, se aşeză Gordon şi se uită la ceas.

Trecuse de ora zece. Trebuia să se grăbească, mai avea foarte puţin timp.

— Ştii exact cum e.

— Ştiu, Csuli, ştiu, dar povesteşte-mi, frumos. Sau, ştii ce? Îl caut pe Józsi Laboráns, el o să-mi povestească tot.

— Poţi să-l cauţi, că nu-l găseşti. A murit de tuberculoză acum o lună.

— Mare pierdere, spuse Gordon. Atunci, ai mai rămas doar dumneata.

Csuli începu să povestească şovăind. Teca, una dintre fetele lui Józsi Laboráns, fusese prinsă de detectivi şi închisă timp de două săptămâni. Atunci Józsi Laboráns simţise din nou nevoia de carne proaspătă. În aceeaşi zi şi inspectase „piaţa”, adică Bulevardul Mare şi Calea Rákóczi. În faţa unei vitrine zărise o fată cu părul negru ca abanosul. O abordase, o invitase la cină şi o considerase corespunzătoare. Dar se confruntase cu o împotrivire neaşteptată, căci fata nu voia să-l urmeze. Atunci aplicase o metodă de „dresaj” deja verificată. Józsi se îndepărtase de fată şi se dusese la un poliţist. Îl întrebase dacă în direcţia aceea e Calea Andrássy, iar cu mâna arătase către fată. Poliţistul, firesc, se uitase într-acolo, încuviinţase dând din cap şi îi spusese să-şi continue drumul. Fata, în mod evident, văzuse scena şi, crezând că era vorba despre ea, se speriase. Józsi se întorsese la fată şi îi spusese că poliţistul ştia cine e ea şi că dacă o mai vede pe-acolo o arestează. Dar, dacă mergea cu el, continuase Józsi, el urma s-o apere pentru că îi ştie bine pe poliţişti şi e suficient să pună o vorbă că se aranjează totul. Fata îl crezuse şi i se alăturase lui Józsi, care pe drum îi explicase cum trebuie să se poarte pe stradă şi care sunt sarcinile ei. După ce o pregătise, i-o pasase unui prieten pe nume Dezső, un

ginitor permanent de pe bulevard care accepta şi afaceri „discrete”. Fata se mutase în locuinţa lui Józsi, unde era declarată ca servitoare. Câştiga bine şi i se dusese repede buhul printre clienţi.

Când Csuli termină, Gordon îl privi neîncrezător.

— Vrei să-mi spui că există femei la care funcţionează chestia asta?

Csuli râse horcăind.

— La toate funcţionează, Gordon. Cu siguranţă ai fost şi dumneata într-o temniţă. Ce femeie ar vrea să ajungă acolo măcar şi pentru o săptămână? Iese de acolo cu sifilis de rămâne lată, dar şi dacă ar scăpa, totuşi, de sifilis, sau chiar şi de gonoree, tot s-ar alege măcar cu un şancru.

— De ce nu l-a părăsit pe Józsi? întrebă Gordon.

— Vezi tu, asta ar trebui s-o întrebi pe femeie.

— Nu se poate pentru că a murit.

— Asta le e soarta, Gordon, se lăsă pe spate Csuli. Sau, dacă rezistă trei-patru ani, ajung la ţară, unde mai trag câţiva ani, apoi direcţia Belgrad. Dumneata ai fost şi acolo. Ştii ce li se întâmplă unguroaicelor la Belgrad.

Gordon dădu din cap.

— Şi nu numai unguroaicelor.

— Dar ele sunt cele mai numeroase. Înainte de război au fost adunate vreo zece mii. Atunci afacerea era condusă de Ranco Duşan, iar acum de fiul acestuia. Câteva sute de fete ajung acolo şi în zilele noastre, apoi sunt duse în est, la Sofia, Constantinopol şi Bagdad.

— Cunosc povestea, Csuli, dar chiar dacă n-aş fi auzit-o, tot nu m-ar interesa, nu de asta am venit aici.

— Dar am spus tot ce ştiu!

— Nu am spus că mi-ai fi ascuns ceva. Am spus doar să mă ajuţi. S-o luăm de la capăt. Cine a fost domnul care a cumpărat-o de la dumneata?

Csuli dădu din cap.

— Gordon, ştii foarte bine că nici dac-aş şti, nu ţi-aş spune. Dar în cazul ăsta nu ştiu.

— Bine. Atunci îl vei convinge frumos pe Skublics să stea de vorbă cu mine.

— Ce are de-a face Skublics cu asta? se uită surprins bărbatul gras la Gordon.

— A făcut câteva fotografii nud cu fata.

— Din acelea?

— De care?

— Pentru catalog, răspunse Csuli.

Gordon nu prea era în temă, dar aprobă din cap.

— Pentru catalog.

— Am bănuit, încuviinţă Csuli. Niciun domn nu plăteşte cinci sute de penghei pentru o fată doar aşa!

— Vezi? spuse Gordon aprinzând o ţigară. Cum pot să-l conving pe Skublics să vorbească?

— Pe ţapul ăla bătrân? E cel mai nesuferit individ din oraş. Dac-ai ştii ce fotografii face, nici hârtia catalogului nu suportă aşa ceva. Are clienţi privaţi care dau şi douăzeci sau chiar cincizeci de penghei pentru o astfel de poză. Iar fetelor le plăteşte cinci penghei.

— Te ascult, Csuli, suflă Gordon fumul.

Csuli se frământă un timp, dar nu prea mult.

— Puţini ştiu despre el ce-ţi voi spune acum. Unul dintre ginitorii mei l-a văzut odată mergând la o întrunire.

— Ce fel de întrunire?

— Cu siguranţă nu de cercetaşi.

— Dar?

— Skublics e comunist.

Gordon rumegă informaţia de aur, dând încet din cap. Şi Csuli era conştient de importanţa ei. Era convins că poliţiştii ştiu din ce trăieşte Skublics. Le convenea şi lor un astfel de ciripitor. Dacă însă se afla că e comunist, nimic nu-l mai scăpa de detectivii serviciului de securitate a statului condus de József Schweinitzer, iar de la întâlnirile cu ei nimeni nu ieşise până acum neşifonat. Era bine şi dacă ieşeau... Dar majoritatea o sfârşeau în închisoare, se îngrijea Gömbös de asta, respectiv ministrul de interne Kozma. Cu cât mai puţini comunişti pe stradă, cu atât mai bine pentru toată lumea. Comuniştii se organizau în mici celule, se întâlneau în cel mai mare secret, niciodată în acelaşi loc, şi nici nu se putea imagina ce puneau la cale. Nu că Gordon ar fi crezut zvonurile cum că Matuska Szilvester, care deraiase Expresul de Viena pe un pod din apropiere de Budapesta în 1931, omorând douăzeci şi două de persoane, ar fi fost comunist şi nu doar dement. Dar ştia că acum îl avea pe Skublics la degetul mic.

— Înţeleg, îşi întoarse privirea către Csuli. Unde merge la întruniri?

— Mie ce-mi iese? i se luminară ochii grăsanului în spatele ochelarilor cu ramă din sârmă.

— Nu scriu despre dumneata nicio vorbă.

— Şi îmi spui, dacă s-ar scrie despre mine într-un alt caz.

— Nu promit, dar încerc.

— Bine, atunci încerc şi eu să aflu unde merge la şedinţe. Îi pun pe oamenii mei să întrebe.

— Pune-i să întrebe. Ai timp până deseară la ora opt. Mâine mă întâlnesc cu Vladimir Gellért.

— Voi face tot posibilul.

— Cred şi eu.

Gordon porni spre Parlament pe Calea Rákóczi, de această dată pustie. Urcă într-un tramvai oarecare până la Bulevardul Muzeului, de unde îşi continuă drumul cu tramvaiul 5. Bulevardul Carol era ceva mai populat. Lumea se plimba cu capul plecat printre cordoanele răsfirate, dar ordonate ale militarilor şi poliţiştilor. La Strada Constituţiei Gordon coborî din tramvai şi porni către Piaţa Kossuth. Pe drum ardeau toate felinarele cu gaz şi electrice, fiind însă acoperite cu un văl negru. Mulţimea fremăta în surdină, de parcă ar fi mormăit concomitent mai multe rugăciuni diferite. Trecuse cu câteva minute de ora zece şi jumătate. Gordon sosi puţin mai devreme faţă de cum plănuise, dar, cu toate că avea oroare de înmormântări, nu-i păru rău: era una dintre rarele ocazii când se adunau la un loc toţi cei care contează şi, evident, şi cei care nu contează. Cordonul de husari se întindea până la scările principale ale Parlamentului. Pe stâlpi, alături de steagul maghiar fluturau şi steagurile NEP[1]. Gordon clătină din cap şi porni către clădire. În piaţă, armata: infanteria, artileria şi cavaleria erau în aşteptare, pentru ca după ceremonia funerară să se organizeze în cortegiu.

---

[1] Nemzeti Egység Pártja / Partidul Unităţii Naţionale. *(n. trad.)*

Brusc lui Gordon îi atrase atenţia zgomotul de avioane. Privi la cer şi văzu cum pe deasupra Pieţei Kossuth trece o formaţiune de nouă avioane. Citise cu câteva zile mai înainte desfăşurătorul oficial al funeraliilor şi, cu toate acestea, privi surprins avioanele. Membrii trupelor de asalt aflate sub autoritatea consilierului de poliţie dr. Gyula Kálnay pocniră din călcâie şi dădură onorul.

La intrarea principală stăteau câţiva detectivi, aceiaşi ca şi data trecută. Gordon îi salută dând din cap, iar ei îi făcură semn să intre. În sala coloanelor erau înşirate sute de coroane funerare, iar pe scara acoperită cu covor roşu invitaţii urcau alene.

Când ajunse în Sala Cupolei, pe Gordon îl observă un coleg care îi făcu semn cu mâna să se apropie. Gordon i se alătură în grabă şi tocmai voia să-l întrebe ceva când în spatele unei coloane îl zări pe István Lukács. Şeful de rubrică îl observă pe Gordon şi, după câteva cuvinte adresate partenerului său de dialog, se duse la Gordon.

— La ţanc, mormăi el în loc de salut. Fă câte-un interviu cu ambasadorul englez şi cel american, înainte de a porni cortegiul. Grăbeşte-te, n-o să aştepte după dumneata, şi făcu semn spre un grup de bărbaţi eleganţi, cu joben, care stăteau în dreapta catafalcului.

Gordon dădu din cap şi ocoli catafalcul prin spate, aruncând o privire către trupul neînsufleţit al prim-ministrului. Gömbös era aşezat în sicriu într-un costum de gală tipic unguresc, foarte pompos, avea obrajii daţi cu fard roşu, iar în faţa sicriului erau aşezate jerbe, coroane şi buchete de flori. Pentru o

clipă Gordon rămase pe loc. Chiar fusese condusă ţara de acest personaj corpolent, o parodie de militar, un bătrân căruia-i cedau rinichii? Acesta era bărbatul în faţa căruia se deschiseseră uşile mai multor guverne europene şi care condusese NEP cu mână de fier? Acesta era bărbatul la apelul căruia sărise şi Kálmán Kánya? Gordon ridică din umeri şi porni către grupul indicat.

Un bărbat elegant, cu privire servilă, dar foarte hotărât îi ieşi în faţă. Era un director-adjunct de departament din Ministerul de Externe care îl întrebă pe Gordon ce doreşte.

— Un interviu cu ambasadorul englez şi unul cu cel american, răspunse Gordon.

Bărbatul clătină din cap: aici şi acum nu se poate. În cele din urmă Gordon se îndepărtă cu promisiunea că va putea vorbi cu ambasadorii în cortegiu. Dădu să iasă, când brusc se făcu linişte, ca într-o sală de clasă când un profesor sever loveşte catedra cu varga. Gordon se retrase în spatele a doi husari, urmărind de acolo ce se întâmplă. După câteva minute de pauză se auzi zdrăngănitul săbiilor, pocnet de călcâie, se ridicară armele pentru onor şi răsună bocănitul paşilor rigizi de militari. Gordon urmări totul pe deasupra umerilor celor doi husari.

Primul care păşi în faţa catafalcului şi lăsă capul în jos în tăcere fu ambasadorul bulgar, Stoilov. Acesta fu urmat de ministrul de externe italian Ciano, apoi de cancelarul austriac Schussnigg. La urmă porni spre catafalc un bărbat gras, cu faţa unsuroasă, cizmele lustruite ca oglinda, haină de piele strânsă pe burtă cu un cordon şi un chipiu care-i acoperea ochii. Gordon

se cutremură. Era Göring Hermann, comandantul Luftwaffe, ministrul de interne german, responsabil de planul pe patru ani privind dezvoltarea economiei militare a Reichului, cel mai credincios susţinător şi adept al lui Hitler. Göring se opri în faţa sicriului. La gât îi atârna crucea imperială. Pocni din călcâie, înălţă capul, apoi cu braţul aruncat în faţă rămase pe loc câteva clipe în tăcere. Doar bliţurile şi vocea fotografilor se auzeau în liniştea profundă. Apoi Göring se întoarse şi îşi ocupă locul în partea dreaptă a catafalcului. Nici nu se aşezase bine şi apăru arhiepiscopul Jusztinián Serédi. Rămase câteva clipe în tăcere în faţa sicriului, apoi se aşeză în partea stângă a catafalcului. Gordon îşi întoarse privirea către prim-ministrul german pe a cărui faţă nu se putea citi nimic şi brusc îşi aduse aminte cu ce se lăuda Gömbös lui Göring în primăvară: că în doi ani va transforma ţara conform principiilor fasciste însuşite de la nemţi, iar în fruntea ei se va afla el însuşi, ca dictator.

Atunci se ridică Kálmán Darányi şi se îndreptă către scara care ducea în Sala Cupolei. Faţa lui Gordon tresări la auzul sunetului produs de lovirea călcâielor. Se uită la scaunul solitar, de catifea roşie, de lângă catafalc. Pe scară apăru Horthy, în uniformă de amiral şi cu chipiu, pe piept cu steaua Medaliei de Merit Maghiar în grad de Mare Cruce. Darányi, în compania celor doi preşedinţi de cameră, Sándor Sztanyavszky şi Bertalan Széchenyi, îl salutară aproape cu veneraţie pe regent, care se apropie cu paşi hotărâţi de scaunul de catifea, apoi îşi aranjă sabia şi se aşeză. Gordon clătină din cap cu o uşoară

voioşie zărind uniforma de amiral. Guvernatorul privea în aer cu o expresie sumbră şi sprâncenele încruntate. Când apăru soborul de preoţi în frunte cu episcopul evanghelic Sándor Raffay, sala se cufundă din nou într-o linişte profundă şi începu ceremonia funerară. Gordon îşi privi ceasul. Era ora zece şi patru minute. Oftă profund, se aşeză în rândul de scaune rezervat presei şi ascultă pe rând toate discursurile. După Raffay urmă Darányi, apoi Sztranyavszky, Széchenyi şi în final Béla Ivády, preşedintele NEP. Lui Gordon îi vâjâia deja capul. Parcă n-ar fi participat la funeraliile lui Gömbös, ci la cele ale cuiva de talia lui Franklin Delano Roosvelt, preşedintele american în funcţie de numai trei ani. Campionul libertăţii, luptător al ridicării neamului, datorită activităţii sale ţara cunoscuse ordinea, siguranţa şi dezvoltarea economică, un talent creator, făuritor al viitorului, spuneau oratorii. Uneori Gordon se uita cu mirare la cel care ţinea discursul. Oare abia acum aflase cât de mare era pierderea? Noroc că din listă fusese omisă calitatea de luptător fruntaş pentru democraţie. De-abia atunci ar fi fost elogiul cu adevărat complet.

În timpul discursurilor Gordon îşi plimba ochii pe la oficialităţi. Câţiva păreau să doarmă. Generalul Schamburg-Bogulski, şeful delegaţiei poloneze, aţipise cu siguranţă, căci în momentul în care ridică brusc capul se uită repede împrejur cu ochi tulburi, apoi îşi mască cu grijă un căscat. Horthy stătea cu faţa încremenită, doar din când în când se juca cu mânerul sabiei. Văduva, fiii şi cei doi fraţi ai lui Gömbös plângeau în tăcere, iar mama lui privea cu ochi sticloşi sicriul.

După discursurile funerare fu interpretat marşul funerar din opera *Siegfried* de Wagner, sub bagheta lui Ernest Dohnányi. Gordon aproape că număra măsurile aşteptând ca muzica să se termine. Când răsunară şi ultimele acorduri, cortegiul funerar porni în frunte cu Raffay.

Gordon ieşi din Parlament la timp pentru a vedea următorul act. Un militar ţinea ridicată o cruce simplă de lemn, în spatele lui se afla carul mortuar tras de şase cai negri, urmat de alte treisprezece care pline cu coroane. Ultimele două meritau, poate, cea mai multă atenţie. Pe unul era aşezată coroana de la Il Duce, iar pe celălalt car se afla coroana cu o mie de trandafiri roşii trimisă de regele italian Victor Emanuel. Urmau husarii funerari purtând pe umeri sicriul acoperit cu steagul naţional, peste care fuseseră aşezate coiful de luptă şi sabia lui Gömbös. Horthy îşi scoase chipiul şi, cu capul descoperit, aşteptă pe trepte să-şi poată ocupa locul în fruntea cortegiului, în urma a trei ţărani care purtau cojoace. Lui Gordon îi plăcu foarte mult ideea, căci bărbatul din mijloc, mai în vârstă, cu mustaţă albă, avea în mâini o tavă de argint pe care ducea o lădiţă cu pământ din Murga, pentru ca prim-ministrul să se poată odihni pe veci în pământul natal. Gordon îşi privi ceasul: era trecut de unsprezece şi jumătate. Cortegiul urma să fie foarte lung, dar n-avea de ales. Lukács voia interviuri cu ambasadorii, iar o şansă mai bună pentru asta nici că avea. Îşi încheie haina, îşi aranjă pălăria, îşi ridică gulerul, oftă şi porni spre cimitirul din Kerepes împreună cu cei îndoliaţi.

Bărbatul de la ministerul de externe se ţinu de cuvânt, astfel că până ce cortegiul ajunse în Piaţa Blaha Lujza Gordon terminase cele două interviuri. Ieşi din mulţime şi porni către Octogon. Tramvaiele nu circulau, fu nevoit s-o ia pe jos, dar nu-i păru rău. Se duse până în Rond unde, după cum obişnuia, se uită la uşa de balcon. Era închisă. Bătrânul hoinărea din nou pe undeva. Gordon se aşeză pe o bancă, îşi scoase carneţelul şi începu să scrie. În cortegiu îi fusese imposibil, aşa că acum nota platitudinile pe care i le turuiseră ambasadorii. Ar fi putut scrie articolul şi din burtă, fără să discute cu cei doi, căci ştia exact ce aveau să-i spună. Faţa ambasadorului american, John Flournoy Montgomery, trăda dezacordul său pentru toată tevatura aceasta, dar, evident, şi el abordase subiectul cu diplomaţie: politician european, mare pierdere, Ungaria trebuie să privească înainte etc. Când termină de scris, înşurubă capacul stiloului şi, privind copacii, mintea îi zbură din nou la fata moartă care îl interesa din ce în ce mai tare. Auzise mai de mult, pe ici-colo, vorbe scăpate din neglijenţă despre femei care puteau fi alese din cataloage. Însă cel care dirija toată afacerea nu putea fi sub nicio formă de categoria lui Csuli. Cinci sute de penghei pentru o femeie? Fie ea oricât de frumoasă, suma era enormă. Csuli şi cei din anturajul lui, precum Józsi Laboráns, aveau noroc dacă puteau obţine cu femeile lor 10-15 penghei pe zi. Şi erau oameni meschini, îşi cheltuiau imediat banii pe băutură, la cărţi sau la cursele de cai. Fetele se ofileau repede şi erau vândute unor cuiburi mizerabile din provincie,

dacă nu se prăpădeau până atunci din cauza a tot felul de boli.

Cinci sute de penghei erau o investiţie mare şi temeinică. Cine sacrifică atâţia bani pentru o fată deserveşte clienţi serioşi pe care cu certitudine nu-i trimite să se culce cu fetele într-o cameră de serviciu a unei locuinţe din Cartierul Terezian. Gordon ar fi minţit dac-ar fi spus că fata nu avea nimic deosebit. Un lucru era sigur: orice ar fi aflat, dacă măcar reuşea să afle ceva, nu putea fi plăcut şi, foarte probabil, nici nu ar fi putut scrie nimic despre acest subiect. Deoarece, chiar dacă avea să le găsească pe fetele care deserveau o asemenea clientelă de vază, niciun ziar nu ar fi vrut să publice articolul. Şi totuşi...

— Parcă l-aş vedea pe taică-tu, se aşeză Mór dintr-odată lângă el, punându-şi în faţă un coş cu mere.

— Iarăşi gem de mere, bunicule?

— Sigur! se înveseli chipul bătrânului. Priveşte numai ce frumoase sunt! Optsprezece filleri kilogramul. Am cumpărat repede cinci kilograme.

— Aşadar, încercaţi din nou.

— Evident!

— Păi, nu se poate întâmpla nimic rău. Chiar dacă toată lumea spune că din mere nu se poate face gem, cel mult sos, în cel mai bun caz.

— Vezi, băiete, asta-i provocarea!

— Vă aduceţi aminte când deunăzi aţi făcut gem din nişte boabe culese pe Muntele Şvabilor?

Mór se cutremură, apoi dădu din mână.

— Nu-ţi face griji, băiete. Nici atunci n-am păţit nimic.

— Trei zile n-aţi ieşit din baie, bunicule.

— Ei... Dar a fost gustos.
— Dacă tot suntem aici, bunicule, cât de puternică trebuie să fie o lovitură în plex ca să fie mortală?
Bătrânul se întoarse către Gordon şi îi cercetă chipul.
— Aşadar, ai fost la institutul de medicină legală.
Gordon dădu din cap.
— Extrem de puternică, răspunse bătrânul. O lovitură aplicată în plex trebuie să fie foarte puternică pentru a cauza moartea.
— Pazár mi-a spus acelaşi lucru.
— Numai că trebuie să ştii unde şi cu ce forţă să loveşti, continuă Mór.
— Vreţi să spuneţi că dacă îi trag câţiva pumni în stomac, să zicem, unei femei, atunci...
— Vreau să spun, băiete, că, după părerea mea, cine a lovit-o n-a făcut-o pentru prima dată. Şansa ca lovitura să fie mortală din întâmplare este extrem de mică.
Gordon îşi închise carneţelul puse stiloul la loc.
— Spune-mi, băiete, se lăsă Mór pe spătarul băncii. Tu cunoşti mai bine lumea de astăzi. Ce părere ai despre Darányi ăsta?
— Ce părere să am, bunicule? E un politician. Poate reuşeşte să ţină în frâu NEP. Sau poate că nu.
— Şi dacă nu? îl privi bătrânul pe Gordon.
— Ştiţi că astă-vară Krisztina a fost la Berlin, nu-i aşa? întrebă Gordon.
Mór dădu din cap.
— A făcut nişte desene pentru Jocurile Olimpice.
— Cam aşa ceva. Ei bine, acolo s-a întâlnit cu un anume Günther, care pe vremuri a fost poliţist.

Detectiv. Acest Günther investiga cazul unei persoane dispărute. Nu mă întrebaţi unde s-au întâlnit, răspunse Gordon la curiozitatea pe care o zărise în privirea bătrânului, în cazul Krisztinei nu se ştie niciodată. Aşadar, acest Günther a dus-o pe Krisztina la plimbare în Berlin. I-a arătat cum tocmai se înlocuiau în Alexanderplatz afişele antisemite cu cele pentru Jocurile Olimpice. Ei bine, un om din această conducere germană l-a vizitat pe Gömbös în sanatoriul de lângă München. Îl cheamă Rudolf Hess. Aţi auzit de el?

Mór dădu din cap negativ.

— Pe vremuri a fost secretarul lui Hitler, el a redactat *Mein Kampf.* Acest om a transmis prim-ministrului urările personale de bine din partea lui Hitler. Iar dacă vă aduceţi aminte, deunăzi, la o şedinţă NEP, s-a cântat cu înflăcărare cântecul lui Horst Wessel, imnul Partidului Naţional Socialist, adică. Şi apoi a mai fost şi cazul de urmărire Földes.

— Ce a fost cu cazul acela, băiete?

— László Földes Fiedler a fost însărcinat în NEP să urmărească politicieni şi să scrie rapoarte despre ei. Vă mai aduceţi aminte cine s-a oprit la Budapesta acum câteva săptămâni pentru o bârfă mică? Ministrul de externe Neurath şi Göbbels. Acesta din urmă a fost primit şi de ministrul de externe Kánya. Evident, vizita a avut caracter exclusiv privat. Iar acum două săptămâni ministrul de interne Kozma a instaurat interdicţia de adunare.

Gordon se ambala tot mai tare. Nu se oprea din enumerat.

— Dar discursul lui Hitler de la sfârşitul lui septembrie? Cum că dacă Germania ar avea colonii şi materie primă şi-ar putea permite luxul democraţiei? „Luxul democraţiei”? repetă el înflăcărat. Bunicule, democraţia nu este un lux.

— Pentru tine, băiete, în America nu a fost un lux. Dar aici...

— Ce căuta Gömbös tot timpul la Roma? Mergea la vânătoare cu Mussolini?

Mór desfăcu braţele.

— Ce vrei să spui, fiule?

— Cum se numeşte piaţa unde locuiţi?

Bătrânul îi răspunse cu voce stinsă.

— Piaţa Adolf Hitler. Dar Darányi va...

— Darányi ce, bunicule? După părerea dumneavoastră se va putea opune uliilor din NEP? Bunicule, ţara asta i s-ar alătura şi lui Stalin dacă i s-ar promite retrocedarea Ardealului şi a Slovaciei. Englezii doar dau din gură, pe ei nu-i costă nimic să sprijine revizuirea. Dar nemţii... Pe ei lumea chiar îi crede că o vor face.

— Băiete, nu contează cu cine ne aliem, spuse cu voce joasă bătrânul. Orice e mai bun decât adunătura comunistă. Orice.

— Da? îl privi Gordon.

— Da, dădu din cap bătrânul. Tu nu erai acasă în nouă sute nouăsprezece. Tu n-ai văzut ce s-a întâmplat. Nu numai la Budapesta. Ci şi la noi, la Keszthely.

Gordon nu răspunse. Ultima propoziţie a lui Mór plutea în aer între ei. Bătrânul oftă, se îndreptă de spate şi se ridică.

— Pe mine mă aşteaptă gemul de mere, spuse, apoi îşi luă coşul şi intră în casă.

Gordon urcă grăbit în redacţie, dactilografie rapid cele două interviuri şi le puse pe biroul lui Lukács. Ceasul de perete arăta ora şase şi jumătate. Avea timp suficient. Cu Krisztina stabiliseră să ia cina la Abbazia la ora şapte.

Tramvaiele nu circulau, oraşul parcă se refugiase în moarte clinică. Draperiile cafenelei New York erau trase, din interior abia dacă se scurgea vreun zgomot. Bulevardul era pustiu, doar din când în când apărea un băiat pe bicicletă transportând cu o viteză nebună rolele de film de la un cinematograf la altul.

La Abbazia ospătarul îl conduse pe Gordon la masa lui preferată. În cafenea erau doar câţiva clienţi. La puţinele mese ocupate se discuta încet, ospătarii – neavând ce face – citeau ziarele sau rezolvau rebusuri pe scaunele de lângă bucătărie, iar doi dintre ei jucau cărţi. La câteva minute după ora şapte apăru şi Krisztina. Gordon constată cu imensă satisfacţie că bărbaţii îşi întorc privirile după ea. Nici îmbrăcămintea şi nici privirea nu-i erau provocatoare, cu toate acestea avea un stil de a intra pe uşă cum puţini reuşeau s-o facă. Gordon trase scaunul pentru Krisztina. Ea îşi scoase pălăria şi mănuşile şi făcu semn ospătarului care stătea lângă bucătărie, gata de acţiune. Tânărul zvelt ajunse lângă ei de parcă ar fi alunecat pe apă.

— Bună seara domnului redactor şi stimatei domnişoare! îi salută. Pot să vă recomand ceva pentru seara aceasta?

Gordon dădu aprobator din cap.

— Păi, cu respect, avem friptură de viţel proaspăt şi fraged, iar rosbratul este dumnezeiesc. Cu respect, vă recomand pentru friptura de viţel fasole verde înăbuşită în unt, iar pentru rosbrat o porţie dublă de ceapă prăjită foarte crocantă, precum şi cartofi fierţi-copţi.

Gordon şi Krisztina nu veneau la Abbazia de dragul plăcerilor culinare. Când voiau să mănânce ceva cu adevărat gustos, mergeau pe strada Bastionului, la Bibilica, unde se serveau peşte şi vânat preparat la jar. Dar Abbazia era aproape, era un loc plăcut şi comod, iar ospătarul le recomanda mereu cea mai acceptabilă mâncare din ziua respectivă. Aducea meniul sub braţ doar de dragul aparenţelor. Luă comanda care includea şi cafea şi o sticlă de vin roşu.

Gordon povesti repede despre intervenţia lui Göring în Parlament şi-i descrise Krisztinei pe cei din trupele de asalt, cu coifurile lor din oţel, pe Horthy stând pe cal şi mulţimea neagră care murmura. Ospătarul aduse cafeaua şi vinul.

— Ţi s-a mai întâmplat ceva interesant? întrebă Krisztina după ce gustă vinul. Ai vorbit cu Csuli?

— Am vorbit, dădu din cap Gordon. Chiar am vorbit.

Şi îi povesti tot ce îi dezvăluise acesta.

— Aşadar, ţapul bătrân e comunist, zise Krisztina şi îşi privi paharul de vin. Atunci îl ai la mână.

— Şi nu oricum.

— Doar nu vrei să investighezi ce s-a întâmplat cu fata? întrebă Krisztina.

— Ba da.

Krisztina îşi ridică privirea la Gordon şi încercă să-i citească expresia de pe figură. Gordon scoase o ţigară şi o aprinse.

— De ce?

— Pentru că fata aceea a murit şi nu interesează pe nimeni.

— Nici pe poliţişti?

— Pe ei cel mai puţin.

— De unde ştii?

— Mai e un pic şi se fac şase ani de când lucrez la ziarul *Az Est,* aproape exclusiv cu poliţişti. Ştiu când investighează un caz şi când nu. Acum n-o vor face.

— După părerea ta, de ce n-o fac?

— Vezi, asta e o altă întrebare. Gellért a pus lipsa de acţiune sub pretextul înmormântării. Ceea ce ar putea fi adevărat.

— Ar putea fi adevărat?

— Nu ştiu ce se întâmplă, Krisztina. Şi ţie ţi se pare dubioasă treaba, nu numai mie. Iar dacă e adevărat ce a spus Csuli, dacă pot obţine dovezi privind prostituatele de elită...

— Vrei să fii pe prima pagină?

— Glumeşti? Cu cazul acesta? Nu va putea apărea niciodată.

— Atunci?

Gordon îşi stinse ţigara pentru că apăruse ospătarul, care aşeză în linişte cina pe masă.

— E vreo problemă cu faptul că investighez?

— Zsigmond, eşti jurnalist de investigaţie. Nu inspector, nu detectiv privat. Ce ştii dumneata despre investigaţie?

— Suficient ca să ştiu de unde să încep.

— De unde să începi? De zile întregi alergi fără niciun plan sau noimă. Gellért ar obţine mai mult cu oamenii lui. Ba chiar şi un detectiv din provincie ar afla mai multe.

— Vrei să-mi spui că nu mă pricep?

— Da, vreau să spun, răspunse Krisztina, că mai faci câte-o investigaţie în tot felul de cazuri mărunte, dar acum presupui că s-a comis o crimă. Nu e un caz ca al funcţionarului bancar care s-a împuşcat în cap sau al ucenicului care a furat de la geamgiul din colţ, când pui două întrebări şi ai rezolvat misterul.

Gordon inspiră adânc, ţinu aerul în piept şi îl expiră încet. Ca răspuns, trase în faţa lui farfuria, bolul cu muştar şi începu să taie carnea cu atâta forţă încât lama cuţitului scârţâia pe porţelan. Krisztina se apucă liniştită de friptura de viţel şi nu scoase nicio vorbă până nu terminară cina.

— Eşti de părere că nu sunt calificat pentru asta, spuse Gordon şi lăsă din mână tacâmurile.

— N-am spus asta, Zsigmond, se uită Krisztina în ochii lui. Aş vrea doar să ai grijă de tine. Dacă nu mă înşel, nu te potoleşti până nu afli ceva, orice ar fi acel lucru.

— Ce-aş putea păţi? întrebă Gordon.

— Tocmai asta e. Nu ştii în ce te bagi. Aş vrea doar să te gândeşti bine dacă ai sau nu ai nevoie de asta.

Gordon îşi ridică sprâncenele, luă paharul cu vin, dar nu sorbi din el, doar privi licoarea uleioasă, învolburată. Krisztina îl urmări fără să spună ceva, aşteptând răbdătoare.

— Trebuie să fac ceva, spuse în final cu o voce atât de scăzută încât într-o seară obişnuită Krisztina nici n-ar fi auzit.

— Dacă nu pentru fată, atunci pentru tine, dădu din cap Krisztina.

— Cum ai spus? se apleacă mai aproape Gordon, căci în local tocmai intrase un grup mai numeros şi gălăgios.

— Faci ce trebuie făcut, răspunse Krisztina cu voce tare.

— Aşa va fi. Dacă nu te superi, trebuie să merg la Csuli acum.

— Vin cu tine.

— Asta nu. Nu-i o zonă potrivită pentru tine şi, cu toate că l-am încolţit pe Csuli, nu am niciun motiv să am încredere în el. Mergi frumos acasă sau mai bea o cafea şi lucrează. Developează câteva fotografii. Ocupă-te de ceva în camera obscură.

— Mi s-a părut că-mi spui ce să fac.

— N-aş îndrăzni. Dar îţi spun ce nu vei face. Nu vii cu mine.

Csuli juca cărţi la Chicheriţă. Crâşma se umpluse deja de miros de mâncare şi bere, lumea râdea cu voce tare, la pian se auzea cel mai nou şlagăr, *Duminică tristă,* într-o variantă mai rapidă, podeaua era acoperită de chiştoace, îndrăgostiţii stăteau îmbrăţişaţi, beţivii se dădeau mari. Gordon se apropie de Csuli.

— Aşteaptă-mă în bucătărie, îi spuse Csuli fără să se uite la el.

Gordon ridică din umeri şi intră unde i se indicase. Acolo o bucătăreasă se străduia să stăpânească haosul, într-un colţ ajutorul de bucătar îşi punea o compresă cu apă rece pe mână. Pe Gordon nici până acum nu-l prea trăgea aţa să mănânce la Chicheriţă, dar imaginea aceea îl descurajă de tot. Pe masa din mijlocul bucătăriei se topea un bloc imens de untură, alături se oxida o grămadă impresionantă de ceapă galbenă şi cartofi, într-o troacă mare pluteau în apă cărnuri imposibil de definit, iar în faţa sobei o pisică rodea oase. Bucătăreasa cu privire dementă nici nu-l observă pe Gordon, care se simţi nevoit să aprindă o ţigară, atât de pătrunzător era mirosul de untură arsă.

După vreo cinci minute sosi şi Csuli. Bărbatul gras se mişca în bucătărie ca la el acasă. Luă o lingură, o vârî într-o cratiţă, gustă preparatul şi dădu din cap.

— Să nu mănânci aici, Gordon. Şi nicăieri unde se serveşte meniu la un pengheu.

— N-o să mănânc, răspunse el şi căută o scrumieră.

Într-un târziu aruncă ţigara pe podea, alături de celelalte.

— Ascultă aici, se sprijini Csuli de o masă care alunecă sub greutatea lui. Skublics merge la şedinţe în Cartierul József. Ca să vezi cât de norocos eşti, astăzi o să fie chiar acolo. Se zvoneşte că e unul dintre cei care conduc discuţiile şi, în astfel de cazuri, stau acolo până în zori.

— Unde?

— Îţi aduci aminte ce mi-ai promis? îl privi Csuli pe Gordon.

— Da, mi-aduc aminte.

Csuli rămase un timp cu privirea fixată la Gordon, apoi îşi frecă mâinile umflate.

— Se întâlnesc într-un subsol din Piaţa Matia. Se dau drept furnizori de cărbuni.

— Mulţumesc, spuse Gordon.

Csuli îl urmări cu ochii mijiţi din spatele ochelarilor cu ramă din sârmă.

— Nu-mi mulţumi. Nu ştiu de ce te-am ajutat.

— Ba ştii foarte bine, răspunse Gordon. Îţi mai cer ceva.

— Ce?

— Pe Samu Rekedt pentru această noapte.

— E al dumitale. Dar să mi-l înapoiezi într-o bucată, dădu din cap Csuli, apoi îşi vârî nervos degetele în părul său blond, ondulat, şi ieşi din bucătărie.

În drum spre uşă, Gordon se apropie de Samu şi îi spuse rapid ce are de făcut.

— Să nu întârzii, adăugă, şi să nu bei prea mult. Dacă dai greş, n-o să mă supăr doar eu, ci şi Csuli, făcu el semne în direcţia grăsanului.

Samu încuviinţă rapid, repetând în linişte adresa şi data, apoi dădu pe gât vinul.

— O să meargă, domule redactor, veţi fi ginit ca lumea, nu vă faceţi griji.

Ieşind de la Chicheriţă, Gordon îşi ridică gulerul, aprinse o ţigară, apoi porni grăbit către redacţie. Pe drum căută soluţii. Ştiindu-l pe Skublics, bătrânul i-ar fi râs în nas dacă i-ar fi spus unde-l văzuse. Nu, avea nevoie de mai mult. Avea nevoie de dovezi, de o fotografie. De preferat una în care Skublics e imortalizat alături de alte elemente dubioase.

Îl putea ruga pe unul dintre fotografi, Flórián Sziráki, să-l ajute. Lucrau adesea împreună şi îl şi plăcea pe Sziráki, dar ştia că discreţia nu-l caracterizează. În schimb cunoştea pe altcineva, care făcea fotografii excelente.

Cum intră în redacţie, se grăbi la telefon. Valeria îl privi din spatele ochelarilor fumurii, dar văzându-i expresia de pe figură preferă să nu-l întrebe nimic. Gordon se uită la ceas: era aproape ora unsprezece. Dacă voia să-l agaţe pe Skublics, trebuia să se grăbească. Îşi scoase carneţelul, căută un număr de telefon şi-l formă, apoi, peste jumătate de minut, o salută din cap pe Valeria şi coborî în faţa clădirii.

Taxiul sosi în exact cinci minute. Era un Opel Regent care văzuse şi vremuri mai bune. La volan se afla un bărbat trecut de patruzeci de ani, cu şapcă de şofer.

— Seară bună, stimabile domn, rânji el cu dantura ştirbă către Gordon. Unde mergem?

— În Piaţa Poligonului, se aşeză Gordon în maşină. Repede.

— Da, să trăiţi, dădu din cap bărbatul şi se întoarse ca să se asigure la plecare, apoi băgă maşina în viteză şi călcă acceleraţia.

La capătul Căii Rákóczi viră puternic pe strada Rottenbiller, apoi, ignorând trăsurile cu cai care abia se mişcau, îşi continuă drumul. Gordon trebuia să se ţină ca să nu se clatine. În nici cinci minute ajunseră în Piaţa Poligonului.

— Aşteaptă-mă aici, zise Gordon şi se dădu jos.

Şoferul dădu din cap entuziasmat, apoi coborî geamul şi începu să-şi răsucească o ţigară.

— N-o să ai timp s-o fumezi, spuse Gordon. În cinci minute plecăm mai departe.

— Da, să trăiţi, răspunse bărbatul, dar continuă să-şi răsucească ţigara.

Gordon sună la portar, care îi deschise cu o figură obosită. Gordon îi strecură în pumn un pengheu şi îl rugă să nu încuie poarta, căci avea să coboare de îndată.

Krisztina se vârâse deja în pat şi citea. În baie, pe frânghie atârnau mai multe fotografii developate.

— Ce noroc că încă nu ai adormit, se opri Gordon în uşă.

— Ce s-a întâmplat? se ridică în şezut Krisztina.

— Dacă vrei, acum poţi să-mi dai o mână de ajutor.

— Cu ce?

— Cu fotografiatul.

— Acum?

— Ai ceva mai bun de făcut?

Krisztina închise cartea şi coborî din pat.

— În trei minute putem pleca. Intră în baie şi lăsă uşa întredeschisă. Până atunci povesteşte-mi, te ascult.

— În seara asta Skublics se află la o întrunire a comuniştilor în Piaţa Matia. Trebuie să-l fotografiezi.

— Nu am bliţ, răspunse Krisztina.

— Nu e nevoie de bliţ, am găsit o soluţie.

— Care?

— Îţi spun în maşină.

— În maşină?

Gordon oftă.

— Am chemat un taxi.

— Atunci chiar că ne presează timpul, spuse Krisztina şi apăru în uşa băii, îmbrăcată corespunzător sarcinii.

Purta pantaloni, o scurtă de stofă, iar părul şi-l strânsese în coadă de cal.

— Iau aparatul de fotografiat, trecu ea pe lângă Gordon.

Şoferul îşi aprinsese, totuşi, ţigara şi pe deasupra mai muncise şi în avans: răsucise alte două ţigări pe care şi le pusese câte una după fiecare ureche. Deschise portiera pentru Krisztina, apoi se aşeză la volan.

— Endre Czövek, la dispoziţia dumneavoastră, sărut mâna, se întoarse către ea. Vă deranjează, stimată domnişoară, dacă fumez?

— Fumaţi fără grijă, Czövek.

— Da, să trăiţi, rânji din nou cu dantura lui ştirbă. Încotro?

— În Piaţa Matia, răspunse Gordon.

Când intrară pe strada Rottenbiller, se aplecă în faţă şi le spuse lui Czövek şi Krisztinei planul lui.

— Nu avem timp de repetiţie, încheie. Vom avea o singură şansă, trebuie să acţionăm rapid şi să dispărem de acolo şi mai rapid.

Czövek dădu sumbru din cap, iar Krisztina îşi pregăti aparatul de fotografiat. Şoferul viră de pe Strada Fiume cu roţile scârţâind şi nu menajă Opelul nici pe caldarâmul Străzii Transportatorilor. Încetini doar la colţul Pieţei Matia, unde intră fără zgomot. Gordon îi arătă adresa. Czövek opri vizavi de intrarea în subsol, între un camion rablagit şi o căruţă de

marfa, stinse motorul şi îşi trase şapca pe frunte. Krisztina trecu pe locul din faţă şi se afundă în scaun. Coborî geamul de tot, îşi propti aparatul de fotografiat de rama geamului, îl reglă şi îi memoră poziţia, apoi îşi lăsă aparatul în poală şi aşteptă. Între timp, Gordon se retrase sub bolta unei porţi şi îşi aprinse o ţigară.

În piaţă se auzea doar strigătul câtorva beţivani, în rest era linişte şi nimic nu se mişca. Vremea se îndurase de ei: nu ploua şi nici ceaţa nu coborâse asupra pieţei. Treptat luminile de la ferestre se stinseră, cu una-două excepţii, beţivii plecară, doar mieunatul unei pisici în călduri sfâşiind liniştea nopţii.

Pe la unu uşa subsolului se deschise, apoi se închise la loc. Gordon se duse repede la maşină.

— Cum am stabilit, spuse el cu voce reţinută. Fii foarte atentă, Krisztina. Vom avea doar câteva secunde la dispoziţie. Când vă fac semn, porniţi.

Nu trebui să aştepte mult sub bolta porţii. După câteva minute uşa se deschise larg şi ieşi o siluetă bine făcută, cu faţa şi hainele murdare. Gordon îi urmări de sub borul pălăriei trase peste ochi pe oamenii care ieşeau unul câte unul. În sfârşit apăru şi Izsó Skublics, discutând cu un bărbat subţirel. Gordon îi făcu semn lui Czövek, la care şoferul porni motorul, Krisztina deschise portiera, îşi puse aparatul de fotografiat pe rama geamului coborât şi, când se aprinseră farurile maşinii, făcu rapid mai multe fotografii în rafală.

Skublics înţepeni. La fel şi bărbatul de lângă el. Gordon se răsuci şi porni cu paşi iuţi către Strada Teatrului Popular. Skublics porni către maşină, dar Czövek băgase deja în viteză şi demară cu roţile

scârţâind. Krisztina abia avu timp să închidă portiera. Ţinea strâns în mână aparatul de fotografiat în timp ce Czövek, cu ţigara în gură, gonea către Strada Teatrului Popular. Gordon îi aşteptă la colţul Străzii Conti. Şoferul încetini, Gordon sări în maşină, apoi cotiră pe bulevard, unde puteau să-şi continue drumul într-un ritm mai calm către Piaţa Poligonului.

Era trecut de ora două dimineaţa când Krisztina ieşi din baie. Pe sfoară atârnau fotografiile proaspăt developate. Ochii i se înroşiseră de oboseală, dar arătă cu satisfacţie în spatele ei.

— Doar două nu au ieşit. Toate celelalte sunt foarte clare. A meritat să cumpăr obiectivul.

Gordon veni lângă fotografii şi le privi cu capul înclinat. Pe faţa lui Skublics se vedea spaimă, iar pe a bărbatului de lângă el mai degrabă furie, o furie rece, cruntă, distrugătoare.

— Figura asta mi se pare cunoscută, îl arătă Gordon pe bărbatul de lângă Skublics. L-am mai văzut undeva, dar n-aş putea spune unde.

— O să afli mâine, răspunse Krisztina din pat. Acum vino şi cuibăreşte-te aici, lângă mine.

CINCI

— **F**otografia asta unde ai făcut-o? îşi ridică Kornél Kosik ochii la Gordon.

Reporterul politic stătea la biroul său, cu toate că era sâmbătă. N-avea de ales: se întâmplaseră atât de

multe în cursul săptămânii încât nu-şi permitea luxul de a se odihni. Aşa că era la biroul său din redacţie şi tocmai îşi revedea notiţele când apăruse Gordon. Acum se uita la fotografie şi clătina uluit din cap.

— Tu ştii cine-i ăsta?

Gordon studie temeinic fotografia. Părul ondulat şi unsuros al bărbatului era pieptănat pe spate, ochii lui vii şi cenuşii priveau cu dispreţ în obiectivul aparatului de fotografiat. O asemenea figură n-o uiţi prea uşor, şi totuşi Gordon dădu din cap în semn de negare.

— Mi-e cunoscut de undeva. L-am mai văzut, dar nu ştiu unde.

Kosik îşi vârî degetele în părul vâlvoi pe care n-ar fi stat nicio pălărie, apoi băgă cheia în singurul sertar care se putea încuia şi scoase de acolo o cărticică subţire, cu copertă albastră. Gordon încercă să desluşească titlul, dar degetele îngălbenite de tutun ale lui Kosik acopereau literele. Acesta răsfoi cartea plină cu fotografii adnotate cu câteva propoziţii sau chiar şi cu alineate întregi. Când găsi fotografia căutată, luă o hârtie, acoperi textul, iar lui Gordon îi arătă doar imaginea.

— El este?

— Da, încuviinţă din cap Gordon.

— Era urmărit la nivel naţional încă din 1919, începu Kosik, pentru că a aderat la Armata Roşie şi a fost redactorul ziarului *Comuna,* dar a reuşit să fugă la Viena, apoi la Bratislava, întorcându-se ilegal în ţară în 1922. În 1923 a fost arestat, împreună cu şaptezeci de tovarăşi şi a fost condamnat la cincisprezece ani de închisoare. În 1924 însă a fost extrădat, pe cale diplomatică, Uniunii Sovietice, împreună cu patruzeci

şi unu de alţi condamnaţi. De aici lucrurile sunt neclare. Se ştie doar că a purtat tratative cu diferite partide comuniste din Europa şi că la un moment dat a devenit membru NKVD. Ştii ce-i aia, nu?

— Serviciul de siguranţă internă al sovieticilor. Poliţia lor secretă.

— Să zicem, dădu din cap Kosik. Şi a luptat şi în Războiul Civil Spaniol. Este evident, nu-i aşa, că e de partea naţionaliştilor. Nu e sigur, dar am auzit din diferite surse că a fost văzut în Catalonia. Iar acum aici, la Pesta. Iar în sensul ăsta avem şi dovezi, bătu el cu stiloul în fotografia lui Gordon.

— Îmi spui odată cum îl cheamă?

— De ce vrei să ştii? se rezemă Kosik de spătarul scaunului.

Gordon se aşeză pe colţul mesei şi îşi chibzui răspunsul.

— Am o ofertă, spuse într-un târziu.

— Te ascult.

— Îţi dau fotografia şi adresa unde a fost făcută.

— Mie ce-mi iese?

— Să zicem că nu păstrez fotografia pentru mine şi nu aflu din altă sursă cine este în poză, răspunse Gordon.

— Înţeleg. Ne-am înţeles.

— Mai am o condiţie.

— O condiţie?

— Da.

— Să auzim!

— Aşteaptă până luni. Până atunci să nu-l contactezi pe Schweinitzer.

— De unde ştii că aş merge la Siguranţa statului?

— Lasă, Kornél, lasă...

Kosik inspiră adânc, apoi dădu din cap.

— Până luni se poate. Cred că deja e în drum spre Moscova, deci nu mai poate fi prins. Numele lui este Gerő. Ernő Gerő.

— El este. Gerő. Ce caută ăsta aici? se uită Gordon la Kosik.

— Nu mă întreba pe mine. Dar bănuiesc că n-a venit să participe la înmormântarea lui Gömbös.

— Ne-am înţeles, aştepţi până luni.

— Aştept.

— Nu vrei să-l înhaţi, ci să punctezi la Schweinitzer, zise Gordon şi se ridică de la masă.

Între timp Kosik puse înapoi în sertar cartea cu coperta albastră, aruncă pe ea fotografia, apoi încuie sertarul şi puse cheia în buzunarul vestei.

— Te deranjează? se uită el la Gordon.

— Pe mine? Absolut deloc. Faci ce vrei cu fotografia.

Gordon ieşi agale din redacţie, traversă pe partea cealaltă a Căii Rákóczi, coti pe Strada Teiului şi păşi în Chicheriţă. Samu nu era nicăieri. Îl întrebă de el pe barman, dar acesta clătină din cap.

— A plecat aseară, de atunci nu l-am mai văzut. Cu toate că aici îşi începe fiecare zi.

Gordon ieşi din Chicheriţă, se opri să-şi aprindă o ţigară, apoi porni către bulevard. De sub arcada unei porţi îi apăru brusc în faţă un bărbat. Era neras şi duhnea a bere.

— Dumneata eşti Gordon? întrebă.

— Cine întreabă? făcu un pas în spate Gordon.

— Samu Rekedt.

— Eu sunt.

— Samu vă transmite că vă aşteaptă în Buda, pe Strada Crapului. Să vă grăbiţi. A spus să vă grăbiţi.

Gordon intră la cafeneaua New York, sună la firma de taximetrie şi îl ceru pe Czövek. Domnişoara de la dispecerat a răspuns cu servitudine.

— Zece minute, domnule.

Gordon îl aşteptă pe Czövek pe trotuar. Traficul fiind scăzut, nu trecură nici zece minute şi Opelul Regent ponosit îşi făcu apariţia.

— De data asta încotro? întrebă şoferul cu un rânjet pe faţă.

— Strada Crapului, răspunse Gordon.

— Ne grăbim? se întoarse Czövek.

— Ne grăbim, dădu din cap Gordon.

La Octogon Czövek viră pe Calea Andrássy, fără să-şi menajeze maşina. Circulaţia era moderată şi aici. Trecu în goană prin faţa Operei încă drapată în negru, apoi de pe strada Contele István Tisza urcă pe Podul cu Lanţuri. Gordon privi Dunărea. Şlepurile şi bărcile duceau o luptă crâncenă cu râul în care nivelul apei scăzuse periculos. Cetatea se învălui treptat în ceaţă. Din Piaţa Clark Ádám, Czövek viră pe Strada Principală, apoi pe Strada Crapului.

— Unde, mai exact? privi în spate şoferul.

Gordon îşi clătină capul.

— Nu ştiu. Dar aşteaptă puţin.

Şi coborî din maşină, privi câteva clipe scările care duceau către strada Hunyadi. Tocmai se întorcea să urce din nou în taxi când dintr-o scară de subsol păşi lângă el un tip îmbrăcat cu un sacou sport.

— Dumneata eşti Gordon?

După răspunsul afirmativ al acestuia, individul aruncă chiştocul şi continuă.

— Samu vă aşteaptă la intrarea în Strada Cetăţii.

Gordon nu mai ştia ce să creadă. Urcă în maşină şi indică noua adresă. Czövek nu pierdu timpul nici acum. La intrarea în Strada Cetăţii se opri. Gordon nici nu apucă să coboare că lângă el apăru un tip la fel de uscăţiv ca precedentul, având o înfăţişare deplorabilă.

— Strada Anna, îi spuse lui Gordon.

În faţa Bisericii Matia stăteau câţiva turişti. Slujba începuse deja. Gordon se aplecă în faţă către şofer.

— Mergi mai încet aici, să mă pot uita pe strada Anna.

Ştia că aceasta e o străduţă scurtă, cu doar câteva case, unde nu s-ar putea ascunde nici măcar un ginitor experimentat precum Samu Rekedt. Trecură încet prin faţa străzii şi Gordon constată că avusese dreptate. Îi spuse şoferului să oprească.

— Czövek, mergi frumos înapoi în Piaţa Sfintei Treimi şi aşteaptă-mă acolo.

Şoferul dădu din cap, întoarse maşina şi dispăru în ceaţa tot mai deasă.

Gordon intră grăbit pe Strada Anna. Încerca să nu atragă atenţia asupra sa, dar nici nu era nevoie: Samu n-avea unde să se ascundă, chiar ar fi dorit. La începutul Străzii Domneşti se opri şi privi în jur. Nimeni nicăieri. Atunci auzi brusc un fluierat firav şi pe partea cealaltă a străzii apăru, dintr-un gang, Samu. Avea ochii roşii, barba căruntă, nerasă de câteva zile, faţa trasă, iar vocea mai răguşită decât de obicei.

— Strada Anna, numărul unu, îi spuse lui Gordon. Primul apartament la stânga. Toată noaptea a fost în mişcare, continuă. Noroc că am luat câţiva ginitori cu mine în Piaţa Matia, altfel ar fi reuşit să se fofileze.

— M-ai alergat, nu glumă, dădu din cap Gordon. Să înţeleg că a pornit pe Strada Crapului, apoi s-a dus pe Strada Cetăţii şi în final aici. Eşti sigur că-i înăuntru?

Samu dădu obosit din cap. Gordon băgă mâna în buzunarul interior, scoase portofelul şi îi întinse lui Samu o hârtie de zece penghei, dar acesta clătină din cap.

— Eu nu lucrez pentru dumneata, eu lucrez pentru Csuli.

Îşi trase şapca pe ochi şi dispăru în ceaţă tuşind.

Gordon se opri în faţa porţii de la numărul unu. Se uită împrejur şi o deschise. Curticica interioară era neglijată, neîngrijită. În dreapta, o scară ducea la etaj, iar în stânga era o uşă. Lângă perete, o plantă uscată într-un vas, un preş jerpelit, frunze măturate în grabă. Intră în curte. La geamurile locuinţei jaluzelele erau trase. Gordon se duse la uşă şi începu să bată în ea. O jaluzea se mişcă aproape imperceptibil. Gordon începu să bată şi mai tare. În sfârşit se deschise uşa, în crăpătură apărând un ochi al lui Skublics.

— Ce mama mă-sii cauţi aici dumneata? şuieră el.

Gordon nu-i răspunse, ci împinse uşa şi pe bătrân odată cu ea. Skublics făcu un pas în spate, dispăru pentru o clipă, apoi Gordon îl zări cum se apropie dinspre şemineu cu mâna ridicată deasupra capului, ţinând vătraiul. Gordon aşteptă ca bătrânul să lovească şi în acel moment îi prinse încheietura şi îi luă vătraiul. Apoi îl îmbrânci pe Skublics într-un fotoliu

ponosit. Gordon băgă mâna în buzunar, scoase fotografia şi i-o aruncă bătrânului în poale. Skublics nu se clinti. Gordon luă un sfeşnic de pe policioara şemineului, aprinse lumânarea cu ţigara şi o ţinu în faţa lui Skublics. Bătrânul îi susţinu privirea.

— Nu mai întreb încă odată. Cine este în fotografie? spuse încet Gordon.

— În care fotografie? îl privi Skublics cu ochii rotunjiţi. În asta?

— Nu, în cea pe care ţi-am arătat-o acum câteva zile la atelier. Dacă locul ăla se poate numi atelier...

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Pleacă sau chem poliţia.

Gordon încleştă pumnii, apoi încet îşi relaxă degetele.

— Du-te, se trase el deoparte şi lăsă lumânarea pe masă. Cheamă poliţia. Măcar nu mai trebuie să te caute.

— Dumneata..., scuipă cuvântul Skublics, cu ochii lui ca nişte nasturi scăpărând de ură.

— Să aud! Cine e în fotografie?

— De ce ţi-aş spune? Oricum o să mă prindă. Le-ai dat deja fotografia, iar securitatea statului are oameni peste tot. Eu cred că dumneata eşti unul dintre ei.

— Skublics, dac-ar fi aşa, aş fi spart uşa cu jandarmii şi aş fi chemat toată presa aici. În ce priveşte securitatea statului, să nu fii atât de sigur. Ei primesc fotografia de-abia luni. Ai timp să dispari.

— De ce să am încredere în tine? întrebă bătrânul cu voce tăioasă.

— Să ai încredere? îl privi Gordon. Nu trebuie să ai încredere în mine. Ştii doar că s-au făcut mai multe fotografii...

Skublics dădu afirmativ din cap. Cu mâinile uscăţive îşi mângâie barba, în ochi îi licări speranţa.

— În câteva fotografii dumneata eşti singur. În alte câteva eşti în compania unui comunist pe nume Ernő Gerő. Dar există şi fotografii în care Gerő este singur. Ei bine, eu i-am dat omului meu o astfel de fotografie. Dacă vrei, crezi, dacă nu, nu.

— Să presupunem că te cred.

— Să presupunem. Şi să presupunem că fotografia în care eşti cu Gerő i-am trimis-o lui Schweinitzer prin taximetristul care mă aşteaptă afară acum. Unde ajungi cu presupunerile?

Skublics nu răspunse.

— Să nu speri că vei fi extrădat sovieticilor, cum s-a întâmplat cu Gerő. Poţi spera orice, dar asta nu. Sunt sătui de comunişti maghiari, nu le mai trebuie încă unul. Şi pe deasupra unul ca dumneata. Un turnător. E adevărat, nu eşti turnător la securitatea statului, dar ce contează?

Bătrânul făcea de zor calcule. În cele din urmă se hotărî.

— Nu-i ştiu numele, începu el. Dar ştiu cine a adus-o acolo.

— Ascult, se aşeză Gordon în celălalt fotoliu, trase lumânarea mai aproape şi îşi scoase carneţelul.

— E una dintre femeile lui Zsámbéki.

— Cine e Zsámbéki acesta?

— El are femei exclusiviste în Sectorul V.

— Mai exact.

— Pe strada Báthory. Există acolo o casă plină cu fete. Zece sau douăsprezece. Dar acolo nu se întâmplă nimic, doar stau şi aşteaptă. Pentru că există o carte, un fel de catalog. Din ăsta aleg domnii deputaţi acolo, în camerele din dos ale Parlamentului. Fetele sunt fotografiate de mine. Domnii arată cu degetul o fată, comunică cu locuinţa de pe strada Báthory, apoi se întâlnesc cu aleasa lor într-un hotel.

— Vrei să spui că fetele sunt curtezanele deputaţilor?

— Şi ale domnilor din camera superioară. Mai degrabă ale acestora. Camera inferioară e plină de sărăntoci neciopliţi şi ţărani. Ei, fata asta a fost luată de Zsámbéki. A auzit că în anturajul lui Csuli există o fiinţă extrem de frumoasă şi şcolită, se linse pe buzele crăpate bătrânul. E evreică, dar unii tocmai asta vor. Şi că vorbeşte mai multe limbi. Aşadar Zsámbéki s-a dus la Csuli şi a cumpărat-o. A îmbrăcat-o frumos şi a trimis-o la mine cu Margó Vörös.

— Cine este Margó Vörös?

— Madama, răspunse Skublics.

— Stă pe strada Báthory?

— Nu, dădu din cap bătrânul. Pe strada Fark Miksa.

Gordon notă adresa.

— Deci nu ştii numele fetei.

— De ce aş reţine tocmai numele?

— Şi ce fel de fotografii ai făcut cu ea?

— Cea pe care ai văzut-o.

— Altele nu?

— Eu am vrut, dar Margó nu m-a lăsat.

Gordon îşi strânse din nou pumnii. Se ridică şi păşi în faţa bătrânului.

— Cară-te de-aici.

— Mă dai afară din propria mea casă?

— Din ţară, mitocanule. Eşti un mitocan nenorocit. Am auzit că la Paris e în floare piaţa de fotografii nud cu fete. Acolo te-ai putea întâlni şi cu tovarăşii tăi de principii. Iar dacă vrei să mă asculţi, îţi iei imediat catrafusele, pentru că poate că ai greşit când ai avut încredere în mine. Şi, cine ştie, dacă nu te grăbeşti poate scriu şi un articol despre dumneata, pe care ar putea să-l preia redacţia noastră pariziană. O poveste atât de murdară trezeşte şi acolo interesul.

Gordon privi încă odată înapoi din prag. Skublics stătea mângâindu-şi barba şi holbându-se la covor. Gordon trânti uşa în urma lui, ieşi agale în Piaţa Sfintei Treimi şi urcă în Opel.

— Încotro? întrebă Czövek.

— În Piaţa Poligonului, răspunse Gordon.

— Ne grăbim?

Gordon îşi privi ceasul. Era puţin trecut de ora douăsprezece.

— Condu cu calm. Prânzul poate aştepta.

Krisztina pregătise grenadiermarsch. Gordon simţi deja de pe scări mirosul plăcut al pastelor cu cartofi şi ceapă. Păşind în locuinţă, pe cuier observă sacoul lui Mór. Bătrânul venea des la Krisztina, căci stăteau la distanţă de doar câteva străzi. De obicei aducea mereu un borcan cu gem. Acum, însă, adusese şi clătite.

— Atât de bine mi-a ieşit gemul de mere, încât am fost nevoit să fac şi clătite, spuse bătrânul cu faţa luminoasă.

Lângă el, pe masa din bucătărie, stătea aburind un morman de clătite.

Krisztina luă cratiţa de pe foc, o duse în camera de zi şi o puse pe masă.

— Veniţi, veniţi! le spuse bărbaţilor.

În timpul mesei cei trei discutară despre tot felul de lucruri. Gordon nu voia să spună de faţă cu Mór ce descoperise. Când ajunseră la clătite, la început gustă cu teamă cea mai nouă creaţie a bătrânului, apoi mâncă cu tot mai multă poftă.

— Bunicule, nu-i rău deloc gemul. Deloc nu-i rău. Cât zahăr aţi adăugat, că nu se scurge? întrebă.

— Mult, băiete, destul de mult, răspunse bătrânul cu un zâmbet secretos.

După desert, Gordon îşi aprinse o ţigară şi îşi privi ceasul.

— Ce faceţi în după-amiaza aceasta, bunicule? se întoarse către bătrân.

— O, băiete, mă aşteaptă o grămadă de pere acasă, am cumpărat din nou rubarbă, am destulă treabă, răspunse bătrânul.

— V-am întrebat doar pentru că după-amiază eu vreau să văd un meci de box. Am auzit că un măcelar din Csepel boxează mai bine decât Harangi.

— Nimeni nu boxează mai bine decât Harangi! se răsti bătrânul.

— Harangi, care a câştigat medalia de aur la Berlin? se interesă Krisztina.

— Da, dădu din cap afirmativ Gordon.

— Eu am văzut suficient sânge, băiete, nu sunt curios să văd şi mai mult, dădu din mână bătrânul.

— Cum doriţi, bunicule.

— Zsigmond, n-ai uitat, nu-i aşa, că diseară mergem la film?

— Nu, n-am uitat sub nicio formă, răspunse Gordon, apoi îl rugă pe bătrân să povestească la ce reţete noi de gem se gândeşte.

Gordon păşi în arena de box a Clubului Sportiv Vasas, de lângă Gara de Vest din Budapesta, unde îl izbi imediat mirosul binecunoscut: un amestec de transpiraţie, căldură înăbuşitoare şi fum de ţigară. Se opri în uşă şi se uită împrejur. Nu mai fusese acolo de mult, trecuseră vreo două săptămâni de când fusese unul dintre entuziaştii sportului din sală. Se bucură că în sfârşit izbutise să se rupă de cotidian: moartea lui Gömbös şi investigarea cazului evreicei.

În mijlocul arenei erau două ringuri, pe unul se desfăşurau antrenamente, pe celălalt se pregăteau de meci. Arbitrul de tabelă şi arbitrul de ring tocmai le dădeau indicaţii boxerilor şi stafurilor lor. Deşi era vorba, evident, de un meci amical de amatori, cu toţii erau foarte serioşi. În jurul ringului erau o puzderie de oameni, mulţi dintre ei discutau agitaţi, doar în cămaşă, în timp ce alţii, puţin mai retraşi de mulţime, urmăreau desfăşurarea evenimentelor îmbrăcaţi în costume.

Gordon intră în arenă. Multă lume îl salută, dădu mâna cu el şi schimbă câteva cuvinte despre faimosul meci din iunie dintre Joe Louis şi Max Schmelling, un subiect preferat fiind, evident, în continuare, victoria lui Harangi din Berlin. Lui Gordon îi părea foarte rău că nu reuşise să meargă la Olimpiadă, dar ziarul nu-i permisese. E drept, urmărise cu mari emoţii toate

meciurile transmise de faimosul comentator sportiv István Pluhár. Iar meciul pentru titlu al lui Harangi îl urmărise tot aici, în arena de box a lui Vasas: radioul fusese pus în mijlocul unui ring, cei prezenţi erau aşezaţi în jurul aparatului şi ascultaseră comentariul de parcă finala olimpică s-ar fi desfăşurat în faţa ochilor lor. Când arbitrul îi ridicase mâna lui Harangi, cu toţii urlaseră împreună cu Pluhár, chiar şi Gordon. Fusese o seară excelentă. Gordon se aflase în mulţime şi atunci când Harangi sosise acasă de la Berlin cu lotul olimpic. În acele momente nu-i mai păsa de nimic, aruncându-şi pălăria în aer şi urmând mulţimea care îl condusese pe Harangi afară din Gara de Est. Nici nu ştia de când nu se mai bucurase atât de mult pentru victoria unui pugilist. Era fan înflăcărat al lui Harangi de ani de zile, captivat de siguranţa de sine, agilitatea şi de mâna extrem de rapidă a sportivului, precum şi de superioritatea calmă pe care o transmitea acesta.

Îşi scoase sacoul, şi-l puse pe braţ, pălăria şi-o împinse pe spate de pe frunte şi privi cu atenţie împrejur. În sfârşit îl găsi pe cel pe care-l căuta. Jenő Strausz stătea în apropierea ringului, povestind ceva către doi tineri îmbrăcaţi în şort, care îl urmăreau cu ochii larg deschişi. Strausz avea ce să povestească: la campionatul internaţional organizat la Budapesta în februarie 1912 îl învinsese la categoria grea, într-un meci memorabil, pe Ralf Geyling. Strausz nu prea îşi arăta vârsta. Deşi se apropia de cincizeci de ani, fiecare gram din cele aproape nouăzeci de kilograme ale lui erau muşchi. Cu părul tuns scurt, spatele uşor gârbovit, mustaţa tunsă îngrijit, părea să fie deasupra

întregii mulţimi. De zeci de ani creştea generaţiile viitoare de pugilişti, având un rol important în descoperirea unor mari talente precum István Énekes sau Zsiga Adler. Când îl zări pe Gondon, lui Strausz i se lumină faţa şi deschise larg braţele.

— Zsigmond! Bine aţi venit! N-am crezut că o să ajungeţi.

— Nimeni nu poate fi mai bun decât Harangi, dar pe acest măcelar din Csepel trebuie să-l văd, răspunse. Are şi un nume?

Strausz îşi ridică sprâncenele.

— N-o să vă vină să credeţi. Îl cheamă Miska Măcelaru.

— Miska Măcelaru, îngână Gordon.

— Sună, totuşi, mai bine decât Cizmaru, dădu din mână Strausz.

— Dar numele lui adevărat?

— Nu ştim. A apărut în Asociaţia Sportivă a Muncitorilor din Csepel şi toată lumea îi spunea deja Miska Măcelaru. E greu de crezut că l-ar chema Miska Măcelaru, dar n-are nicio importanţă.

— L-aţi văzut deja boxând? întrebă Gordon.

— Dacă l-aş fi văzut, cu siguranţă nu aş fi fost aici, răspunse Strausz. Ori e ca toţi ceilalţi furnizori de cărbune sau măcelari, şi-atunci n-are rost să-l mai văd încă o dată, ori i-aş dedica lui tot timpul meu ca să ştie să şi gândească puţin, nu numai să lovească al naibii de bine.

— Cu cine luptă?

— Micsicsak, dădu din mână Strausz.

— Atunci o să fie un meci rapid şi fără sânge, dădu din cap Gordon şi privi către latura cealaltă a ringului.

Nu-i veni să-şi creadă ochilor.

— Văd bine, acela e Antal Kocsis? îl întrebă pe Strausz.

— Vedeţi bine. Nu ştiu când şi de unde a apărut, dar este aici.

Campionul olimpic de la Amsterdam, la categoria muscă, emigrase în America la începutul anului 1930, de atunci nimeni nu-l mai văzuse în Ungaria. Soseau mai mereu tot felul de veşti false, cum că şi-ar fi băut banii, că primise o lovitură de-şi pierduse minţile, că ar avea un contract în America de Sud şi altele asemenea. Gordon ştia că nimic din toate astea nu era adevărat. Kocsis devenise şi în America un pugilist cu renume, dar, fiind un suflet bun, avea mereu probleme financiare. Dacă un ungur de acolo îi cerea bani cu împrumut, nu-l putea refuza. Evident că acei bani erau duşi pe apa sâmbetei.

Gordon se strecură prin mulţime şi se apropie de Kocsis. Omuleţul slăbănog care-şi dăduse cu briliantină părul pieptănat pe spate purta un costum bine croit şi avea pe buze un zâmbet plăcut.

— Antal! îl salută Gordon. Ce faci tu aici?

Kocsis se întoarse rapid şi, văzându-l pe Gordon, îl îmbrăţişă de bucurie.

— Zsigmond! Să fiu al naibii, cât mă bucur să te văd. Când ne-am văzut ultima dată?

— Pe 27 aprilie 1930 în Philadelphia, răspunse Gordon fără să stea pe gânduri. Ai boxat cu un polonez, l-ai scos din ring în runda a şasea. Wajda, aşa-l chema, nu?

— Eu nu mai ştiu, tu îţi aminteşti mai bine, îl bătu Kocsis pe spate pe Gordon.

— Dacă tot am scris despre meci..., îi răspunse Gordon.

— Ai scris despre fiecare meci la care ai putut veni.

— M-am străduit să ajung la cât de multe am putut. Antal, de-abia te-ai întors acasă, nu-i aşa?

— Aşa este, dădu din cap afirmativ Kocsis.

— Ai fost la meciul lui Louis şi Schmelling din New York?

— Sigur că da.

— Vreau să ştiu tot! Fiecare lovitură, fiecare croşeu, fiecare eschivă, fiecare blocaj, fiecare knockdown. Tot.

Ochii lui Kocsis se luminară şi începu să-i povestească lui Gordon meciul. Retrăia cu atâta intensitate totul, încât aproape că reinterpretă fiecare rundă. Treptat, toţi cei de lângă ring li se alăturară lui Gordon şi Kocsis. Până şi Strausz se apropie de ei, însă în jurul lor se strânsese deja atâta lume, încât fu nevoit să se urce pe marginea podiumului.

— Atunci Schmelling a reuşit să se eschiveze prin joc de picioare, ferindu-şi capul din faţa loviturii şi apărându-se cu mâna dreaptă. Louis tot venea, Schmelling l-a ţinut lipit de el şi, când Louis nu era atent, Schmelling i-a tras un croşeu cu dreapta, bang, apoi încă unul, bang, apoi în stomac, bang, bang, bang..., continuă Kocsis entuziasmat.

Gordon era atât de acaparat de poveste încât, involuntar, îi urmărea mişcările lui Kocsis, la loviturile mai puternice gemea, îl număra pe Louis împreună cu Kocsis, şi erau atât de cufundaţi în povestea meciului, încât nici nu observară că Măcelarul din Csepel ajunsese deja în runda a doua cu Micsicsak.

Surprinzător, Miska Măcelaru părea să fie doar de categoria semigrea, abia dacă avea puţină burtică, iar braţele îi erau lungi şi musculoase, Micsicsak neştiind ce să facă cu el. În a cincea rundă Măcelarul îi aplică brusc adversarului subţirel o lovitură de dreapta exact în plex. Micsicsak se prăbuşi şi nu se mai mişcă. Arbitrul principal se apleacă asupra lui, îl numără, iar când văzu că Micsicsak nu se clinteşte chemă medicul, apoi ridică mâna dreaptă a Măcelarului.

Gordon aşteptă puţin, apoi se întoarse la Kocsis.

— Cum e chestia asta cu lovitura în plex, Antal?

— Cum să fie? îi întoarse întrebarea pugilistul.

— Micsicsak s-a prăbuşit pentru că lovitura l-a prins nepregătit sau...

— Zsigmond, nu prea te poţi pregăti pentru lovitura asta, răspunse Kocsis. Mai ales dacă ţi-o aplică un animal ca Măcelarul ăsta.

— Vreau să te mai întreb ceva. Ce se întâmplă dacă lovitura este aplicată cu atâta forţă, să zicem, în plexul unei femei?

Kocsis oftă.

— Unde vrei să ajungi?

— E doar o întrebare, nimic altceva.

— Poate avea un sfârşit tragic.

— Cât de tragic?

— Păi, în cea mai tragică situaţie poate să moară. De ce întrebi? Te pregăteşti de ceva?

— Eu? De nimic. Doar lucrez la un caz în care s-a întâmplat ceva asemănător.

— În fond, depinde de hazard. Am fost lovit şi eu deasupra rinichiului de mi s-a oprit respiraţia şi nu puteam să mă ridic. Pur şi simplu s-a blocat aerul în

mine. Pentru o lovitură puternică precum a Măcelarului e aproape imposibil să te pregăteşti. Braţul i s-a declanşat, ai văzut şi tu, iar Micsicsak nu s-a putut feri. Asta a fost sfârşitul.

Gordon dădu din cap. Urma să înceapă un nou meci. Rămase până la şase seara între Strausz şi Kocsis: aceştia îi criticau pe pugilişti, analizau loviturile, iar în pauze invocau mari meciuri de odinioară. Pe la ora şase, Gordon oftă.

— Eu trebuie să plec.

— Doar nu la muncă? întrebă Strausz.

— Ba da. Într-un anumit sens.

Dădu mâna cu Kocsis şi Strausz şi, în drum spre ieşire, îi salută pe ceilalţi, apoi păşi pe Strada Padmaniczky şi porni către Piaţa Berlin.

Strada Falk Miksa era aproape pustie. Prin geamurile înalte ale elegantelor apartamente de acolo se întrezăreau lustre şi perdele scumpe, şi din când în când lunecând câte-o umbră. Gordon găsi lesne adresa. Oprindu-se în faţa casei, se miră că Madam Margó locuieşte într-o zonă atât de selectă. Era de înţeles: supraveghind şi dirijând fetele din casa de pe strada Báthory, trebuia să locuiască în apropiere. Gordon era convins că locuinţa nu era proprietatea ei şi că un bărbat secretos, pe nume Zsámbéki, cel care o cumpărase de la Csuli pe fata cu părul negru, achita chiria.

Sună. Portarul apăru în doar câteva clipe. Gordon îi împinse în mână un penghei fără să-i spună nimic, la care bărbatul îl măsură din cap până-n picioare şi, fără să-l întrebe la cine venise, spuse:

— Etajul trei, la stânga, apoi se întoarse în micuţa locuinţă de lângă scări, târşâindu-şi picioarele.

Curtea interioară era curată, îngrijită, cu câteva tufe chele, un salcâm bogat, precum şi câteva straturi de flori frumos amenajate. Gordon luă liftul până la etajul trei. Când coborî, coti la stânga şi se opri în faţa primei uşi. Prin geam nu se întrezărea niciun pic de lumină. Ciocăni. Peste câteva clipe uşa se deschise. Femeia era cu câţiva centimetri mai scundă decât el. Avea în jur de un metru şaptezeci şi cinci, umeri largi, sâni voluptoşi, şolduri rotunde, picioare lungi şi musculoase. Când îşi strânseră mâinile, Gordon simţi că ale femeii erau moi şi calde, dar puternice. Să fi avut vreo douăzeci şi cinci de ani, dar pe faţa ei apăruseră deja semnele îmbătrânirii. În colţul buzelor cărnoase, senzuale se zăreau mici riduri. Riduri şi mai firave întreţeseau o pânză fină în jurul ochilor ei cu gene lungi. Ochii mari, albaştri erau uşor înroşiţi. Părul şaten, cu fir gros, ar fi avut nevoie de un pieptene, nici măcar cărarea nu era dreaptă. Buza superioară era rujată puţin mai gros într-o parte decât în cealaltă. Purta un capot de mătase, de culoarea vinului roşu, care nu o prea avantaja, iar într-o parte mai era şi desfăcut. Pe piciorul stâng, în faţă, i se deşirase un ochi la ciorap. Aceasta era, aşadar, Madam Margó care – potrivit informatorului lui Gordon – prinsese în plasă crema politicienilor şi făcea orice pentru a le satisface nevoile.

— Ce doreşti, frumosule? întrebă ea sprijinită de tocul uşii.

— Vă caut din cauza evreicei, răspunse Gordon.

— Nu aşa se procedează, îl privi Margó.

— Dar cum?

— Dacă m-aţi găsit pe mine, trebuie să ştiţi şi cum merg lucrurile. De altfel, nu ştiu despre ce vorbiţi, pe cine căutaţi, aici nu-i niciun exemplar de evreică. Vi se pare că sunt evreică? i se adresă ea provocator lui Gordon.

El negă încet din cap.

— Izsó Skublics mi-a spus să vă caut pe dumneavoastră.

— Sunteţi prietenul lui Skublics?

— Vi se pare că sunt prietenul lui Skublics?

— În cazul lui nu se ştie niciodată.

— Îmi permiteţi să intru?

— Vă rog, deschise Margó larg uşa.

Gordon închise după el şi o urmă pe femeie în camera de zi, odinioară elegant mobilată, însă mobilierul obosise între timp. În încăpere domnea dezordinea.

— Aşadar, vă interesaţi de Judit Jeges, spuse Margó îndepărtând de pe un scaun o pereche de pantofi din piele de şarpe, o ceaşcă şi o farfurioară ca să-i facă loc lui Gordon să se aşeze.

Avea vocea moale şi somnolentă. Gordon îi spuse adevărul.

— Da, ea mă interesează. Dar mai ales cine a omorât-o şi de ce.

Fata se încruntă.

— Doar nu vreţi să spuneţi că a omorât-o cineva?

— După semne, aşa pare.

— Iar dumneavoastră credeţi că...

— Aici eu sunt detectivul, o întrerupse Gordon, şi nu-mi place să-mi preia cineva rolul şi să pună întrebări în locul meu.

Margó îl măsură pe Gordon din nou din cap până în picioare.

— Dumneavoastră? Detectiv?

— Să spunem doar că investighez, răspunse Gordon şi trase de sub şezut un ciorap de mătase.

Nu ştia exact de ce zisese că e detectiv: poate pentru că aşa situaţia părea mai simplă, însă îşi dădu imediat seama că greşise. Margó se ghemui în celălalt fotoliu şi îl privi pe Gordon tăcută.

— Investighez. Nu sunt chiar detectiv, se corectă el, ci jurnalist de investigaţii la ziarul *Az Est.*

— Deci lucraţi la un articol? întrebă Margó.

— Să zicem.

Femeia se ridică şi se apropie de măsuţa din dreptul ferestrei, pe care erau înşirate mai multe sticle. Îşi turnă un pahar de gin, aruncă în băutură o rondea de lămâie uscată şi îl dădu pe gât. Apoi luă un alt pahar, îl umplu şi pe acela şi îl puse în faţa lui Gordon, pe o masă de fumat. Gordon privi paharul, iar Margó îl privi pe Gordon, care încerca să găsească cea mai bună soluţie dintre numeroasele posibile. În mod evident, Margó o cunoştea pe fată, pe Judit Jeges, un pseudonim, cu siguranţă. Gordon scoase o ţigară şi o aprinse. Margó stătea la geam şi privea plictisită strada, astfel că Gordon o putea studia temeinic. Îşi îmbrăcase capotul în grabă, de aceea era deschis într-o parte. Coapsele ei lungi erau musculoase. Culoarea bordo nu-i venea bine, cu toate acestea îi scotea în evidenţă voluptatea sânilor şi subţirimea mijlocului.

Din profil se observa forma frumoasă a nasului şi buzele pline, senzuale. În privirea ei era ceva de pisică: trăda deopotrivă plictiseală şi provocare. Provocare. Gordon oftă. Atunci Margó se întoarse către el şi ridică ochii astfel încât să-i prindă privirea. Gordon îi rezistă. În cele din urmă femeia se întoarse către geam, ochii ei reflectând decepţie, sau mai degrabă experienţă. Gordon conştientiză extrem de clar că trebuia să-şi aleagă cu grijă următorul pas. Ceva nu era în regulă cu ea. Ultima dată cănd văzuse o femeie bând gin fusese în America, şi nici acolo nu era ceva ce întâlneai adesea. Dar nu conta asta. Ce conta, însă, era faptul că, în aparenţă, Margó ştia totul despre Judit. Gordon renunţă până la urmă la toate ideile sale, se aplecă în faţă în fotoliu şi povesti pur şi simplu tot ce aflase despre fată. Margó se uită în tot acel timp la stradă, fără să se întoarcă măcar o dată.

— Marţi noaptea pe Strada Nucului Bătrân a fost găsită o evreică moartă. După cum aţi spus, o chema Judit Jeges. Poliţia, cel puţin deocamdată, nu se ocupă de caz. Medicul legist este de părere că a fost lovită în plex cu atâta forţă, încât a murit. Izsó Skublics susţine că fata a fost cumpărată de la Csuli, iar el a făcut câteva fotografii cu ea. Dumneavoastră aţi însoţit-o la Skublics.

Iar după o pauză de o clipă, Gordon încheie:

— Cum o chema?

Atunci Margó se întoarse, făcu o grimasă şi scăpă paharul din mână. Crezuse că-l pune pe masă, dar greşi cu douăzeci de centimetri.

— Nu cred că v-aş putea ajuta, spuse calm femeia în timp ce se uita la băutura vărsată pe covor.

— Nici nu sunt sigur că am nevoie de informaţii de la dumneavoastră, schimbă Gordon tactica. Cred că mă descurc şi fără.

— Dacă vă descurcaţi, cu atât mai bine. Dar nu uitaţi, eu sunt singura care vă poate ajuta.

— Vreţi bani? întrebă Gordon.

— Da, răspunse Margó. Dar nu de la dumneata.

Şi scuipă pe podea restul de coajă de lămâie, îşi băgă degetele în păr, apoi îşi şterse gura cu dosul palmei şi zâmbi.

— Bine, domnule jurnalist. Sunt dispusă să colaborez cu dumneata. Consideraţi în continuare că nu vă costă nimic, eu oricum obţin ce mi se cuvine încă înainte de finalul jocului. Mă credeţi? îl întrebă provocator pe Gordon şi se uită la el de parcă s-ar fi aflat la distanţă de o stradă.

Nu era momentul să discute despre bani.

— Sper să obţineţi ce vi se cuvine, răspunse calm Gordon.

— Fac eu rost. Acum ascultaţi-mă. Dumneavoastră nu sunteţi pilit, dar eu sunt. Şi, pe deasupra, atât de cherchelită încât vă voi spune tot ce vă interesează. Aşa sunt eu. Cui îmi place îi spun orice doreşte să ştie. Trebuie doar să întrebe. Haideţi, întrebaţi-mă!

Gordon nu prea înţelegea de ce se răzgândise Margó, dar îi puse întrebări, iar femeia îi răspunse. Între timp, Margó se îndepărtase de fereastră, se aşezase în fotoliul de vizavi, cu picioarele încrucişate, astfel încât capotul i se desfăcuse şi mai mult, Gordon zărindu-i abdomenul plat şi începutul rotunjimii sânului.

— Cu siguranţă a frecventat şcoli bune, povesti Margó, pentru că vorbea perfect nemţeşte, era politicoasă şi ştia cum să poarte haine bune. Nu am vorbit prea mult cu ea. Judit era retrasă, zâmbea rar şi îi trata pe bărbaţi cu răceală. Asta îi înnebunea, zâmbi Margó. Ştiu eu bine. Era cea mai populară fată. Zsámbéki cerea foarte mulţi bani pe ea, erau clienţi care plăteau chiar şi cincizeci, o sută de penghei. Judit era introvertită. Când ne mai aşezam la un pahar şi ni se alătura şi ea, nu bea, nu vorbea, doar tăcea.

— Atât? o privi Gordon. Altceva nu-mi puteţi spune despre ea?

Margó clătină din cap. Se ridică, se duse din nou la măsuţă şi turnă din nou gin într-un pahar curat, dar nu mai puse lămâie, doar îl dădu pe gât.

— Un singur lucru vă mai pot spune.

— Şi anume?

— Când beam cafea, întreba mereu de unde am cumpărat cafeaua. Odată Mantzi a spus că n-a cumpărat-o de la Meinl, ci de la Arabs. „Eu nu beau din asta”, a spus Judit. „E aceeaşi cafea”, i-am răspuns noi. Apoi ea a mototolit ziarul pe care-l citea şi a ieşit din bucătărie ca o furtună.

— Atât? întrebă Gordon.

— Atât, răspunse Margó.

— Altceva mai ştiţi?

— Am spus tot ce ştiu, răspunse fata. Chiar prea mult.

Gordon se ridică.

— Nu. Dar suficient.

— Vreţi să spuneţi că deja ştiţi cine a omorât-o pe fată?

— Deocamdată nu. Trebuie să mai clarific câteva lucruri pentru a afla.

— Cine e? Cine? se ridică brusc Margó, complet lucidă.

Îl apucă pe jurnalist de haină.

— Spuneţi-mi, cine a ucis-o?

— Încă nu ştiu.

— Fiţi băiat bun!

— Încă nu.

Femeia eliberă gulerul hainei lui Gordon, îşi încrucişă mâinile la spate şi îi râse în faţă.

— Bine. Păstraţi-vă informaţiile. Şi încercaţi să desluşiţi ce e adevărat din ce v-am povestit.

— Oricât adevăr o fi, mulţumesc. Mulţumesc şi pentru gin.

Se ridică, o privi pe Margó şi porni către uşă. Femeia stătea la geam şi îşi întoarse privirea spre Gordon. Acesta închise uşa în urma lui şi ajunsese deja la scări când Margó strigă după el.

— Aşteptaţi puţin, domnule jurnalist.

Gordon se opri şi se întoarse.

— Ce să aştept?

— Mai e ceva.

— Ce?

— Vă interesează?

— Să mă intereseze?

Margó îl privi pe Gordon cu ochii mijiţi.

— Dumneavoastră faceţi aici pe investigatorul, nu-i aşa?

— Spuneţi, se întoarse Gordon în dreptul uşii.

— Aşteptaţi aici, răspunse femeia şi trânti uşa.

Gordon aşteptă. Trecură câteva minute. Îşi aprinse o ţigară. Într-un târziu apăru Margó cu o scrisoare în mână.

— Chiar acum mi-am adus aminte de această scrisoare.

— O scrisoare.

— Da, o scrisoare.

— Şi v-aţi adus aminte de ea chiar acum.

— Chiar acum. Dacă nu mă credeţi sau nu vă interesează...

— Ce vreţi? suflă fumul Gordon.

— Nimic, se propti Margó de tocul uşii. De la dumneavoastră, nimic.

Gordon îşi încrucişă mâinile la piept şi o privi pe femeie.

— Este o scrisoare de dragoste, spuse Margó.

Gordon întinse mâna. Femeia dădu drumul scrisorii în mâna lui Gordon.

— I-a alunecat odată întâmplător din poşetă.

— Iar dumneavoastră aţi ridicat-o.

— Am vrut să i-o înapoiez, dar n-am avut ocazia.

Gordon nu spuse nimic, lăsă scrisoarea să-i alunece în buzunarul interior al sacoului şi porni către scări. Femeia îl opri din nou.

— Nu ştiţi în ce v-aţi băgat.

Gordon se întoarse.

— Nu ştiţi în ce v-aţi implicat, repetă Margó. Ăştia nu glumesc. Să vă uitaţi mereu peste umăr!

Şi trânti uşa.

Gordon ridică din umeri. Ce i se putea întâmpla? Şi de cine trebuia să-i fie frică? L-ar fi împuşcat? Suntem la Budapesta, nu la Chicago.

Când ieşi din casă coti la stânga, către Piaţa Prinţul Rudolf al Austriei. Cum ajunse în Bulevardul Leopold, dinspre Dunăre se stârni un vânt rece. Privind către Podul Margareta, văzu cum se adună nori negri. Îşi strânse haina mai bine pe corp şi se opri în staţia de tramvai. În depărtare străluceau luminile Teatrului de Comedie. În dreptul lui erau parcate maşini scumpe. Când vântul încetini pentru o clipă, se auzi muzica dintr-o cafenea din apropiere.

Tramvaiul intră în staţie claxonând. Gordon urcă şi călători până în Piaţa Berlin. Ca de obicei, în faţa Gării de Vest era mare agitaţie. Clădirea revărsa valuri de călători şi înghiţea la fel de mulţi. Gordon opri în faţa ceasului Modiano şi privi în urmă la staţia de tramvai. Avea senzaţia că e urmărit, dar nu văzu niciun suspect. E drept, nu ştia cine poate fi considerat suspect în asemenea cazuri. În faţa Hotelului Westend stăteau nişte bărbaţi tineri, făcându-şi calcule dacă pot plăti 60 de penghei pentru o cameră pe o lună sau să caute ceva mai ieftin, mai la marginea oraşului. În faţa Berăriei Vesele un afiş de un metru anunţa: „În această seară muzică populară vieneză cu Türke Berta şi orchestra ei”. Gordon clătină din cap. Oare e vreo seară când nu cântă? Piaţa Berlin avea o forţă de atracţie deosebită prin agitaţia ei, mulţimea permanentă de oameni, tramvaiele care claxonau încontinuu, birjarii care strigau zi-lumină, poliţiştii fluierând, funcţionarii făcând naveta între camerele închiriate şi berăria învecinată, băieţii săraci de la ţară şi bărbaţii care-şi părăsiseră soţiile. În mijlocul pieţei era un scuar circular în centrul căruia, în partea de jos

a ceasului Modiano, funcţiona o tutungerie. Gordon cumpăra deseori ţigări de acolo. Bărbatul invalid de război îl salută şi de această dată cu bucurie.

— Domnule redactor! Ca de obicei?

— Daţi-mi-le! dădu din cap Gordon şi vârî ţigările turceşti în buzunar. Cum merge afacerea, Kramer?

— Ce să mai vorbim? dădu din mână bărbatul neras. Fabinyi, ministrul finanţelor, a vrut cu siguranţă numai bine, dar măgăreaţa cade iarăşi doar pe noi.

— Prin faptul că a interzis împrumutul de ziare?

— Ştiţi, n-a fost nicio problemă cu asta. Mai intra câte-un domn, cerea tutun şi între timp răsfoia ziarul. N-a fost nicio problemă cu asta. Clienţilor fideli le împrumutam ziarele sau revistele pentru doar câţiva filleri, clătină din cap bărbatul, apoi continuă plin de demnitate: Dar dacă mi le restituiau rupte, trebuiau să plătească! Nu spun că erau mulţi bani pe lună, doar câţiva penghei, să zicem zece. Acum însă nu mai e voie deloc. Acum nu mai poţi răsfoi pur şi simplu ziarele, pentru că a interzis ministrul finanţelor.

Gordon dădu din cap cu compasiune, apoi ieşi din tutungerie. Parcurse pe jos Bulevardul Terezia până la Strada Podmaniczky, din care intră pe Strada Jókai. Aici nu se simţea mai nimic din vârtejul Străzii Câmpului. La colţul Străzii Horn, o crâşmă îl ademeni cu miresmele îmbietoare ce pluteau în aer. Ziua însă fusese lungă, Gordon obosise şi voia să ajungă acasă cât mai repede. La intrarea pe Strada Cavalerului era linişte şi calm, dar cum se apropie de Strada Câmpului, zgomotul Broadway-ului pestan nu făcu decât să se accentueze. Îşi privi ceasul, trecuse de ora şapte. Excelent, mai avea timp să se spele şi să se

schimbe, pentru că la Cinematograful de Vest de pe Bulevardul Elisabeta *O noapte la operă* începea abia la ora opt. Gordon nu se jena de faptul că-i plac fraţii Marx şi nu era întâmplător nici faptul că se străduia să se uite în fiecare săptămână cel puţin o dată la *Jurnalul mondial Fox.* Se plictisise deja de corespondenţele din Războiul Civil Spaniol şi din Abisinia, dar uneori mai prezentau şi evenimentele din America. De exemplu, deunăzi preşedintele Roosevelt...

— Îmi puteţi spune, vă rog, cât este ceasul? răsări brusc lângă Gordon un bărbat cu pălărie.

Gordon ridică privirea şi sesiză că era ceva în neregulă, dar nu reuşi să facă nimic. Dădu să meargă mai departe, dar din spate cineva îl prinse de braţe şi i le trase cu forţă. Gordon încercă să-şi ridice privirea, dar pălăria îi alunecase peste ochi şi degeaba încerca să-şi elibereze braţele, erau ţinute cu mâini de fier. Atacatorul îl trase sub arcada unei porţi. Celălalt îi păşi în faţă, îi smulse cu o mişcare pălăria, la care Gordon îşi înălţă capul. Din cauza unui felinar stradal care clipea în spatele atacatorului, Gordon nu-i putea vedea faţa. Îi trecu prin minte să strige, dar îşi dădu seama că ar fi fost în zadar. Orice-ar fi făcut, era doar o chestiune de câteva secunde să fie curăţat. O lovitură, o împuşcătură şi gata. Bărbatul din spate îl ţinea cu mâini sigure. Gordon cercetă privirea bărbatului din faţa lui. Nici acum nu-i vedea ochii. Atunci, bărbatul îl lovi în stomac ca fulgerul. Gordon se chirci şi începu să icnească. Bărbatul din spate continua să-l ţină cu mâini ferme. Gordon ştia că n-ar trebui să o facă, dar îşi încordă muşchii abdomenului,

pregătindu-se pentru următoarea lovitură. Aceasta îi provocă o durere infernală. Ochii i se umplură de lacrimi. Picioarele i se înmuiară. Încercă să inspire, dar nu reuşea. Stomacul parcă i-ar fi fost plin cu cuburi de plumb din care metalul i se prelingea încet spre plămâni. Gordon făcu totul ca să nu-l cuprindă panica. Bărbatul îşi ridică mâna din nou pentru a lovi, Gordon încercă să-şi relaxeze trupul. De această dată lovitura nu-i mai provocă atât de multă durere, dar stomacul i se strânse şi începu din nou să icnească. Prin minte îi trecu un gând prostesc: noroc că nu cinase la crâşmă. Ar fi vărsat mâncarea, nu doar ar fi icnit. Bărbatul îşi ridică din nou privirea la Gordon. Acesta nu-i vedea faţa nici acum. Auzi însă cum îi trosnesc degetele când îşi strânge pumnul. Nici nu văzu lovitura care de această dată nu ateriză în stomac, ci în bărbie. Simţi cum îi crapă buza şi auzi cum i se deplasează mandibula şi maxilarul, scrâşnindu-şi dinţii. Atunci bărbatul din spatele lui îl eliberă. Gordon se prăbuşi ca o marionetă căreia i se dă brusc drumul. Capul i se lovi de caldarâm. Simţi cum din frunte începe să-i curgă sângele. Nu-şi muşcase limba, poate că totuşi învăţase ceva din meciurile de box. „Limba lipită de cerul gurii, fără să o mişti, fără să te gândeşti, doar lipită de cerul gurii.” Trântit la pământ, Gordon voia să scuipe, dar nu reuşea. Sângele amestecat cu salivă i se prelingea pe la colţul gurii. Atunci bărbatul cu pălărie se aplecă asupra lui.

— Aici ar trebui să vă opriţi, şuieră el.

Gordon îl privi în faţă. Văzu doar puţin din ea, dar îi fu de-ajuns. Îi zări gura, dacă se putea numi gură. Buza de jos îi atârna, în partea de jos abia dacă avea

dinţi, iar sus i se vedeau doar caninii. Deasupra gurii atârna un nas îngrozitor de strâmb, de era greu de imaginat că deţinătorul lui poate să respire.

— Aici ar trebui să vă opriţi, pentru că altfel, cu faţa ciopârţită, frumoasa dumneavoastră prietenă n-o să mai fie atât de frumoasă, continuă bărbatul.

Gordon gemu. N-ar fi trebuit. Începu din nou să icnească şi să-i curgă sânge din gură. Bărbatul cu nasul cârn se ridică, îşi curăţă pantalonii de praf şi făcu un pas în spate. Apoi, cu vârful pantofilor jerpeliţi, îl lovi pe Gordon în stomac, încât acesta văzu negru în faţa ochilor. Nici nu mai simţi când bărbatul îl lovi zdravăn în rinichi, drept rămas-bun. Când, însă, călcă cu tocul pantofului în palma dreaptă a lui Gordon, de parcă ar fi stins un muc de ţigară, acesta îşi reveni. Atunci, pe stradă coti o maşină şi cei doi bărbaţi dispărură într-o clipă.

Gordon nu se putea gândi decât la durere, simţea că e singura modalitate de a rămâne conştient. Stătea întins precum vagabonzii beţi în faţa crâşmelor de pe Calea Üllői. Treptat, reuşi să-şi învingă greaţa. Încercă să se ridice proptindu-se în mâna dreaptă, dar îl străfulgeră o durere puternică. Se întoarse pe spate şi se rostogoli pe trotuar, unde reuşi să se ridice încet în şezut, sprijinindu-se în mâna stângă. Spatele şi-l rezemă de perete şi îşi pipăi mâna dreaptă. La cea mai mică atingere se cutremura. Cu dureri înfiorătoare îşi încercă toate degetele. Toate se mişcau, cu excepţia arătătorului, care avea o poziţie nefirească. Apoi urmă încheietura mâinii. Putea s-o mişte în stânga şi în dreapta, deşi uneori auzea un scrâşnet. Şi, evident, durerea era pe măsură. Încet îşi

recăpătă suflul. Închise ochii şi, treptat, reuşi să inspire tot mai adânc. La început îi veni să vomite ori de câte ori lua aer, dar după cinci minute greaţa îi trecu. Nu se grăbea, ştia că nu poate spera la ajutor.

Pe trotuar se apropia o pereche. Femeia era îmbrăcată în rochie neagră, de seară şi blană de nurcă, iar bărbatul purta smoching, pălărie şi haină din păr de cămilă. Când îi văzură silueta ciomăgită şi murdară, trecură în grabă pe trotuarul de vizavi. Gordon aşteptă câteva minute. Când simţi că îi reveniseră cât de cât puterile, încercă să se ridice. Nu-i merse. Stomacul îi zvâcnea, la fel şi mâna. Încercă să se împingă în sus, ţinând spatele proptit de perete. Avea picioarele aproape drepte când simţi că pe perete se termină fundaţia şi încep cărămizile ornamentale. Trase aer adânc în piept, îşi propti mâinile chiar deasupra genunchilor şi se împinse până se ridică în picioare. Ameţi. Se sprijini de perete ca să nu cadă. Sângele de pe frunte i se prelinse în ochi. Şi-l şterse cu mâneca sacoului.

Evaluă distanţa până acasă. Locuinţa lui se afla chiar la intrarea în Strada Cavalerilor, aproape de Strada Câmpului, imediat a doua casă. Mai avea patru porţi până acolo. Îşi adună puterile şi îşi împinse trupul de la perete, încercând să rămână în picioare. De-abia atunci simţi cu adevărat efectul loviturii primite la rinichi. Dacă n-ar fi reuşit să se prindă de una dintre cărămizi, ar fi căzut din nou. Voia să evite acest lucru cu orice preţ, căci nu era sigur că s-ar mai putea ridica încă o dată. Rămase puţin pe gânduri, apoi se rezemă cu mâna stângă de perete. Simţea că-l vor ţine puterile.

Înainta încet, pas cu pas, cu mâna stângă apucând cărămidă după cărămidă, trăgându-şi picioarele după el – mâna stângă, piciorul stâng, piciorul drept; mâna stângă, piciorul stâng, piciorul drept.

Când ajunse la poartă, îşi adună din nou toate puterile pentru a putea bate în ea. Apoi se propti cu spatele de poartă şi sa lăsat încet în jos, pe caldarâm. Uşa se deschise şi portarul privi împrejur. Când îl observă pe omul pe jumătate aşezat în fund, pe jumătate întins pe jos, vru să închidă, dar Gordon gemu:

— Eu sunt, Ivancsik.

Intendentul se aplecă şi se uită la faţa lui Gordon. Apoi strigă de uimire.

— Nu vă mişcaţi, domnule redactor! spuse.

Gordon nici n-avea de gând să se mişte.

— Vă ajut eu.

Apoi îl prinse cu grijă de sub braţ, îl ridică în picioare cât putu şi îl ajută până în locuinţa sa de sub scări. Soţia intendentului stătea în bucătărie speriată de moarte.

— Nu te mai uita aşa la mine, Irénke! ţipă Ivancsik la ea. Fugi după doctor!

— Nu e nevoie, gemu Gordon.

— Ei nu zău, domnule redactor, ultima dată când am văzut aşa ceva eram pe frontul din Italia. E nevoie de felcer aici, imediat.

— Urcaţi în locuinţa mea, acolo mă aşteaptă Krisztina, spuse încet Gordon.

— Imediat, răspunse bărbatul. Irénke, ce mai aştepţi? Ai auzit ce-a spus domnul redactor. Haide, frumuşel, pas alergător!

Femeia plecă grăbită. Ivancsik îl lăsă pe Gordon să alunece uşor de pe umărul său pe un taburet. Peste nici un minut în bucătărie apăru Krisztina. Era palidă, doar în zona pomeţilor se observa o roşeaţă. Se lăsă în genunchi în faţa lui Gordon.

— Zsigmond, Zsigmond, ce ţi-au făcut? întrebă ea şi se întinse după mâna dreaptă a bărbatului.

— Până la urmă şi-au luat tălpăşiţa, gemu Gordon şi îşi retrase mâna.

— Rămâi aici, îl chem pe Mór, spuse Krisztina şi îl mângâie pe Gordon pe părul plin de sânge.

— Fii liniştită, de data asta rămân unde sunt.

Când se întoarse, Krisztina avea în mână un prosop umed cu care îi înfăşură cu grijă mâna lui Gordon. Îi şterse sângele de pe faţă, aşa că peste zece minute, când sosi Mór, Gordon arăta mult mai bine faţă de cum se simţea de fapt. Bătrânul aruncă o privire asupra lui şi spuse:

— Chemaţi salvarea.

— Nici vorbă, bunicule. Sunteţi aici, pentru mine este arhisuficient.

— Băiete, cu mine nu ajungi prea departe. Eu am fost un nenorocit de medic de dispensar, nu chirurg.

— Totuşi, încercaţi, bunicule, spuse Gordon.

Bătrânul oftă.

— Te consult în apartamentul tău. Dacă poţi urca. Dacă nu – direcţia spital.

Gordon se ridică încet şi se clătină. Mór şi Ivancsik îl prinseră de sub braţe şi îl ajutară să urce încet la etajul unu. Krisztina deschisese deja uşa, în baie pregătise câteva cearşafuri şi trusa de prim-ajutor pe care i le dăduse Mór. Gordon se prăbuşi în scaun.

Krisztina îl dezbrăcă cu grijă. Pantalonii trebuiră tăiaţi, dar restul hainelor le scoase, cu chiu, cu vai. Apoi îl spălă cu cearşafuri, de la brâu în sus, şi îi curăţă temeinic rănile de pe frunte şi de la buze.

— Poţi intra în cameră, băiete? îl întrebă bătrânul, privindu-l cu îngrijorare de după ochelarii rotunzi.

— Da, bunicule, răspunse Gordon, şi cu ajutorul Krisztinei intră în dormitor, unde se prăbuşi pe pat.

— Krisztina, dumneata ieşi, îi spuse bătrânul.

Îşi deschise geanta medicală şi se apucă să-l consulte pe Gordon. Când termină, îi spuse:

— Dacă mâine nu urinezi cu sânge, poţi rămâne acasă. Altfel, te duci imediat la Spitalul János.

Krisztina, care nu ieşise, evident, doar se rezemase de tocul uşii, oftă uşurată.

— Şi nici mâna nu e ruptă, doar un deget ţi s-a luxat. Pe acesta ţi-l pun acum la loc. O să te doară, dar voi fi rapid.

Gordon dădu din cap, bătrânul îi prinse încheietura ferm, cu mâna stângă, iar cu mâna dreaptă arătătorul. Întâi îi trase degetul în faţă, apoi i-l împinse în spate. Lui Gordon îi ţâşniră lacrimi din ochi.

— Asta nu mi-aţi spus, bunicule! îl privi pe bătrân.

— Şi încă nu ţi-am tratat rana de la cap! Noroc că nu e lungă, altfel ar fi trebuit să pun copci, ceea ce nu-mi place. Lovitura ţi-a atins un vas, de aceea ţi-a ţâşnit sângele. Krisztina, daţi-mi iodul.

Bătrânul vârî în sticluţă un băţ de chibrit pe care înfăşurase nişte vată, apoi curăţă temeinic rănile de pe frunte şi de la gură.

— Bea asta, Zsigmond, îi întinse Krisztina un pahar.

Bătrânul dădu din cap aprobator.

— Bea, băiete.

Gordon dădu pe gât pălinca, ochii i se închiseră încet şi capul i se înclină într-o parte.

ŞASE

Când se trezi în zori, Gordon constată şi el cât de mult adevăr grăiesc pugiliştii când răspund la o întrebare care le era adresată frecvent:

„În ring doare puţin. După aceea mai tare. Dar asta încă nu-i nimic. Durerea adevărată apare a doua zi."

Îl durea peste tot, capul îi zvâcnea, la fel şi degetul şi palma, iar în rinichi simţea un junghi. Dar izbuti să se ridice. Ieşi, împleticindu-se, în camera de zi. Krisztina stătea în faţa geamului şi desena la lumina lămpii de birou. Gordon o urmări rezemat de uşă. O privise de mai multe ori chiar şi câte o jumătate de ceas, dar nu reuşea să înţeleagă cum se nasc din mâinile ei acele linii, forme şi umbre. Văzuse o mulţime de desenatori, în special pe cei de la poliţie şi pe corespondenţii de la judecătorii. Munca lor însă nu-l acapara pe Gordon în aceeaşi măsură. Uneori el însuşi încerca să deseneze, dar nici măcar o hartă nu era în stare să schiţeze cum trebuie. Mâna Krisztinei se mişca perfect pe hârtie şi întru totul deliberat. Abia dacă se oprea să se gândească şi foarte rar corecta. Ilustrase deja mai multe cărţi de poveşti şi doar Gordon ştia că, de fapt, copiii erau modelaţi după rudele din Sibiu ale Krisztinei, pe care nu le mai văzuse de mult timp şi le păstra în memorie încă din

copilărie. Datorită originilor săseşti fusese de la sine înţeles să studieze în Germania. Tatăl ei avea rude la Weimar, astfel Krisztina absolvise Universitatea Bauhaus fondată de Gropius. Cu toate acestea, nu se împotmolise în acest curent, proiecta cu plăcere afişe, mărci, odată, la Târgul Internaţional din Budapesta, şi pavilionul Tungsram fusese construit după proiectul ei. Niciodată nu avusese un loc de muncă obişnuit, orice ar fi însemnat asta. Lucra independent, pe bază de comenzi, şi niciodată nu-şi căutase de lucru, pentru că ea era cea căutată. Gordon o întreba adesea: „Când o să aibă loc o expoziţie Krisztina Eckhard?” Răspunsul era, în cel mai bun caz, evaziv. Krisztina ura să fie clasificată drept artistă, dar era ceva ce ura şi mai mult: să i se spună sufragetă. Bărbaţilor le era teamă de ea, dar o şi respectau. Şuşoteau pe la spatele ei. Pe ea, însă, acest lucru nu o interesa. Îi plăcea să deseneze, nu nega că e de acord cu mişcarea feministă privind egalitatea în drepturi, dar nu vocifera în acest sens. Pe ei să-i intereseze doar ce desenez şi proiectez, îi spunea adesea lui Gordon. Rezultatul era că nu avea prietene în sensul adevărat al cuvântului. Nu reuşea să le înţeleagă pe femeile care sufereau într-o căsnicie nereuşită, pe femeile care aveau amanţi, sacrificiul făcut fără rost şi fără o cauză anume, invocând pentru toate acestea caracterul sacru al căsătoriei şi al familiei. Nu frecventa societatea şi de obicei se întâlnea doar cu femei de rangul ei. Şi jucau cărţi sau bridge, ceea ce era total de neînţeles. Pentru Gordon numai bridge-ul era un mister mai mare decât Krisztina.

Gordon stătea în uşă, cu toate că membrele îl dureau, îi ardeau, îi zvâcneau. Mór dormea pe canapea. Krisztina îl învelise cu o pătură, iar bătrânul sforăia îmbrăcat în cămaşă. Atunci Krisztina se întoarse şi îl zări pe Gordon. Îl privi furioasă şi vrând să spună ceva. Gordon îi făcu semn cu degetul să tacă. Apoi, tot cu mâna, o chemă în dormitor.

— În buzunarul interior al sacoului găseşti o scrisoare, spuse când Krisztina intră în dormitor.

Stătea pe marginea patului şi încerca să rămână nemişcat.

— Adu-mi-o.

Krisztina se uită la plic, apoi i-l întinse lui Gordon.

— Citeşte-o, Krisztina. Nu cred că aş putea s-o ţin în mână, o rugă el.

Krisztina deschise plicul şi scoase din el o foaie împăturită. Îşi drese glasul şi începu să citească:

„Draga şi scumpa mea Fanny, îmi lipseşti îngrozitor şi dureros. Nu ştiu ce să fac fără tine. Zilele trec tărăgănate, nici Tora nu mă ajută. Caut în ea răspunsurile, dar nu le găsesc. Peste tot caut răspunsuri, peste tot. Care este răspunsul la faptul că te iubesc din toată inima şi că pentru mine mai presus de toate este să fim împreună? Care este răspunsul la faptul că vor să ne despartă? Nu întâmplător tata a devenit rabin. Poate că nu ştie toate răspunsurile, dar se preface că le ştie, iar acest lucru este suficient ca oamenii să-l creadă. Îl respectă, îl iubesc şi se tem de el. Eu le împărtăşesc doar acest ultim sentiment. Iubirea este doar pentru tine. Îţi aduci aminte ce ţi-am spus în restaurantul acela? Să nu uiţi. Şi să nu mă uiţi

nici pe mine. Voi rezolva cumva, încă nu ştiu cum, dar tot timpul mă gândesc doar la asta. Să fiu în sfârşit cu tine, să-ţi pot săruta gura în voie, să te pot ţine de mână în voie, să pot privi în ochii tăi frumoşi în voie. Vreau să te răsplătesc pentru tot, pentru tot, şi sunt hotărât să te fac cea mai fericită femeie din lume, chiar dacă nimeni nu vrea acest lucru. Al tău, Slomo.”

Krisztina împături scrisoarea şi o puse înapoi în plic.

— Nu vrei să-mi spui care-i toată povestea? Pentru ce te-ai lăsat bătut în aşa hal? Şi, apropo, te simţi mai bine?

Gordon încercă să zâmbească, dar din cauza rănii de la buză zâmbetul i se transformă în grimasă. Apoi, încet, bolborosind îi povesti vizita la Madam Margó.

— Chiar atât de mult te interesează încât accepţi să fii bătut în asemenea hal?

— Acum, când pe jumătate m-au omorât deja în bătaie, da.

— Zsigmond, nu mai face pe eroul, se ridică în picioare Krisztina.

— Stai liniştită, nu fac pe eroul. Dar nu pot face altceva. Cum m-aş privi în oglindă, dacă n-aş încerca să pun mâna pe cel care mi-a făcut-o? întrebă. Cum m-ai privi tu, dacă nu aş încerca? întrebă el.

Considera că nu are sens să-i spună Krisztinei despre ameninţarea individului cu nasul spart. Dar trebuia să acţioneze foarte repede.

Krisztina strângea spătarul scaunului cu atâta forţă încât i se albiseră degetele. Se vedea că vrea să spună ceva, dar preferă să se întoarcă şi să iasă din

cameră. Era cât pe ce să-l doboare pe Mór, care stătea zbârlit şi somnoros în uşă, în mână cu o tavă cu un pahar cu lapte, o felie de cozonac şi un borcan de gem.

— Nu merită să vă prăpădiţi gemul cu el, îi aruncă Krisztina. E bătut în cap, nu merită decât rumeguş.

— Băiete, băiete, clătină bătrânul din cap. Mănâncă asta, apoi vorbim.

Lăsă tava lângă pat şi se aşeză la geam. Urmări în linişte cum Gordon mănâncă încet totul.

— E gem de piersici de anul trecut şi mi-a ieşit foarte bine, spuse în final.

Gordon dădu din cap afirmativ, apoi încercă să se ridice în picioare.

— Încotro? îl privi Mór.

— Am treabă, bunicule.

— Bată-te Dumnezeu, tu n-ai altă treabă decât să stai în pat şi să gemi!

— Pot geme şi fără să stau în pat, spuse Gordon.

— Dar în pat merge mai bine, dădu din cap Mór.

— Acum nu se poate, bunicule. Trebuie să plec.

— Să pleci? Unde, Doamne, iartă-mă, trebuie să pleci? Nici nu te poţi ridica din pat, ce să mergi! Şi chiar dacă ai reuşi, ai speria trecătorii de pe stradă, băiete, la cum arăţi.

— Trebuie să mă duc pe Strada Tutunului, îi răspunse Gordon. E acolo un rabin al cărui băiat se numeşte Slomo.

— Dacă mă-ntrebi pe mine, nu e singurul rabin de genul ăsta.

— Atunci, îl caut doar pe acesta şi o să vorbesc cu el.

— O să vorbesc eu cu fiecare, îi răspunse rapid bătrânul.

— Dumneavoastră?

— Eu, băiete. Tu nu poţi pleca nicăieri. Trebuie să te odihneşti. Ce vrei să afli despre rabin?

— Despre rabin? Nimic. Dar despre băiatul lui şi despre iubita acestuia – totul.

— Să nu întreb de ce, nu-i aşa? îl privi Mór.

Între timp îşi netezi părul, îşi încheie greşit vesta; cămaşa îi era şifonată, iar cravata îi stătea într-o parte.

— Nu mă întrebaţi, bunicule.

— Plec cu o singură condiţie, îi spuse Mór.

— Condiţie?

— Da, cu o condiţie. Te duci acum în baie şi urinezi în acest pahar, îi spuse bătrânul întinzându-i un pahar de apă. Dacă urina nu are urme de sânge, mă duc. Dar, dacă urinezi cu sânge, te duci tu la spital. Şi de data asta nu discut.

Gordon oftă, se ridică anevoie, luă paharul şi tabachera şi se duse în baie scrâşnind din dinţi. Închise uşa în urma lui şi se aşeză în faţa oglinzii. Luă o ţigară şi o aprinse. Apoi, expirând fumul, îşi studie faţa. Arăta ca un boxer nenorocit care alergase cu figura în mănuşa unui adversar real. Pe frunte, deasupra ochiului stâng, rana era acoperită de un bandaj. Mór îl bandajase serios, dar sângele trecuse prin faşă. Buza de jos îi crăpase şi era umflată. Când îşi trecu limba peste ea, gemu de durere. Ochiul îi era însângerat, dar măcar nu i se făcuse monoclu. Per total nu arăta chiar aşa de rău. Trebui să renunţe la bărbierit, căci ar fi avut nevoie de mâna dreaptă care,

deşi bandajată, îi zvâcnea puternic. Bătrânul pusese un fel de cremă de ciocolată pe noptiera lui, să se ungă cu ea. Un sacou şi o cămaşă curată aveau să-i dea o înfăţişare acceptabilă.

Se apropie de vasul de toaletă şi ridică capacul de celuloid. Luă paharul în mână şi începu să urineze, pe faţă întipărindu-i-se durerea. Când termină, ridică paharul. Nici urmă de sânge. Lăsă paharul pe marginea chiuvetei, se spălă cu grijă pe faţă cu apă rece, îşi pieptănă părul pe spate şi ieşi din baie.

— Poftim, bunicule, lăsă el paharul în faţa bătrânului.

Mór îl ridică în lumină şi oftă mulţumit.

— Băiete, nicio urină de până acum nu m-a bucurat aşa de tare, declară bătrânul.

— Bine, spuse Gordon şi se aşeză pe marginea patului. Acum, însă, dumneavoastră trebuie să-mi promiteţi câteva lucruri.

— Spune, băiete.

— Să fiţi foarte atent pe stradă, să nu vă urmărească cineva. Nu vă uitaţi doar după pietoni, ci şi la maşini. Când ieşiţi din casă, să priviţi cu atenţie în jur, să nu fie vreo maşină staţionată cu şofer în ea. Pe trotuar să mergeţi tot timpul lângă perete, însă în faţa porţilor ieşiţi pe marginea trotuarului. Din când în când opriţi-vă inopinat şi priviţi în urmă, dar nu foarte ostentativ. Dacă observaţi ceva dubios, nu staţi la discuţii, ci intraţi într-o cafenea, beţi ceva, apoi veniţi acasă.

— Înţeleg, băiete, dădu din cap bătrânul.

— Şi e posibil să nu obţineţi nimic, pentru că e duminică şi duminica nu prea e mişcare în zona Străzii Tutunului.

— Nu-ţi face griji, băiete, o să rezolv problema.

— Dar fiţi foarte atent şi cu băgare de seamă.

— Aşa voi fi. Iar tu rămâi acasă, în pat.

— Aşa o să fac, bunicule, dădu din cap Gordon.

— Krisztina! strigă bătrânul. Nu-l lăsa nici măcar să se ridice din pat, îi spuse când femeia veni din camera de zi. Trebuie să stea întins şi să se odihnească, altfel cine ştie ce i se mai întâmplă, se ridică Mór şi îşi încheie din nou, de astă dată cum trebuie, vesta.

După ce Krisztina îi aranjă cravata, îşi luă pălăria şi porni.

Nici nu ieşi bine bătrânul pe uşă, că Gordon se ridică din pat. Cu paşi nesiguri se duse la telefon şi ridică receptorul cu mâna stângă. Atunci însă îşi dădu seama că îi este imposibil să formeze numărul cu mâna dreaptă bandajată, care îl durea groaznic. Lăsă receptorul din mână şi încercă să formeze numărul cu mâna stângă, însă nu reuşi. Krisztina urmări din uşă cum Gordon merge împiedicându-se până la geam, ridică un creion şi cu acesta încearcă să formeze numărul. Dar creionul îi alunecă dintre degete. După a cincea încercare trânti furios creionul şi se întoarse către Krisztina.

— N-ai vrea să mă ajuţi, pentru numele lui Dumnezeu? Sau te distrezi pe cinste?

— Pe cine vrei să suni? îl întrebă Krisztina pe un ton rece.

— Cafeneaua Istanbul.

— De ce?

— Trebuie să vorbesc cu cineva.

— Nu mai spune!

— Mă ajuţi sau nu?

Krisztina se apropie de telefon. Gordon îi dictă din memorie numărul. Când sună, Krisztina îi întinse receptorul.

— Jenő Strausz este acolo? întrebă Gordon.

Ascultă răspunsul, apoi lăsă receptorul să cadă la locul lui. Se întoarse în dormitor şi începu chinuit să se îmbrace. Krisztina îl urmărea cu braţele încrucişate.

— Unde te grăbeşti?

— Am treabă.

— Treabă. După ce ai fost bătut măr, tu pur şi simplu ai treabă. Îmi permiţi să te întreb ce treabă?

— Îţi permit. Trebuie să vorbesc cu Jenő Strausz.

— Şi nu poate aştepta până mâine. Sau până când o să ai o înfăţişare cu care poţi ieşi printre oameni.

— Nu poate aştepta, îi răspunse Gordon şi suportă privirea Krisztinei.

Nu putea să-i spună despre ameninţarea individului cu nasul strâmb. Numai când va şti că nu mai poate face nimic. Că încercase totul. Dar mai era mult până acolo.

— Atunci poate că nici eu nu pot aştepta, Zsigmond, îi trânti Krisztina. Accept oferta de la Penguin şi plec la Londra.

— Dar întâi ajută-mă să mă îmbrac, spuse Gordon.

Îşi trăsese pe el pantalonii, dar cu cămaşa nu se descurca de unul singur. Krisztina rămase pe gânduri câteva clipe, apoi veni lângă Gordon şi îl ajută să îmbrace cămaşa. Îi încheie sacoul, îi legă cravata şi îi dădu până şi haina. Gordon ieşi în hol şi, cu mâna

stângă, îşi puse pălăria pe cap. Însă de la această mişcare ameţi, fiind nevoit să se sprijine de perete. Faţa i se strâmbă de durere. Krisztina nu se mai putu stăpâni. Îşi luă haina din cuier şi poşeta.

— Unde mergi? o întrebă Gordon.

— Dacă tu crezi că o să continui să mă uit la tine cum te distrugi, te înşeli!

Trânti uşa după ea şi plecă vijelios.

Gordon scoase cheia de lângă uşă, o vârî cu mâna stângă în broască, o întoarse şi porni în jos pe scări.

Era o dimineaţă umedă, cenuşie. Trotuarul devenise alunecos din cauza ceţii, aşa că Gordon renunţă la planul lui de a merge pe jos la Cafeneaua Istanbul. Îi trebui mai bine de un sfert de oră să ajungă în Piaţa Berlin. Acolo urcă în tramvai, se aşeză pe un scaun şi privi oraşul tomnatic. Pe Podul Margareta se plimbau tinere în formă, cu rachete de tenis în mâini. Gordon nici măcar nu încercă să întoarcă capul după ele, să le privească în timp ce coborau pe Insulă. Cu greu se ridică şi făcu semn vatmanului că vrea să coboare.

Cafeneaua se afla la doar câţiva metri de staţie. Deşi era încă devreme, în local era multă lume. Unul dintre ospătari îi deschise uşa. Gordon păşi în incinta plină de fum amestecat cu aromă de cafea şi miros de chifle proaspete. Casiera bătea zgomotos în casa de marcat, ospătarii treceau în toate direcţiile cu tăvi încărcate, la mese stăteau tineri înstăriţi din Buda, femei şi bărbaţi deopotrivă. Gordon privi împrejur. În spate îl zări pe Strausz alături de Antal Kocsis. Porni în direcţia lor, dar în drum spre ei simţi un junghi puternic în zona coastelor, de fu nevoit să se sprijine

de o masă. Tânărul dichisit de la masa respectivă se holbă la domnişoara care stătea vizavi de el, cu o privire mirată, apoi răcni indignat:

— Nu vezi pe unde umbli, omule? Auzi tu, să te îmbeţi aşa devreme!

Gordon ar fi preferat să-i răstoarne cafeaua în poală, dar avea ceva mai important de făcut. La indignarea tânărului îşi ridică privirea şi Strausz şi, când îl văzu pe Gordon, sări să-l ajute. Gordon însă îi făcu semn că se descurcă. Se târî până la masa lui Strausz, lăsându-l totuşi pe Kocsis să-i tragă un scaun.

— Ce-ai păţit, Gordon? întrebă Strausz. Dacă n-aş şti mai bine, aş spune că te-a bătut personajul principal dintr-un articol de-al dumitale. Dar ştiu că aceia ori sunt morţi, ori sunt în închisoare.

— Nu pe mine ar trebui să mă bată, ci pe judecător, dacă au vreo problemă cu sentinţa, dădu din mână Gordon şi surprinse privirea unui ospătar. O cafea, neagră, tare, dublă, rapidă, îi spuse, apoi le povesti celor de la masă ce păţise noaptea trecută.

— Şi nu ştii de ce te-au ciomăgit? întrebă bătrânul.

— Nu, dădu din cap Gordon.

— Zsigmond, nu există să te ciomăgească cineva în halul ăsta aşa, pur şi simplu, îl privi mirat Kocsis.

— Din păcate, există, răspunse Strausz. Toni, tu ai plecat de mult timp de aici. De atunci s-au schimbat câteva lucruri, şi nu numai faptul că plătim cu penghei în loc de coroane, clătină el din cap. Spune-mi, cum arăta omul acela?

— Probabil puţin mai scund decât mine, cu o statură medie, dar poate numai din cauza hainei cred asta. Nu i-am văzut ochii, în schimb i-am văzut gura şi

nasul mai mult decât era nevoie. Sus avea doar canini, jos nici măcar canini. Buza îi atârna, iar nasul îi era strâmb.

Strausz îşi întoarse privirea către Kocsis, care ridică o sprânceană.

— Strausz, şi dumneata eşti de părere că despre el e vorba? întrebă Kocsis.

— Fără niciun dubiu, dădu din cap bătrânul.

— Cine? îşi plimbă privirea Gordon de la unul la celălalt.

Atunci apăru ospătarul şi puse pe masă o cană plină ochi cu cafea neagră, aburindă. Gordon îşi scoase tabachera, trase din ea o ţigară, fiindu-i recunoscător ospătarului că îi oferi un foc. Trase fumul în piept, sorbi o gură mare de cafea şi se uită la Strausz.

— Îl cheamă Pojva, începu bătrânul. Îl cunoaştem, şi Toni îl ştie.

Kocsis încuviinţă cu seriozitate dând din cap.

— S-a apucat la un moment de box la nivel de amatori şi n-a fost rău. Nu era prea rapid, dar nici nu era nevoie, pentru că trupul lui părea turnat din bronz, nu simţea nicio lovitură, iar mâinile îi erau atât de puternice, încât dacă nimerea bine pe cineva, acela nu se mai ridica din ring. Dar nu a ajuns departe, pentru că boxerii mai tehnici îl scoteau repede din joc. Apoi, cândva, în jurul anilor 1925-26, a fost exclus din asociaţie, din Cercul Tinerilor din Budaörs. Câştiga tot mai multe meciuri cu metode neregulamentare. Îşi lovea adversarii în ceafă, se agăţa de ei şi îi lovea în rinichi şi sub centură folosind doar cotul, îi ţinea, îi

imobiliza, făcea tot ce voia. Nu merita să fie numit boxer. Şi mai era şi rău, meschin şi lacom.

— Cu puţin înainte să plec, am auzit că lucrează ca bătăuş, menţionă Kocsis.

— Şi, evident, boxează în continuare.

— Unde?

— Unde? La marginea oraşului, în tot felul de locuri dubioase. Fără mănuşi, până începe să curgă sânge. Aşa îşi câştigă banii. Şi e tocmit ca bătăuş, cum spune Toni.

— Cămătarii?

— Toţi cei care-şi permit să-l plătească. Nu e ca şi cum ar fi foarte scump.

— Unde se ţin aceste meciuri interzise?

— Nu ştiu, Zsigmond, răspunse Strausz. Şi nici nu vreau să ştiu.

— Eu pot afla, se lăsă în faţă Kocsis.

— Îţi mulţumesc, răspunse Gordon.

— N-aveţi pentru ce, chiar nu este cazul, dădu din cap Kocsis.

Gordon ameţi, era cât pe ce să alunece de pe scaun. Strausz îl ajută să se îndrepte. Ziaristul îşi adună puterile şi îl rugă pe bătrân să-i cheme un taxi. Strausz făcu semn chelnerului.

În timp ce aşteptau, Kocsis începu să vorbească despre meciurile interzise.

— Zsigmond, trebuie să uiţi tot ce ştiai până acum despre box. Ei nu folosesc mănuşi şi e bine că măcar există ring. Corzile au o înălţime de cel puţin un metru şi jumătate, un metru şaizeci, peste înălţimea regulamentară de un metru şi douăzeci. Ca să nu cadă nimeni din ring. Există arbitru, dacă se poate

numi astfel, dar nu există descalificare şi e bine atunci când există runde. Organizatorii bat un clopot mare, iar cei doi se năpustesc unul asupra celuilalt, se lovesc unde nimeresc. Doar lovitura sub centură e interzisă, orice altceva e permis. E permisă lovitura la ceafă? Evident. Cu cotul? Sigur. Important este ca la final cineva să rămână lat. Cu cât mai târziu, cu atât mai bine, căci cât timp ambii sunt în picioare, se poate paria. Nu trebuie să spun că bookmakerii câştigă enorm. Uneori luptă proprii lor boxerii. Evident, nu direct, dar se poate bănui. Nu există credit, poţi paria doar pe banii pe care îi ai asupra ta. Au fost seri în care un bookmaker a strâns aproape două mii de penghei.

— Tu de unde ştii lucrurile astea, Toni? îl privi mirat Strausz pe Kocsis.

— Ei..., ridică acesta din umeri.

Atunci apăru chelnerul şi anunţă că sosise taxiul. Gordon se ridică, cu mâna stângă scoase din buzunar un pengheu şi îl aruncă pe masă.

— Mulţumesc, spuse cu voce joasă, apoi privi către uşă şi porni cu privirea aţintită încontinuu asupra ei.

Un alt chelner îi deschise uşa, Gordon nici nu se uită spre el, doar dădu din cap şi ieşi încet în dimineaţa ceţoasă de octombrie.

Imediat ce Gordon păşi pe trotuar, şoferul taxiului din faţa uşii acceleră şi urcă pe Podul Margareta. În locul lui opri un Citroen negru. Gordon nici nu avu timp să se revolte, căci din Citroen coborî un bărbat înalt, cu mustaţă. Gordon îl recunoscu: era Csomor, unul dintre investigatorii Serviciului V.

— Bună ziua, îl salută Csomor cu gravitate. Urcaţi, vă rog, spuse deschizând portiera din spate.

— De ce ar trebui să urc? întrebă Gordon supărat.

— Pentru că vă spun eu, răspunse investigatorul, apoi veni lângă Gordon, îl luă de braţ şi îl urcă în maşină.

Pe banchetă stătea Vladimir Gellért, care citea un dosar gros, din gură atârnându-i o ţigară.

— Ce-i asta? ceru Gordon explicaţii.

Inspectorul nu-i răspunse, continuă să citească dosarul fără să-şi ridice privirea.

— Am întrebat, ce-i asta! repetă Gordon.

— Ce să fie? îşi ridică Gellért privirea. Vă ducem acasă. Văd că sunteţi obosit. Şi ar fi o prostie să daţi banii pe taxi.

— Dau banii pe ce vreau.

— Porniţi, Csomor, îi spuse Gellért investigatorului.

Acesta porni motorul, aşteptă să treacă maşinile şi urcă pe pod. La Piaţa Prinţul Rudolf, însă, viră la dreapta, pe Strada Falk Miksa.

— Locuinţa mea nu este în direcţia aceasta, spuse Gordon furios, fără să se mire că nu primeşte răspuns.

Csomor încetini puţin în faţa casei lui Madam Margó, Gellért privind în sus la geam. În cele din urmă opriră în faţa Parlamentului. Csomor stinse motorul.

— Şi acum? întrebă Gordon. Ce vreţi să faceţi?

— Întrebarea este, Gordon, închise Gellért dosarul, ce faceţi dumneavoastră. Adulmecaţi?

Gordon fu într-atât de surprins încât nici nu izbuti să răspundă.

— Adulmecaţi? Puneţi întrebări? Eventual scrieţi un articol? continuă Gellért.

— Şi dacă da, ce vă interesează? Şi, mă rog, de unde ştiţi, la ce lucrez?

— Ei-ei, Gordon, dădu din cap Gellért.

Faţa îi era mai palidă decât de obicei, sub ochi avea cearcăne întunecate care nu puteau fi ascunse nici de ochelari. Sacoul îi atârna pe trupul uscăţiv.

— Nu vă amintiţi? A murit o fată? Şi dumneavoastră aţi întrebat ce e cu ea. Poftim, investigăm.

— Da? întrebă ironic Gordon. Şi ce aţi aflat?

Gellért nu răspunse, doar trase din ţigaretă.

— Am întrebat ce aţi aflat.

— Greşiţi, Gordon. Vorbiţi cu un inspector al Poliţiei de Stat a Regatului Ungariei. Nu dumneavoastră puneţi întrebări aici, ci eu. Eu, unul, nu mă joc de-a detectivul.

Gordon se lăsă pe spate obosit. Îi zvâcnea rinichiul, la fiecare mişcare îl durea mâna dreaptă, din rana de la gură i se prelingea sânge.

— De ce puneţi întrebări în legătură cu o prostituată moartă? îl privi Gellért prin norul de fum. Ce căutaţi pe la Institutul de medicină legală?

Gordon deschise gura să răspundă, dar inspectorul continuă:

— De ce aţi urgentat autopsia? Dumneavoastră aţi lăsat-o grea? V-a fost teamă că se află? Şi, dacă tot am ajuns aici, ce conspiraţi cu Csuli?

Gordon uită pentru o clipă de durere. Îşi îndreptă spatele şi îl ascultă cu atenţie pe Gellért.

— V-au bătut puţin, continuă Gellért. S-a mai întâmplat şi cu alţii. Puteaţi s-o păţiţi mai rău. De obicei Pojva acţionează mai hotărât decât acum.

Gordon nici măcar nu se mai miră de cele auzite. Era de aşteptat ca Gellért să invoce şi asta.

— Toată lumea din Cartierul Maria Valeria e îngrozită de el. Şi, dacă mă uit la dumneata, nici nu mă mir. Nu contează. Nici cu bani nu scoateţi din el cine l-a tocmit, declară Gellért.

Deschise puţin geamul ca să sufle fumul afară, privind între timp Parlamentul cu drapelul în bernă şi garda care îl păzea. Continuă fără să se întoarcă către Gordon:

— Nu mai investigaţi. Dacă vreţi să mă ascultaţi, nu mai investigaţi oameni de afaceri cinstiţi din Buda. Nu căutaţi nimic pe Dealul Trandafirilor. Acolo trăiesc numai oameni cinstiţi. Dacă vreţi necazuri, o să le găsiţi, dar n-o să vă ajute nimeni.

Atunci, Gellért îi făcu semn lui Csomor care porni motorul. Gordon îl urmări cu ochii mijiţi pe Gellért, care continua să privească afară pe geam. De pe Strada Báthory Csomor ieşi pe Calea Împăratul Wilhelm, de acolo viră pe Strada Câmpului şi opri la colţul Străzii Cavalerului. Investigatorul se dădu jos de la volan şi deschise uşa din spate. Atunci, Gellért se uită la Gordon, dar nu-i spuse nimic. Csomor îl ajută pe Gordon să coboare, apoi urcă în maşină şi porni spre Calea Andrássy.

Gordon apăsă soneria şi se rezemă de perete. În câteva clipe apăru Ivancsik, care deschise poarta.

— Ce bine că aţi venit, domnule redactor, spuse agitat şi îl ajută pe Gordon să intre.

În timp ce îl sprijini în sus pe scări mai zise:

— Domnul doctor este furios că aţi dispărut.

Într-adevăr, Mór deschise uşa supărat, dar când îl zări pe Gordon expresia i se înduplecă.

— În dormitor, îi arătă lui Ivancsik, apoi închise uşa şi îl ajută pe portar.

Îl aşezară pe Gordon în pat. Mór îi scoase haina şi i-o dădu portarului.

— Puneţi asta pe cuier, Ivancsik.

Bărbatul dădu din cap şi se pregăti să iasă.

— Staţi puţin! îl strigă bătrânul. Uitaţi, doi penghei, comandaţi ceva de prânz de la Berăria Veselă.

Ivancsik dădu din nou din cap.

— Da, vă rog, mă grăbesc.

Când închise uşa după el, Mór îl privi pe Gordon, care încerca să scoată o ţigară din tabacheră. Bătrânul îl ajută, îi dădu şi un foc.

— Pe unde ai umblat, băiete?

— Nu acum, bunicule. O să vă povestesc, răspunse el. Mai bine spuneţi-mi dumneavoastră ce aţi aflat.

— N-a fost uşor, începu Mór. Ştii câţi oameni am întâlnit eu pe stradă? Că de sunat, n-am sunat la nicio poartă.

— Cum aţi făcut, bunicule?

— Nu contează, băiete, am rezolvat, dădu el din mână.

— Eram convins de asta.

— Ei bine, tatăl acestui Slomo, că sunt chiar trei Slomo, este rabinul Rav Teitelbaum Sajele. Ai auzit de el?

— Nu, dădu din cap Gordon. Ar fi trebuit?

— Se spune că este unul dintre cei mai deştepţi rabini. Poate că aşa şi este.

— De ce?

— Pentru că a acţionat rapid când a mirosit pericolul.

— Ce pericol?

— Se spune că Slomo îi făcea curte fiicei unui comerciant numit Szőllősy.

— Fanny, dădu din cap Gordon.

— Dacă ştii, de ce m-ai trimis?

— Nu ştiu, bunicule. Şi aţi vorbit cu Slomo acesta?

Bătrânul dădu din cap dezamăgit.

— Nu am putut.

— Voi vorbi eu cu el.

— Nici tu nu vei putea.

— De ce?

— Pentru că acum şase săptămâni rabinul Teitelbaum şi-a urcat fiul în trenul de Hamburg, iar de acolo l-a trimis cu vaporul la New York. Acolo va merge Slomo la şcoala de rabini.

— Şi acolo este destul de departe de Fanny, îşi stinse Gordon ţigara.

Cineva sună la uşă. Mór se ridică, apoi, peste câteva clipe, apăru cu un sufertaş.

— Omul acesta a adus tocăniţă de cocoş, spuse. Cu găluşte. Cu castraveţi în oţet. Nu-i un meniu dietetic, dar acum de asta ai nevoie.

Intră în bucătărie, apoi apăru din nou cu o tavă în mână, pe ea o farfurie adâncă cu tocăniţa, iar pe o farfurioară castraveţii, alături o felie de pâine.

Gordon începu să mănânce cu poftă. Nu simţea rana de la gură şi nu-l deranja nici faptul că trebuia să mănânce cu mâna stângă. După ce termină, Mór îi luă tava din faţă şi o duse în bucătărie. Până să se întoarcă, Gordon adormise, culcat pe o parte. Respira

greu, agitat. Mór trase perdeaua, luă Cartea de bucate a maestrului bucătar, se aşeză în camera de zi şi începu să citească cu mare atenţie.

ŞAPTE

Îl trezi un zgomot supărător. Avu impresia că îi trebui cel puţin un sfert de oră până să se dezmeticească din somnul zbuciumat, deşi în realitate nu dură decât un minut. Se ridică în picioare chinuit de dureri în membre şi porni încet spre telefon. În camera de zi, pe canapea, sforăia Mór. Din partea lui ar fi putut să sune o întreagă centrală telefonică şi nu s-ar fi trezit. Până să ajungă la aparat, acesta încetase să mai zbârnâie. După câteva minute însă ţârâi din nou.

— Zsigmond, auzi din depărtare vocea speriată a Krisztinei.

— Da. S-a întâmplat ceva?

— Dacă s-a întâmplat ceva? Nu ştiu. Cred că da.

— Spune.

— M-am trezit acum un sfert de oră. M-a cuprins un sentiment ciudat, mi s-au deschis brusc ochii şi mi s-a strâns stomacul. M-am ridicat din pat şi m-am uitat dacă nu cumva umblă cineva prin casă. Nu era nimeni. Am verificat uşa, dacă am încuiat-o. Atunci am văzut o foaie de hârtie prinsă de geam.

Gordon se aşeză în fotoliu.

— Am deschis uşa, continuă Krisztina. Era articolul tău. Apoi am privit în jos, pe preş. Era un pui cu gâtul rupt.

— Da?

— Iar pe articol era scris cu cerneală roşie: „Puicuţă proastă, dacă nu-i spui să înceteze, îţi rupem şi ţie gâtul”. Eşti acolo, Zsigmond?

— Sigur că da, răspunse el. Închide telefonul, nu te mişca, nu lăsa pe nimeni să intre, îl trimit pe bunicul la tine. Eu nu pot veni, am treabă. Bunicul o să te aducă aici. Nu lăsa pe nimeni să intre, în afară de el.

— Dar Zsigmond...

— Nici un dar Zsigmond, de data asta, fă ce spun, răspunse Gordon şi închise telefonul.

Intră în baie, îşi puse halatul şi se aşeză pe scaunul din faţa canapelei.

— Bunicule, spuse de câteva ori. Bunicule, treziţi-vă.

Dar Mór continua să sforăie. Atunci, Gordon îl mişcă puţin.

— Bunicule, treziţi-vă.

Ochii bătrânului se deschiseră brusc. Gordon îl ajută să se ridice în capul oaselor, aşteptă să-şi frece ochii până-i trece somnul.

— Ce e, băiete? întrebă Mór.

— Trebuie să mergeţi imediat la Krisztina şi să o aduceţi aici. Cineva a lăsat pe preşul ei un pui cu gâtul rupt şi a ameninţat-o că-i rupe şi ei gâtul dacă nu mă opreşte.

— Pornesc chiar acum, băiete, îl privi speriat bătrânul pe Gordon.

— Aranjaţi-vă, eu chem un taxi până atunci.

Bătrânul se ridică încet, se duse în baie şi, până să revină, începu şi Gordon să se îmbrace.

— Bunicule, puteţi coborî în faţa casei, taxiul a pornit deja. Urcaţi la Krisztina, apoi veniţi aici şi nu deschideţi uşa nimănui, doar mie.

— Te poţi îmbrăca singur, băiete? întrebă bătrânul.

Gordon îşi puse pantalonii strângând din dinţi.

— Da, bunicule, nu vă faceţi griji pentru mine.

Şi pentru că nu se descurcă cu nasturii cămăşii, scoase din dulap un pulover sport pe care îl primise de la Krisztina. Cu sacoul îi fu mai uşor, şi cu haina la fel. Înainte să plece, scoase din sertarul biroului un pachet de ţigări egiptene şi îl băgă în buzunar.

Pe Bulevard şi pe Calea Rákóczi era deja forfotă, ca în fiecare dimineaţă de luni: oameni grăbindu-se la serviciu, maşini şi autobuze claxonând, cai neastâmpăraţi în faţa căruţelor. Gordon îl salută pe portar dând din cap, urcă în redacţie şi îşi scoase haina; biroul se trezea treptat la viaţă. Luă un carneţel şi un creion şi porni către subsol.

Pe culoar ardea un singur bec. Paşii îi răsunau cu ecou în drum spre uşa de fier pe care nimeni n-o încuia vreodată. Intră, întinse mâna spre stânga şi aprinse lumina. Camera rece se umplu de lumină. În faţa lui, şiruri lungi de rafturi cu toate numerele publicaţiilor *Az Est, Pesti Napló* şi *Magyarország,* în ordine cronologică. În cazul ziarului *Az Est* era vorba doar de 26 de ani, dar în ce priveşte *Pesti Napló* erau 86 de ani. Când achiziţionase *Pesti Napló,* în 1920, proprietarul trustului, Andor Miklós, cumpărase toată arhiva şi nu se zgârcise nici cu banii, nici cu timpul

pentru a indexa totul. Cartonaşele de clasificare aproape că ocupau mai mult spaţiu decât ziarele legate pe ani. Lângă perete stăteau dulapuri din lemn ca acelea din biblioteci, având etichete de identificare pe sertare.

Gordon nu recunoştea în faţa nimănui că nu prea înţelege sistemul. În anii petrecuţi în America învăţase sistemul de acolo, cu cel de aici însă nu se descurca. E drept, nici nu-şi dăduse prea mult silinţa, căci Benő Strasser, şeful arhivei, ştia tot ce se putea şti despre publicaţii. El şi Valeria, care lucra exclusiv noaptea, erau ciudaţii redacţiei. După cum susţinea Strasser, din 1910, de la lansarea publicaţiei *Az Est,* în fiecare dimineaţă, fie vară, fie iarnă, chiar şi de Crăciun şi Paşte, la opt dimineaţa intra în redacţie. Se aşeza la birou, îşi lua creionul şi carnetul, citea toate ziarele din ziua anterioară şi îşi făcea notiţe. Gurile rele spuneau că citea şi făcea notiţe şi din anunţuri, respectiv din programul radio. Gordon nu punea la îndoială câtuşi de puţin acest fapt, pentru că Strasser stătea la birou de la opt dimineaţa până la cinci după-amiaza şi scria, completa cartonaşe şi fuma neîncetat. Pe vremea când trăia, Andor Miklós cobora la el regulat şi-i cerea opinia pe diverse subiecte, căci nimeni nu cunoştea publicaţiile trustului mai bine decât Strasser.

Gordon se opri în faţa rafturilor şi oftă adânc. Nici prin gând nu-i trecu să studieze cartonaşele, preferă să ia de pe raft primul volum cu numerele legate lunar din publicaţiile *Az Est* şi *Pesti Napló* din 1933 şi se aşeză cu ele la masa de lângă uşă. Nu la masa lui Strasser, nici Gordon nu îndrăznea să se aşeze acolo,

ci la o masă rezervată vizitatorilor. Ştia ce caută, nu ştia însă unde. Îşi privi ceasul de mână adus din America. Era şapte şi un sfert. Avea timp să citească până la sosirea lui Strasser.

La opt fix uşa se deschise şi intră arhivarul.

Era un om scund, cu faţa osoasă, care în ciuda zecilor de ani petrecuţi în lumină artificială nu purta ochelari. Îşi scoase haina şi sacoul, îşi trase cotierele, cozorocul cu viziera verde şi de-abia atunci se întoarse către Gordon.

— Trebuie să fie foarte important, dacă sunteţi aici atât de devreme, îl salută el.

— Chiar este important, Strasser, dădu din cap Gordon. Trebuie săpat.

— Săpaţi.

— Nu e numai important, ci şi urgent, spuse Gordon şi veni lângă masa lui Strasser, îşi băgă mâna în buzunarul sacoului şi scoase pachetul de ţigări.

Ochii arhivarului sclipiră văzând ţigările egiptene scumpe. Trase pachetul mai aproape, îl desfăcu cu grijă, scoase o ţigară, o pipăi, o mirosi, o luă între buze, apoi scoase o cutie de chibrituri şi aprinse ţigara cu o plăcere nemărginită.

— Ce vreţi, Gordon?

— Totul despre Szőllősy, negustorul de cafea.

— Proprietarul Arabs?

— Da.

— Tot?

— Tot ce se poate.

— V-aţi plâns de cafeaua lui şi de nervi v-a ciomăgit? îl măsură Strasser pe Gordon.

— Aşa ceva.

Arhivarul îşi aranjă cotierele şi cozorocul, apoi trase sertarul şi scoase din el o carte imensă. O deschise. Era indexul indexurilor, Gordon ştia bine că era inima arhivei, în care doar Strasser se descurca.

— Întoarceţi-vă la ora patru, se uită el la Gordon.

— La patru?

— Dacă vreţi în scris.

— Nu vreau în scris, Strasser, mie-mi ajunge cuvântul dumneavoastră.

— Dacă ajunge, întoarceţi-vă la prânz. Nicidecum mai devreme.

— La douăsprezece sunt aici, îşi luă Gordon pălăria.

Trase cu grijă uşa de fier în urma lui, nu cumva să-l deranjeze pe arhivar.

Îl durea peste tot, dar cu toate astea se mişca puţin mai uşor decât cu o zi înainte. Mâna îl deranja cel mai mult. Rana de la cap nu mai zvâcnea şi pălăria trasă pe frunte acoperea pansamentul. Buzele îi erau umflate în continuare, dar nu îl mai ţineau când vorbea. Iar pentru că la mişcări bruşte simţea un junghi la rinichi, se ferea de mişcările bruşte. Dar mâna... O vârî în buzunar, încercând să nu o ia în seamă.

În Piaţa Blaha Lujza urcă în tramvai. Se aşeză la geam şi privi oraşul. Oameni înfriguraţi cutreierau străzile de dimineaţă, ţinând gulerele ridicate şi purtând mănuşi. Cine nu şi le permitea îşi băga mâinile în buzunar sau şi le încălzea preţ de câteva clipe la vânzătorii de castane coapte. În dreptul Insulei Margareta erau acostate vapoare, pe apă se antrenau

vâslaşi hotărâţi. Nici urmă de grupurile mari de familii care ies de obicei la aer pe vreme frumoasă de vară, de copiii care tândălesc cu tricicletele, de femeile care-mping cărucioare pentru copii, de bărbaţii care se plimbă cu ziarul sub braţ. Din când în când, de pe insulă vira câte-un taxi ducând câte-un oaspete de la hoteluri, dar în rest nicio altă mişcare...

Gordon coborî la capăt de linie, în Piaţa Kálmán Széli. Aici era o tutungerie unde se găseau ţigări străine speciale – şi multe alte lucruri, evident, pentru cei iniţiaţi. Gordon bănuia că, proprietarul tutungeriei, Kovách, nu fusese niciodată pe front, sau dacă fusese, nu căpătase nicio rană. Era un bărbat puternic, sănătos, cu obrajii îmbujoraţi şi cu mustaţa şi barba tunse cu o grijă exagerată.

— Daţi-mi două pachete din cele egiptene, Kovách, îl salută Gordon.

Bărbatul strecură mâna sub tejghea şi după căutări nu prea îndelungate scoase două pachete.

— Altceva nu doriţi, domnule redactor? întrebă el.

— Acum nu, răspunse Gordon.

— Păcat, nici nu vă imaginaţi câte chestii am aici, sub tejghea. Lucruri nemaivăzut de frumoase. Şi încă câte...

Şi cu asta se ridică, ieşi de după tejghea, agăţă plăcuţa cu ÎNCHIS. Gordon îl urmări cu interes, deşi era foarte grăbit. Kovách dispăru după uşa din spate, apoi reapăru ţinând în mână două tăvi din lemn şi un coş din răchită.

— Uitaţi-vă repede la acestea, vă rog, spuse şi îşi etală marfa de provenienţă dubioasă. Uitaţi-vă la acest stilou Parker Vacumatic nou, vedeţi câtă

cerneală are, stimabile domn. Pe Strada Profetului, Klein Herman vinde Maior cu optzeci de penghei, iar eu cu douăzeci şi nouă. Şi mai am aici câteva minunăţii de ceasuri de mână Longines şi Omega, nici nu mai spun la ce preţ.

Gordon clătină din cap.

— Atunci, cu tot respectul, duceţi-i domnişoarei o pereche din ciorapii aceştia de mătase naturală. La magazinul de ciorapi al lui Heilig sunt mult mai scumpi, ştiţi. Signorian de 400, subţire ca voalul, pentru numai doi penghei. La Heilig aceiaşi ciorapi costă trei cincizeci, stimabile domn. Nu? Nu. Înţeleg. Atunci, dacă asta nu, în spate am un aparat de radio Orion 44 cu lungimi de undă ultrascurte, complet nou, absolut nefolosit, de fapt...

— Kovách, trebuie să plec. Şi niciodată nu am cumpărat nimic de la dumneata în afară de ţigări.

— E adevărat, respectele mele, dar niciodată nu se ştie când vă răzgândiţi.

— Speranţa moare ultima? îl privi Gordon.

— Cum aţi spus?

— Nu contează.

Kovách îşi dosi marfa într-o clipă şi îi dădu drumul lui Gordon, care ieşi în piaţă. Cât rămăsese în tutungerie, piaţa se trezise la viaţă. Tramvaiele treceau unul după altul, unii porniseră în excursie în direcţia Normafa, deşi era luni, vânzătorii de ziare se întreceau în a-şi promova marfa, gospodinele se grăbeau către piaţa de pe Strada Luminii. Gordon îşi continuă grăbit drumul. Nu-i plăcea în Buda. Pesta îi era mai aproape de suflet, acolo măcar se simţea acasă, pe cât se putea simţi acasă undeva. Străbătu

puhoiul de oameni în direcţia Pieţei Fânului şi intră în Cafeneaua Cetatea Buda. Şi aici erau o zarvă şi o aglomeraţie de nedescris, dar nu avea ce face, Vécsey nu dorea să-şi bea cafeaua de dimineaţă în altă parte decât acolo. Gordon nu era singurul care ştia unde să-l găsească pe Leó Vécsey. Când nu stătea în redacţia publicaţiei *Magyar Rendőr,* era aici, în Cafeneaua Cetatea Buda, scria sau traducea. De când îi încredinţaseră redacţia *Magyar Rendőr,* Vécsey nu mai scria ştiri poliţieneşti. Se săturase de ele, îi plăcea mai mult munca de redactor, căci îi mai rămânea timp şi pentru traduceri şi poezii. Cu toate acestea, în continuare era cel care cunoştea cel mai bine lumea interlopă a oraşului. Ştia totul despre infractori, escroci, măsluitori, falsificatori, dar şi despre poliţiştii care-i urmăreau pe aceştia.

Nu erau prieteni, dar se cunoşteau bine, iar dacă li se încrucişau drumurile în chestiuni de serviciu se ajutau reciproc cu amabilitate. Vécsey îl privea pe Gordon cu un oarecare respect pentru anii petrecuţi în America. De ce, Gordon nu înţelegea, dar ştia precis că nu era cazul să întrebe. La un singur lucru se gândea, şi anume la ideea fixă a lui Vécsey.

— Zsigmond, aici nu au loc infracţiuni, astea-s glume cu spărgători alde Grósz Pieptderaţă şi cu desfrânate precum Jolán Kerepesi şi altele de teapa ei. Ăştia nu sunt infractori, ci amatori. Şi chiar şi ca amatori sunt jalnici, dacă vreţi să ştiţi părerea mea, îi spunea adesea lui Gordon şi începea să povestească despre câţi oameni fuseseră împuşcaţi la Chicago şi câte milioane de dolari fuseseră furate la New York în săptămâna aceea.

Vécsey nu înceta să bălăcărească America. Gordon nu se putea gândi decât că Vécsey şi-ar fi dorit să fie corespondent de poliţie la o publicaţie din Chicago.

— Zsigmond, dumneata ai călcat pe cineva pe bătătură, îşi ridică Vécsey ochii albaştri, cu o privire deranjant de pătrunzătoare.

— Un fleac, dădu din mână Gordon. Am auzit însă că Hollywood-ul v-a cumpărat o carte.

— *Circul vieţii,* dădu din cap Vécsey.

— Aşadar, veţi fi bogat şi faimos.

— Sau nu, răspunse Vécsey.

— V-au plătit bine?

— Nu într-atât încât să nu trebuiască să muncesc, răspunse Vécsey.

— Acum ce scrieţi?

— Un volum de poezii.

— Titlul?

— *Inimă izgonită.*

— Se ştie a cui inimă a fost izgonită şi unde?

— Dacă tot aţi deschis subiectul..., zâmbi Vécsey. Doriţi o cafea?

Gordon dădu din cap. Vécsey făcu semn ospătarului, apoi îşi încrucişă mâinile.

— Cred că nu aţi intrat întâmplător aici.

— Nu, recunoscu Gordon. S-a întâmplat ceva, ceva ce depăşeşte activitatea obişnuită a Cercului Infractorilor Amatori de pe Strada Király.

— Vă ascult.

— S-a găsit cadavrul unei tinere evreice...

— Pe Strada Nucului Bătrân, încheie propoziţia Vécsey. Mi-a povestit unul dintre oamenii lui Csuli.

— Atunci, aţi auzit şi de Skublics.

— Sigur că da, se lăsă pe spate Vécsey.

Îşi descheie sacoul perfect croit şi întinse mâna vânjoasă.

— A dispărut lăsând totul în atelier. Ca măgarul în ceaţă.

— Să zicem, spuse Gordon.

— Înţeleg. Întrebarea este, Zsigmond, ce vreţi să faceţi? Nu puteţi scrie despre asta.

— Atâta lucru ştiu şi eu, ridică Gordon la gură ceaşca cu cafea, apoi o lăsă repede din mână.

Licoarea fierbinte aproape că îl opărise.

— Însă am un plan.

— Ar fi chiar indicat, dădu Vécsey aprobator din cap. Un plan este totdeauna binevenit. Numai să nu-mi spuneţi că aici intru eu în schemă, pentru că pe mine nu mă interesează niciun fel de plan. Mai ales unul de acest gen.

— Am nevoie de informaţii. Nu cer nimic altceva, Leó. Informaţii.

— Informaţii puteţi cere. Poate că vi le pot furniza.

Gordon scoase o ţigară. Se descurca deja destul de bine cu mâna stângă. Vécsey îi oferi un foc.

— Ce fel de informaţii? întrebă el încruntat.

— Politicieni şi curtezane.

Vécsey îşi ridică teatral degetul şi fluieră uşor.

— Ambele categorii se pot cumpăra cu bani.

— Leó, am întrebat serios.

— Ştiu că aţi întrebat serios, dar nu vreau să răspund serios. Nu o să scrieţi, oricum. Asta sub nicio formă.

— Asta am stabilit deja. Nu voi scrie. Există o casă pe Strada Báthory, acolo sunt fetele. Şi mai există o

carte, sau să-i spunem mai degrabă catalog, din care politicienii pot alege. Fetele au fost fotografiate de Skublics. Totul este coordonat de o femeie numită Madam Margó, care lucrează pentru un anume Zsámbéki.

Vécsey îl privea pe Gordon cu ochii mijiţi. Îşi încrucişă din nou braţele, se lăsă pe spate în scaun şi se legănă un timp pe picioarele din spate ale acestuia. Când se lăsă jos din nou, spuse încet:

— Nu doar ei. Nu numai politicienii, membrii camerei inferioare şi superioare, ci şi politicieni din străinătate au văzut deja acel... cum îi spuneaţi dumneavoastră, catalog.

— Sunt implicaţi şi poliţiştii?

— Concret, nu, răspunse Vécsey. Ştie doar cine trebuie să ştie şi, în mod corespunzător, nu face nimic.

— Înţeleg.

— Nu, nu înţelegeţi. Nu înţelegeţi deloc. Nu numai că nu puteţi scrie despre asta, dar nici nu puteţi vorbi nimănui despre asta. De exemplu, noi astăzi nici nu ne-am întâlnit.

— Să nu exagerăm, Leó.

Vécsey se aplecă peste masă.

— Aţi auzit de detaşamentul de poliţie al lui Schweinitzer? întrebă el cu voce reţinută.

Gordon clătină din cap.

— Nici nu vreţi să auziţi de ei, iar să-i întâlniţi nu doriţi sub nicio formă.

— Ce fac?

— Nici asta nu vreţi să ştiţi. Credeţi-mă, Zsigmond, e mai bine să nu ştiţi. Dacă vă umblă gura, Bárczy îi dă ordine lui Schweinitzer.

— István Bárczy de Bárcháza?

— Mai există şi altul?

— Secretarul de stat al prim-ministrului?

— El, şi nu faceţi pe prostul. Ce vreţi să obţineţi?

Gordon îşi scoase mâna bandajată din buzunar şi o puse pe masă.

— La început, fata decedată m-a interesat doar din pasiune. Poate iese un articol bun, mă gândeam. Părea interesant cazul. Apoi, în orice direcţie mă îndreptam, mă loveam de ziduri. Asta mi-a stârnit interesul. Sâmbătă noaptea era cât pe ce să mă omoare în bătaie. Astăzi în zori au pus în faţa locuinţei Krisztinei un pui cu gâtul rupt. Cu mesajul că, dacă nu încetez, ea urmează. Nu mă mai pot opri.

— Deşi ar trebui.

— Şi dacă o fac, ce obţin?

Vécsey rămase pe gânduri.

— Nimic, răspunse în final şi se lăsă din nou pe spate. Nu vor crede că aţi încetat, indiferent cine ar fi în spatele poveştii. Aveţi dreptate, aceasta nu mai este Budapesta, e Chicago. Nu toţi gangsterii au nevoie de o armă.

— Vedeţi? Chiar dacă trec peste faptul că m-au bătut, că m-au ameninţat şi că atentează asupra vieţii Krisztinei, chiar dacă puţin mi-ar păsa de moartea fetei aceleia, nu m-aş mai putea opri. Dar nu am trecut peste astea şi îmi şi pasă de moartea fetei. Trebuie să fac ceva, dacă nu...

— Nu continuaţi, interveni Vécsey. Înţeleg.

— Eu însă în continuare nu înţeleg ceva, spuse Gordon şi strivi chiştocul. Cu o zi înainte de înmormântarea lui Gömbös am fost acolo, la catafalc. L-am văzut pe ministrul de interne Kozma şi ştiţi cu cine stătea de vorbă?

— Nu.

— Nu cu Schweinitzer. Şi nici cu şeful serviciului de ordine publică, ci cu Vladimir Gellért.

— Nu e de mirare, răspunse Vécsey.

— Nu?

— Kozma şi Gellért au fost colegi la Universitatea Ludovika.

— István Bárczy a absolvit şi el la Ludovika, spuse Gordon.

— Da, numai că mult înaintea lor.

Gordon dădu din cap, se ridică şi aruncă pe masă un penghei.

— Mult succes cu Hollywoodul. Şi mulţumesc.

— Nu-mi mulţumiţi.

— Un lucru să-mi mai spuneţi, se sprijini Gordon de scaun.

— Ce?

— Ce ştiţi despre negustorul de cafea Szőllősy?

— Despre proprietarul Arabs?

— Despre el.

Vécsey studie un timp privirea lui Gordon.

— În afară de faptul că în ’33 şi-a cumpărat titlul de „cavaler”?

— Costă mult un asemenea titlu?

— De ce, vreţi să cumpăraţi şi dumneavoastră? îl privi Vécsey pe Gordon.

— Nu, doar sunt curios.

— Ei, dacă mă întrebaţi pe mine, pentru un evreu creştinat merită toţi banii.

Gordon ajunse la redacţie mult după ora unsprezece. István Lukács stătea în biroul lui şi se lupta cu un mic teanc de manuscrise, având în mână un creion roşu.

— Ia te uită! aruncă el furios o privire scurtă către Gordon. E ora unsprezece şi aţi binevoit să apăreţi la locul de muncă! Poate că în America aşa e moda, Gordon, dar dumneavoastră lucraţi la Pesta, dacă n-aţi fi observat asta până acum. Ştiţi, noi suntem meschini, ţinem la programul de lucru etc. La ora nouă un jurnalist stă deja la birou şi îşi scrie articolul, sau nu stă la birou, însă umblă după un subiect, iar la ora două predă articolul. Oare nu am specificat asta până acum? Ei bine?

Atunci, în sfârşit îşi ridică privirea şi observă faţa nebărbierită a lui Gordon, rana de pe buză, pansamentul care i se ivea de sub pălărie şi mâna dreaptă care-i atârna ciudat.

— Ce naiba vi s-a întâmplat?

— Am avut un accident.

— V-aţi bătut?

— Nu de bunăvoie.

— Măcar cu un jurnalist de la vreo foaie concurentă pe tema care din voi să scrie despre fata care s-a otrăvit cu chibrituri?

— Trebuie să-mi odihnesc mâna dreaptă. Medicul mi-a spus că până vineri nu o pot folosi.

Lukács îl măsură pe Gordon de după biroul său.

— Nu pot bate la maşină. Să scriu, nici atât.

Editorialistul trânti creionul pe manuscrise şi a oftat adânc.

— Atunci mergeţi frumos acasă şi până vineri învăţaţi să scrieţi cu mâna stângă. Sau să bateţi la maşină cu mână stângă. Ori ambele.

Ridică pagina dactilografiată şi continuă să citească.

Gordon coborî în arhivă. Uşa era închisă, ca de obicei. De cum intră văzu că Strasser aşază în teanc, pe o masă de lângă perete, nişte ziare legate. Era copleşit de munca lui. Din când în când scotea repede creionul de după ureche, scria ceva cu litere de tipar, răsfoia câte-un volum, îl punea deoparte, continua să caute, îşi consulta cartea cu indexuri şi se scărpina în cap. Gordon era conştient că arhivarul nu trebuia deranjat în asemenea momente pentru că atunci se enerva, închidea volumele unul câte unul şi se scufunda în tăcere, pufăind o ţigară din spatele biroului său.

Evident că ţigara îi atârna şi acum în colţul gurii. Gordon se aşeză în scaunul rezervat oaspeţilor şi îşi aprinse una la rândul lui. Era puţin trecut de ora prânzului. Strasser luă volumele unul câte unul şi le puse la locul lor în raft. Când termină, se aşeză la birou, îşi reciti notiţele şi, câteva minute, se uită în tavan. Apoi se ridică brusc, se duse grăbit la un raft, scoase un volum la întâmplare, îl răsfoi, îşi luă creionul de după ureche şi notă ceva.

— Bănuiam eu, mormăi el şi se întoarse la birou.

Îşi aranjă cotiera şi spuse:

— Sunt gata, Gordon.

— Splendid.

Arhivistul îşi aşeză frumos notiţele în faţă şi întoarse privirea spre Gordon.

— Nu mi-aţi cerut în scris, aşa că referinţele nu le-am notat. Poate mi le amintesc, dacă sunt importante, dar nu le luaţi ca literă de lege.

— Nu-mi trebuie să ştiu când şi unde a apărut şi cine a scris, Strasser. Îmi este suficient cuvântul dumneavoastră.

— Aşadar, zise Strasser şi întoarse capul.

Gordon stătea deja ca pe ace şi îi venea să-l zgâlţâie pe arhivar ca să înceapă odată să vorbească. Dar era convins că merită aşteptarea. Ştia precis că dacă ar fi angajat un detectiv privat i-ar fi trebuit de zece ori mai mult timp ca să descopere de zece ori mai puţin decât descoperise Strasser, şi nici nu şi-ar fi ţinut gura.

— Aşadar, repetă arhivarul. Cavalerul András Szőllősy de Szőllőshegy s-a născut la Budapesta în 1876. Pe tatăl lui îl chema deja oficial Tamás Szőllősy, mai exact Tamás Rotenau Szőllősy. A sosit în Buda după luptele de eliberare din ’48, fiind evreu aşkenazi, şi a deschis un magazin mixt. Nu se ştie exact când s-a creştinizat, doar aproximativ, undeva spre sfârşitul anilor 1850. Pe fiul său l-a botezat András, nu Andreas. Soţia lui a fost botezată tot în religia romano-catolică. Tatăl lui Szőllősy a devenit cu adevărat înstărit în momentul în care şi-a mutat magazinul la Pesta, în 1867. András a fost singurul lor copil, aşa că n-a fost o problemă să-l trimită la studii în străinătate. Întâi a studiat la Antwerpen, apoi la Berlin. În 1902 s-a întors la Budapesta şi imediat i s-a alăturat tatălui său în afacere. Acesta însă a murit în

1905. Un an mai târziu, András s-a căsătorit cu Irma Petneházy. Li s-a născut un singur copil, în 1914, o fiică botezată Fanny. În primii doi ani ai Războiului Mondial a călătorit mult, în special în Africa. A fost printre primii care au făcut afaceri în Abisinia. În 1919 avea deja cinci magazine în Pesta, însă acestea nu însemnau mai nimic faţă de afacerea cu importul de cafea. O vreme a fost principalul furnizor al magazinelor din Viena şi Belgrad. De aici a pătruns pe piaţa germană în 1920. S-a descurcat foarte bine în această situaţie politică delicată, a reuşit să evite furtunile, deschizând curând mai multe magazine care funcţionau şi ca angrouri: unul la Berlin, unul la München, unul la Bremen şi unul la Nürnberg. În 1933 Horthy i-a acordat titlul de „Cavaler”, numindu-l în acelaşi timp consilier secret. De la începutul anului exporturile sale de cafea se îndreaptă în mare parte către Germania, unde devine unul dintre cei mai mari furnizori. Locuieşte pe Strada Pasarét la nr. 48. Biroul lui se află pe Calea Împăratul Wilhelm. Automobilul de uz personal este un Maybach DS8 Zeppelin sedan cu număr de înmatriculare MA 110. Se spune că este un om introvertit, petrece mult timp în Germania în interes de afaceri. Nu frecventează teatrele, nu prea are viaţă socială. Soţia lui, Irma Petneházy, este mult mai activă: face parte din diferite asociaţii ale femeilor. Cea mai mare decepţie a lui Szőllősy este că nu i s-au mai născut copii, astfel că nu ştie cui să-i lase afacerea.

Gordon nici nu încercă să noteze ce-i citise Strasser cu voce monotonă, fără intonaţie – arhivarul

n-ar fi fost bun de prezentator la radio, dar nici nu şi-ar fi dorit acest lucru.

— Spuneţi-mi, Strasser, îmi puteţi da notiţele? întrebă.

Arhivarul îl măsură pe Gordon din cap până-n picioare.

— Aşa ceva n-am mai făcut.

— Dar n-aţi mai văzut nici jurnalişti care vor să muncească şi nu pot pentru că aproape le-a fost ruptă mâna.

— Am văzut mulţi ziarişti care nu puteau să muncească, dar există situaţii de excepţie.

— Iar aceasta e una dintre ele, se ridică în picioare Gordon şi puse încă un pachet de ţigări egiptene în faţa lui Strasser.

— Şi eu cred la fel, spuse el, luă rapid pachetul şi împinse notiţele în faţa lui Gordon. Nu ştiu dacă o să vă fie de ajutor. Doar nu vreţi să scrieţi un articol despre el? Ar fi interesant.

— De ce?

— Szőllősy n-a dat niciodată vreun interviu ziarelor. Nouă cu siguranţă nu, şi nici de alţii nu ştiu. S-a scris despre el, dar el nu a vorbit niciodată.

— De ce atâta mister?

— Vedeţi, asta trebuie să descoperiţi dumneavoastră, dacă vreţi, căci eu, aici, în arhivă, nu pot face asta. Şi ţin să menţionez că nici nu e ca şi cum aş vrea din cale-afară.

Gordon urcă în redacţie, se apropie de telefon şi formă un număr. Îi răspunse Mór.

— Sunteţi bine, bunicule? întrebă el.

— Bine, băiete. Cât trebuie să stăm aici?

— Nu prea mult. Vorbiţi cu portarul să aducă prânzul, dar până nu ajung acasă, nu ieşiţi din locuinţă. Puteţi să mi-o daţi pe Krisztina?

— Stai aşa, băiete. Ce-i asta? În ce te-ai implicat?

— O să vă spun, bunicule, dar nu pot vorbi acum despre asta. Chemaţi-o pe Krisztina.

În timp ce o aştepta pe Krisztina, Gordon trase în faţă ziarul *8 Órai Újság* şi îl răsfoi. Se opri la rubrica anunţuri. Cinci texte scurte, cu câteva propoziţii, unul sub celălalt. Citi repede primul anunţ, deşi ştia ce se publică. „Pe această cale îi informez pe stimaţii mei clienţi actuali şi viitori că începând cu data de 10 octombrie mi-am maghiarizat numele din Klein în Kutas. Cu stimă: dr. Kutas Endre, avocat.” Textul celorlalte anunţuri era similar. Medici, comercianţi, avocaţi – anunţuri publicate unul după altul despre maghiarizarea numelor. Surprinzător era doar faptul că...

— Zsigmond.

— Eşti bine, Krisztina?

— Sunt bine. Mai bine, răspunse Krisztina. N-aş fi crezut că mă bulversează în asemenea hal.

— Nu fi supărată.

— Nu e vina ta.

— Ba da, e vina mea.

Krisztina rămase puţin pe gânduri.

— Bine, e vina ta. Au fost aceiaşi care te-au bătut pe tine?

— Da.

— Ştii cine au fost?

— Bănuiesc.

— Bănuieşti.

— Da.

— Dar nu-mi spui acum.

— Exact, răspunse Gordon şi se uită împrejur în redacţie.

Nu-l urmărea nimeni, Gömbös era deja de domeniul trecutului, colegii lucrau la altceva.

— Şi?

— Ce şi?

— Până când suntem consemnaţi la domiciliu?

— Discutăm când ajung acasă. Acum trebuie să plec, aveţi grijă de voi, răspunse Gordon şi închise telefonul.

Un singur motiv avea pentru care nu-i părea rău că nu poate lucra. Zilele precedente subiectul principal era pe cine va coopta Darányi în guvern, alături de NEP. Ce era atât de mult de speculat? Pe cei care fuseseră şi până acum acolo. Horthy îl numise încă din ziua înmormântării pe Kálmán Darányi, care activase doar câteva zile ca prim-ministru desemnat, de altfel o pură formalitate.

În redacţie se lucra tocmai la articolul despre formarea noului guvern. În faţa lui Gordon zăcea jurnalul *Pesti Napló*. Îl răsfoi. Nimic nu confirma mai mult încrederea lui Horthy decât faptul că îl numise atât de repede pe Darányi, care hotărâse să comaseze Ministerul Comerţului cu cel al Industriei. Noul ministru avea să fie Géza Bornemissza, care îl înlocuia pe István Winchkler. De asemenea, îl schimbase pe ministrul apărării naţionale: în locul lui József Somkuthy ministerul urma să fie coordonat de generalul de infanterie Vilmos Rőder. Oamenii-cheie

rămăseseră în funcţii, constată Gordon: Bálint Hóman ministru al culturii, Tihamér Fabinyi ministru al finanţelor, Kánya Kálmán ministru de externe şi, evident, Miklós Kozma ministru de interne. Gordon înţelegea şi nu prea de ce era asta o ştire. De fapt, nici nu conta cine era şeful şi cine erau membrii guvernului. Nimic nu se schimba. Ziarele trebuiau să apară, iar în ele trebuiau să existe ştiri, chiar dacă totul rămăsese neschimbat.

În Piaţa Blaha Lujza urcă în tramvaiul 4 şi reciti cu mare atenţie notiţele lui Strasser. Din Piaţa Fânului luă tramvaiul 14, apoi la intrarea în Aleea Italiană coborî şi merse pe Strada Pasarét. Nu-i părea rău câtuşi de puţin de plimbare. Îl mai jena rinichiul şi avusese zile în care se simţise mai bine, dar mişcarea îl întrema. Între timp se putea gândi la ce să facă în continuare.

Pe Strada Pasarét abia dacă trecea cineva. Pe trotuarul cartierului rezidenţial mai apărea câte-o doică plimbând un copil sau împingând un cărucior, dar majoritatea caselor stăteau ursuze, inaccesibile şi făloase în spatele gardurilor vii sau foarte înalte. Frunzele uscate erau adunate, se pregăteau de iarnă. În dreptul unor vile îi zărea pe grădinari muncind. Din hornuri şerpuia fum, dar alte semne ale vieţii nu prea existau.

Şi vila de la numărul 48 era protejată de un gard înalt, dar nu într-atât, încât să nu se vadă casa luxoasă din spatele lui. Era o casă vizibil nouă, nu mai veche de zece ani. Două scări duceau la o terasă unde doar în faţa uşii din stânga se vedea întins un covoraş.

La etaj obloanele erau închise, balconul stătea gol. Pe lângă perdelele de dantelă nu se zărea nicio mişcare. În grădină se aliniau mesteceni, câţiva platani şi o superbă zadă înaltă de cel puţin cincisprezece metri, de pe care atârnau în ciorchine conuri.

Gordon se apropie de poartă şi sună. În câteva minute apăru o servitoare, îmbrobodită cu o basma.

— Pe cine căutaţi? întrebă ea suspicioasă.

— Sunt de la ziarul *Az Est,* îl caut pe stăpânul tău, răspunse Gondon cu un ton care îi transmitea fetei că nu avea încotro decât să-i dea drumul să intre.

— Nu este acasă. Domnia sa este la birou, spuse fata şi, înfrigurată, îşi strânse baticul mai bine.

Gordon dădu din cap, tocmai asta spera.

— Şi doamna?

— Este acasă.

— Atunci, ce mai aştepţi? îi spuse cu o privire pătrunzătoare. Spune-i că sunt aici.

— Da, vă rog, deschise fata poarta.

Gordon o urmă în casă. În hol era o căldură plăcută. Privi împrejur. Era în mod limpede o locuinţă amenajată cu mult gust, însă nu prea primitoare. Totul strălucea, totul era frumos, elegant. Îi dădu fetei haina şi pălăria, apoi o urmă în camera de zi. Aceeaşi impresie ca în hol. Mobilă scumpă şi grea, covor persan, garnitură Biedermeier – bănuia că e originală –, lustră din cristal, vază de Zsolna, perdele de brocart. Parcă s-ar fi aflat într-un muzeu sau într-un magazin elegant de mobilă. Nicăieri vreun obiect personal, nicăieri vreo cută pe faţa de masă, nicăieri vreo carte uitată. Se aşeză lângă măsuţa de fumat, într-un fotoliu frumos, dar incomod. Pe masă nu era

nicio scrumieră. Tocmai îşi aranja bandajul de la mână când uşa se deschise şi intră soţia lui Szőllősy. Era o femeia înaltă şi zveltă, cu o rochie până în podea, cu mijlocul subţire, spatele rigid şi părul împletit în coc, în care se vedeau şuviţe grizonate.

— Bună ziua, îl salută rezervată femeia.

— Bună ziua, îi răspunse Gordon ridicându-se în picioare.

— Fata a spus că aţi venit de la un ziar.

— Da, dădu din cap Gordon, de la ziarul *Az Est.* Scriem un articol despre situaţia cafelei şi aş fi dorit să vorbesc cu soţul dumneavoastră.

Femeia păru să se liniştească puţin. Se aşeză pe canapea şi sună după fată.

— Doriţi cafea? îl întrebă pe Gordon.

— Mulţumesc.

— Cafea, Anna.

— Da, doamnă.

— De ce nu l-aţi căutat la birou pe soţul meu? se uită la Gordon.

— Am avut treabă în zonă şi m-am gândit să încerc, poate îl găsesc acasă. Conduce o firmă mare, poate că nu trebuie să meargă zilnic la birou.

— Tocmai de aceea conduce o firmă mare, pentru că în fiecare dimineaţă este la birou la opt. Şi munceşte, adăugă femeia, apoi, cu o mişcare graţioasă, îşi aranjă părul.

Gordon se uită la mâinile ei. Avea pielea obosită, dar, cu toate acestea, se ţinea foarte bine. În tinereţe bărbaţii cu siguranţă stăteau la coadă pentru a-i intra în graţii. Nu-i era uşor cu un trup atât de zvelt, dar cu postura capului, ca de regină, şi cu siguranţa de sine

pe care o transmitea prin privirea ei îi alungase în mod sigur pe vânătorii de zestre, pe filfizoni şi pe cei care o curtau fără intenţii serioase.

— Înţeleg. Cu toate acestea, v-aş adresa câteva întrebări. Doar scurt.

— Vă ascult.

— Dacă ştiu bine, Arabia este unul dintre cei mai mari importatori de cafea, alături de Meinl.

— Aşa este.

— Aveţi magazine în Pesta, dar şi în Germania.

— Aşa este.

— La Berlin, München, Stuttgart şi Bremen.

— Nürnberg, îl corectă femeia pe Gordon.

— Soţul dumneavoastră are, aşadar, relaţii excelente.

— Ce vreţi să spuneţi? îşi ridică femeia capul.

— Ei, Nürnberg este pepiniera naţional-socialiştilor. Adunările lui Hitler, defilările din septembrie, legile de la Nürnberg...

— Ce vreţi să spuneţi, de fapt? întrebă femeia şi se trase pe marginea canapelei.

— Că nu e simplu pentru un comerciant maghiar să aibă o firmă în cetatea naziştilor.

— Noi importăm cafea, nu fascism.

— Nu am spus aşa ceva, bătu Gordon în retragere.

— Soţul meu a muncit mult pentru a ajunge pe piaţa germană. A făcut multe sacrificii. Abia dacă mai vine acasă, mai mult stă afară, mai ales la Berlin.

Anna bătu încetişor la uşă, apoi intră ţinând o tavă de argint, pe ea un serviciu de cafea din porţelan de Meissen. Puse tava pe masă şi ieşi repede. Femeia luă cafetiera şi turnă. Gordon continuă:

— Aceasta ar fi fost următoarea întrebare. Ce se va întâmpla cu afacerea, cu imperiul? Le va prelua fiica dumneavoastră?

Parcă i-ar fi dat femeii o palmă. Mâna ei se opri în aer, cafetiera se cutremură. Inspiră adânc, lăsă cafetiera pe tavă, apoi, cu o voce rece şi cu o privire în care se amestecau frica şi ura, îi răspunse:

— Dacă vreţi să vorbiţi despre afacere, căutaţi-l pe soţul meu. Dacă doriţi să vorbiţi despre familia noastră, mai bine plecaţi imediat. Scriitoraşii n-au nicio treabă cu viaţa noastră privată. Vă conduce servitoarea, se ridică şi ieşi din cameră fără să privească înapoi.

Gordon gustă cafeaua. Nu înţelegea ce era cu tevatura legată de Arabia şi Meinl. Era doar cafea – neagră şi amară.

Slujitoarea apăru din nou în uşă. Gordon lăsă cu grijă ceaşca pe masă şi o urmă pe fată în hol, unde aceasta îl ajută să-şi îmbrace haina. Gordon o măsură din priviri. Avea părul împletit în două codiţe, ochi mari şi rotunzi. Cu o mână osoasă îşi frământa şorţul.

— Ce s-a întâmplat cu Fanny? o întrebă el încet.

— Vai, Dumnezeule, nu mai întrebaţi aşa ceva, răspunse fata cu privirea speriată.

— De ce nu?

— Pentru că nimeni nu vorbeşte despre ea. De-abia am venit aici, dar nici numele nu i s-a pronunţat în faţa mea.

— De când eşti aici?

— De două săptămâni.

— Şi fata dinaintea ta?

— S-a întors în satul ei natal.

— În care sat?

— Bükkszentkereszt.

— De ce?

— Nu ştiu.

— S-a certat cu stăpânii?

— Nu ştiu, vă rog, vă rog să plecaţi acum, zise fata şi privi înspăimântată împrejur.

— Cum o cheamă?

— Teréz Ökrös, răspunse. Dar ce frumos broda... de minune! Nici dumneavoastră n-aţi văzut aşa ceva.

— Cred şi eu, dădu din cap Gordon. Aşadar, ce e cu fiica stăpânilor? Ce s-a întâmplat cu ea?

Fata se făcu palidă.

— Vorbiţi mai încet! se răsti ea la Gordon.

Se înfuriase atât de tare încât nu-şi mai putea ascunde accentul specific celor din nord.

— V-am spus că nu ştiu nimic. O vorbă nu scapă stăpânii despre ea. O singură dată am fost în camera ei, dar era atât de curată, de parcă nimeni n-ar fi locuit acolo. Au şi zugrăvit-o.

Ridică sfidător capul.

— Acum vă rog să plecaţi, nu vreau să mă dea afară şi pe mine.

Gordon ridică sprâncenele, dar nu mai întrebă nimic. Îşi luă pălăria şi ieşi. În faţa casei, se întoarse şi privi în sus clădirea. Perdelele atârnau neclintite, în spatele lor nu văzu nicio mişcare, ca şi cum înăuntru n-ar fi locuit nimeni.

Ajuns pe Aleea Italiană urcă în tramvai, apoi în Piaţa Fânului luă alt tramvai. Se grăbi spre casă. Uşa i-

o deschise Mór, care încuie imediat pe dinăuntru şi lăsă cheia în încuietoare.

— În sfârşit, băiete! se lumină el la faţă. Începuserăm să ne facem griji.

— Nu-i nicio problemă, bunicule, sunt acasă. Krisztina?

— Lucrează în camera de zi.

Gordon îşi scoase haina şi intră în cameră. Krisztina strânsese totul cu grijă de pe biroul lui Gordon şi era cufundată în desenat. Tuşul aluneca uşor călăuzit de mâna ei. Gordon nu vedea ce lucrează.

— Aşadar, ai apărut, îşi ridică ea privirea din desen.

— Da.

— Ei bine, ce s-a întâmplat?

— O să-ţi povestesc pe drum, îi răspunse Gordon.

— Pe drum?

Însă Gordon ridicase receptorul şi formă numărul serviciului de taxi. Se descurca tot mai bine cu mâna stângă, nu mai avea nevoie nici de creion.

— Înţeleg, coborâm în zece minute. Spuneţi-i că poate vom dormi acolo, să fie pregătit.

Închise telefonul şi căută ceva pe măsuţă. Găsi o broşură, formă din nou un număr şi rezervă o cameră cu două paturi pentru două nopţi.

— Ce-i toată chestia asta, Zsigmond? se ridică Krisztina.

— O să-ţi povestesc în maşină.

— Ce?

— Ce am aflat.

— E atât de periculos încât trebuie să ne ascundem?

— Poate fi, răspunse Gordon şi se apropie de dulap. Dar am nevoie şi de ajutorul tău, îşi întoarse el privirea spre Krisztina.

Ea nu spuse nimic.

— Strâng repede câteva lucruri, continuă Gordon şi aruncă pe pat nişte haine. Te pregăteşti repede, te rog? Aş vrea să pornim cât mai curând.

Krisztina oftă, apoi îşi strânse furioasă desenele, îşi împachetă creioanele, tuşurile şi caietele. În acest răstimp, Mór stătea tăcut în uşa bucătăriei.

— Bunicule, se întoarse Gordon către el. N-aţi vrea să-mi daţi jos valiza de pe dulap? Eu nu sunt în stare.

Bătrânul se duse la dulap şi trase o valiză învelită în muşama, uzată, umblată prin toată lumea.

— În ce te-ai băgat, băiete?

— În nimic din ce n-aş putea ieşi, răspunse Gordon. Bunicule, m-am băgat în ceva ce nu ştiu unde va duce. Îmi fac griji pentru Krisztina şi pentru dumneavoastră. Ştiu că nu vreţi să veniţi cu noi din cauza...

— Gemurilor, continuă Mór.

— Da, a gemurilor. Şi nu vreţi să plecaţi de acasă, dar măcar încuiaţi uşa când sunteţi acasă. V-aţi cumpărat suficiente legume şi fructe?

— Am mere, pere, struguri. Sunt cam veştede, şi încep să se facă şi castanele. De ce?

— Aş fi mai liniştit dacă nu aţi ieşi din casă câteva zile, pe cât se poate. Aveţi destule fructe, aveţi din ce face gem. Şi oricum aţi spus că nu aveaţi timp să vă scrieţi reţetele.

Mór îşi strecură arătătorul de la mâna dreaptă în buzunarul vestei şi îl privi pe Gordon tăcut.

— Ai dreptate, spuse într-un final. N-ar fi rău să-mi scriu cele mai bune reţete.

— Vedeţi, cum a fost gemul de mere de data trecută...

— Acela n-a fost prea deosebit, dădu din mână bătrânul.

— Mie mi-a plăcut. Scrieţi reţeta aceea. Ne întoarcem miercuri. Sau poate chiar mai repede.

Când coborâră în faţa casei de pe Strada Cavalerului, taxiul îi aştepta deja, la volan fiind acelaşi Czövek, întocmai cum ceruse Gordon. Şoferul rânjea satisfăcut.

— Sărut mâna, domnişoară. Înţeleg că facem o excursie, nu-i aşa? În ce direcţie?

— În Piaţa Poligonului, răspunse Gordon.

Czövek băgă în viteză profund dezamăgit şi porni. Nu scoase nicio vorbă, cum nici Krisztina nu vorbi, ci se cuibări într-un colţ al maşinii şi urmări circulaţia. Gordon se certă în sinea lui că nu-i ceruse lui Mór să-i bandajeze mâna, dar nu avusese timp de asta. Avea să ceară apă rece la hotel.

După ce opriră în Piaţa Poligonului, Krisztina se întoarse către Gordon.

— Aşteptaţi-mă aici. Nu trebuie să urci, Zsigmond, o să mă grăbesc.

Czövek îi deschise Krisztinei portiera, apoi îşi aprinse o ţigară. Gordon se lăsă pe spate şi închise ochii. Dacă Krisztina avea toane, drumul acela, care oricum nu era foarte scurt, avea să pară foarte lung. Dar nu putea s-o condamne.

Deschise ochii abia când se trânti portiera. Krisztina se aşeză lângă Gordon, iar Czövek se strecură la volan.

— Acum, unde mergem? întrebă el. Înapoi pe Strada Cavalerilor?

— Lillafüred, Hotel Palace, răspunse Gordon.

Czövek fluieră scurt, îşi aranjă chipiul de şofer, scoase cu greu maşina lui voluminoasă cu spatele din parcare şi porni pe Calea Andrássy către Piaţa Eroilor. De pe Strada Arenei viră pe Calea Kerepesi, spre Drumul Naţional 3. Gordon se uită la vitezometru. Şaizeci de kilometri pe oră. Apoi, privindu-şi ceasul, calculă că aveau să ajungă la ora şase, în cel mai bun caz, dacă nu chiar mai târziu.

Încet-încet casele se răreau, iar pe Gordon îl trecu un fior. Nu se simţea în largul lui niciodată când trebuia să părăsească Pesta. Nu se simţea în siguranţă nici chiar în cartierele de la periferie. Nu putea să spună de ce. Era ca şi cum ar fi ajuns într-o altă lume. Într-o lume necunoscută ale cărei reguli doar le bănuia. Dacă s-ar fi putut, n-ar fi plecat niciodată din Pesta. Nici Krisztinei nu-i vorbise despre acest sentiment, deşi bănuia că ea ştia.

Cum începeau să apară case mai neîngrijite, străzi lăturalnice mai noroioase, el se simţea tot mai puţin la locul lui. Asta până ieşeau din oraş. Aici Gordon deja respira mai degajat, dar continua să privească suspicios peisajul, satele din depărtare, pădurile dese, orăşelele vesele. La Gödöllő mai fusese o dată, intrase şi în castelul Grassalkovich, reşedinţa lui Horthy. Îl trimisese ziarul la o recepţie unde erau invitaţi mai mult diplomaţi americani. Îi plăcuse castelul, cu

eleganţa sa din alte vremuri, însă nu ştia cum să interpreteze mentalitatea oamenilor. Orăşenii se făleau cu aspectul lor citadin, iar cei din provincie nu s-ar fi dezbrăcat pentru nimic în lume de provincialismul lor autosuficient. Atunci se amplifica în el sentimentul că se află într-o altă ţară.

— Ţi-am spus să-ţi cumperi o maşină, spuse Krisztina privind şi ea peisajul.

— Nici prin gând nu-mi trece, răspunse Gordon.

— Ce frumos era acel Graham Paige! Costa doar opt sute de penghei, continuă Krisztina.

— Unde să merg eu cu maşina?

— De exemplu la Lillafüred, acum, cu mine.

— Pentru asta să fi cumpărat maşină? Să te duc la Lillafüred?

Krisztina îl privi şi clătină din cap, dar nu-i răspunse.

— De altfel, adăugă Gordon, eu n-am nervi să conduc la Pesta.

Krisztina se întoarse spre geam. Ajunseseră pe la Gyöngyös când începu să vorbească din nou:

— Îmi spui şi mie despre ce e vorba? Sau vrei să faci pe detectivul secretos tot drumul?

— Da’ de unde, răspunse Gordon. Nicidecum.

— Atunci spune odată, avem timp berechet.

— Fata moartă. O chema Fanny Szőllősy. Unicul copil al proprietarului firmei Arabs. Cum a ajuns în mâinile lui Csuli, încă nu ştiu. De fapt, asta ştiu, dar de ce s-a coborât atât – nu ştiu. Era îndrăgostită de Slomo, fiul rabinului Rav Teitelbaum Sajele. Bănuiesc că băiatul a lăsat-o grea, apoi s-a aflat cumva, iar

rabinul şi-a urcat băiatul pe vapor şi l-a trimis la New York.

— Cum a ajuns Fanny pe stradă?

— Asta nu ştiu.

— A dat-o afară taică-su?

— Nu ştiu, Krisztina, dar răspunsul este acolo, unde mergem acum, răspunse el, apoi îi povesti tot ce aflase de la servitoarea familiei Szőllősy şi, evident, de la soţia lui Szőllősy.

— Deci, mergem la Lillafüred ca să vorbim cu Teréz Ökrös la Bükkszentkereszt.

— Dar şi pentru că tu ţi-ai dorit de mult timp să vii aici, dădu din cap Gordon.

— Zsigmond, n-are rost să amesteci lucrurile. Venim aici pentru că ai tu treabă. Nu de dragul meu.

— Dar şi pentru că nu am vrut să rămâi la Pesta, răspunse Gordon. Nu cred că ai fi în siguranţă acum acolo.

— Îţi făceai griji pentru mine? îşi ridică sprâncenele Krisztina.

— Da, pentru tine.

Ea nu răspunse. Rămase pe gânduri câteva clipe.

— Ştii despre ce e vorba?

Gordon clătină din cap.

— Nu ştiu, Krisztina, doar bănuiesc.

— Ce bănuieşti?

— Ceva cumplit. Dar sper din tot sufletul că nu s-a întâmplat lucrul la care mă gândesc.

— La ce te gândeşti?

— Nu vrei să ştii, răspunse Gordon.

— Ba da, vreau să ştiu, dar tu nu vrei să-mi spui.

— Nu-ţi spun pentru că încă nu sunt sigur. Îţi povestesc când aflu totul.

— Când va fi asta?

— Nu ştiu. În câteva zile. Săptămâna asta.

— Săptămâna asta, îl privi Krisztina stând pe gânduri. Ah, dacă tot vorbim, era să uit. Săptămâna asta trebuie să le răspund celor de la Penguin.

— Ştiu, nu am uitat.

— Bine.

Trecuse mult de ora şase când ajunseră la Miskolc. Czövek conducea cu atâta siguranţă de sine pe serpentinele abrupte care duceau la hotel, de parcă ar fi ştiut drumul pe dinafară.

Se lăsase noaptea. Arareori venea din faţă vreo maşină şi încă şi mai rar erau nevoiţi să ocolească câte-un turist rătăcit, cu baston de excursie, cu capul plecat şi având un rucsac pe umeri. În dreptul barierei se opriră, căci trecea pufăind un trenuleţ turistic cu vagoanele pline cu copii care ţineau feţele lipite de geam şi părinţi stând obosiţi lângă ei. Din depărtare se zăreau luminile Hotelului Palace.

Gordon privi tăcut clădirea scufundată în lumină de pe malul lacului Hámori. Din 1931, de când văzuse prima dată această capodoperă, încerca să înţelegea ce căuta ea acolo. Evident că şi atunci venise în interes de serviciu, dar nu putea să nu constate frumuseţea şi existenţa extrem de anacronică a castelului. Familiile germane străvechi aveau asemenea castele, în ale căror săli, cu secole în urmă, stătuseră la poveşti regi, cavaleri şi prinţese, iar în sătucurile de la poalele castelelor crescuseră generaţii

întregi. Apoi regii şi prinţii dispăruseră, veniseră vremuri noi, mai moderne, castelele fuseseră roase de timp. Însă cel din faţa lui fusese construit cu numai şase ani înainte, având din start destinaţia de hotel. Şi, pe deasupra, arhitectura lui venea din Evul Mediu, din epoca lui Matei Corvin. Gordon privi îngândurat clădirea în timp ce trecură pe lângă pârâul Sinva şi urcară şerpuind până în faţa hotelului.

Un valet în uniformă le deschise portiera. Krisztina coborî din maşină, la fel şi Gordon.

— Trage pe dreapta, mă întorc imediat, îi spuse Gordon lui Czövek.

Hamalul luă bagajele şi îi urmă în holul luxos. Bărbaţi în costume vânătoreşti şi smoching se grăbeau către restaurant, lângă ei soţiile lor în rochii de seară scumpe, cu bijuterii grele. Gordon se duse la recepţie.

— Pe numele Gordon, o cameră cu două paturi pentru două nopţi, spuse el răspicat.

— Da, domnule, răspunse bărbatul şi răsfoi registrul. Poftiţi la etajul trei. Hamalul o să vă arate drumul.

— Ar trebui să se cazeze pentru o noapte şi şoferul meu, spuse Gordon.

— O, sigur că da. Poftiţi, pot să vă recomand câteva case unde ar putea dormi peste noapte.

Gordon luă biletul pe care recepţionerul scrisese adresele şi se întoarse către Krisztina.

— Dacă vrei, urcă. Îl trimit pe Czövek să se cazeze şi vin şi eu.

— Grăbeşte-te, răspunse Krisztina şi porni spre hamal.

Czövek fuma stând pe capota maşinii. Zărindu-l pe Gordon, sări de pe maşină.

— Uite, Czövek, aici sunt câteva adrese unde poţi dormi peste noapte, îi întinse el hârtia, apoi o monedă de cinci penghei. Şi ia banii. Ar trebui să-ţi ajungă şi pentru micul dejun.

— Mulţumesc.

— Du-te, iar mâine dimineaţă la ora nouă să fii aici.

Czövek aruncă mucul de ţigară, urcă în Opel şi viră către sat.

Hamalul tocmai cobora din lift când Gordon se întoarse şi îi vârî în pumn o monedă de un pengheu, apoi urcă la etajul trei. Uşa liftului se deschise fără zgomot, iar Gordon păşi pe covorul pufos. Lămpile umpleau culoarul cu lumină, de parcă ar fi fost zi. Gordon urmări numerotarea camerelor, făcu la dreapta şi, cam pe la mijlocul culoarului, intră în camera 304.

Pe măsuţa din faţa balconului ardea o lampă. Din baie se auzea clipocitul apei. Gordon se apropie de geam, dădu perdeaua la o parte şi privi copacii zvelţi agăţaţi de panta abruptă a munţilor înalţi şi razele lunii care se reflectau în oglinda lacului.

Uşa băii se deschise. Krisztina ieşi purtând o cămaşă de noapte de satin pe care i-o făcuse cadou Gordon de Crăciun, în 1934. Părul desfăcut i se revărsa pe umeri. Lumina din baie trecea prin materialul fin la cămăşii.

Gordon îşi aruncă haina, îşi scoase sacoul şi îşi desfăcu cravata. Krisztina se duse la pat şi se strecură sub plapumă.

— Ce mai aştepţi? se uită la Gordon. Vino odată!
Gordon nu mai aşteptă nimic. Se apropie de ea.

OPT

Trecuse de ora opt când se treziră, însă Gordon tresărise din somn de mai multe ori: îl deranja lipsa zgomotului. Era prea multă linişte. Însă de fiecare dată reuşise să adoarmă la loc. Coborî din pat şi se duse în baie. Cu preţul mai multor tăieturi, în aproape o jumătate de oră reuşi să se bărbierească. Atunci apăru şi Krisztina.

— Bună dimineaţa, îl salută ea.

— Bună dimineaţa.

— Ne grăbim?

— Czövek ne aşteaptă la nouă la intrare, răspunse Gordon. Dacă vrei să luăm micul dejun, n-ar strica să ne grăbim.

Pe la opt şi jumătate erau deja în restaurant. Krisztina comandă omletă, Gordon cafea. Urmăreau hotelul care se trezea încet la viaţă, precum şi oaspeţii îmbrăcaţi potrivit activităţilor pe care şi le propuseseră pentru ziua respectivă: unii pentru excursii, alţii pentru vânătoare, însă multă lume purta costum, bucurându-se că hotelul oferă diverse oportunităţi de petrecere a timpului pentru care nu erau nevoiţi să se deplaseze. Sala de biliard şi de cărţi se umplu repede cu bărbaţi, femeile stând de vorbă, ascultând muzică sau bârfind în grădina de iarnă.

Ospătarul aduse câteva ziare din Pesta, dar Gordon doar flutură din mână.

— Mulţumesc, în dimineaţa asta mă simt excelent fără ele. Pe tine te interesează? o întrebă pe Krisztina.

— Nicidecum. Mai bine spune-mi ce vrei să o întreb pe Teréz Ökrös.

— Să spună tot ce ştie despre domnişoara Szőllősy, ridică Gordon din sprâncene.

El şi Krisztina se înţelegeau deja şi fără cuvinte – când doreau acest lucru.

— Nu ştiu cât o să-ţi povestească ţie, dar cu siguranţă mult mai mult decât mie. Tu te descurci mult mai bine. Doar stai de vorbă cu ea şi află tot ce ştie Teréz.

Cu câteva minute înainte de nouă ieşiră pe uşa principală a hotelului. Czövek îi aştepta deja, aproape în aceeaşi poziţie în care când se despărţiseră cu o seară în urmă: îşi consuma micul dejun de pe o faţă de masă pusă pe capota Opelului. Când îi văzu, zâmbi larg.

— Gustaţi asta! Dumnezeule, nici nu ştiu când am mâncat ultima dată o tobă regească aşa de bună! zise el le întinse o bucată de tobă.

— Dac-aş fi ştiut, Endre, n-aş fi luat micul dejun, răspunse Krisztina zâmbind.

— Nu-i nimic, dar nu uitaţi, restul este în maşină, sări Czövek de pe capotă ca să le deschidă portiera, apoi, imediat ce ei doi se suiră în maşină, porni.

Lângă lac viră la stânga pe drumul abrupt care ducea la Bükkszentkereszt. Opelul urca dealul sigur şi hotărât, însă nu prea repede, aşa că aveau timp să admire peisajul. În stânga, deasupra lor se înălţa

Vârful Piatra Albă – pe stâncă şi văzură două persoane. Czövek se bucura în mod vizibil de drum, manevra cu multă pricepere matahala de maşină. Drumul era mărginit de plopi. Spre norocul lor, nu au întâlnit nicio căruţă, astfel că ajunseră la destinaţie în numai douăzeci de minute.

Frumuseţea şi aspectul îngrijit al satului aflat în vârf de munte îl surprinseră pe Gordon. Chiar şi pe Krisztina, care remarcă:

— Parcă ne-am afla în Alpi, aşa de frumos e aici.

De o parte şi cealaltă a străzii principale erau înşirate gospodării curate, de ai fi crezut într-adevăr că satul se află undeva în Alpi; doar stilul caselor era diferit. Gordon privea nedumerit ferestrele înguste, ca nişte hublouri, şi acoperişurile joase ale caselor lunguieţe, cu prispă, care uneori se căţărau pe coasta dealului. Nu-i de mirare că în ţara asta e atât de mare numărul sinucigaşilor. Nu melodia *Duminică tristă,* considerată imnul sinucigaşilor, îi ducea pe oameni la sinucidere, ci caselor lor triste, întunecoase, apăsătoare. Trecând pe lângă clădiri, îşi aruncă privirea prin geamuri. Lui Gordon îi era suficient să vadă plafoanele joase, cu grindă, vopsite în maro, ca să-i piară pofta de viaţă, şi nici nu-şi putea imagina cum ar fi fost să se trezească în fiecare dimineaţă şi să-şi trăiască toată viaţa acolo.

— Opreşte puţin, îi spuse lui Czövek când ajunseră în dreptul unei femei cu un bidon de lapte în mână, care, după ce o întrebară, le arătă unde locuieşte Teréz Ökrös.

Parcară în faţa unei gospodării îngrijite şi se dădură jos. Czövek scoase de sub scaun o legătură de cârnaţi şi îşi continuă micul dejun.

Când păşiră în faţa porţii cioplite apărură brusc, din neant, doi câini Puli întrecându-se în lătrat. La zgomotul făcut de câini, din şopron apăru un bărbat mai în vârstă care porni către poartă.

— Ziua bună, îl salută Krisztina. O căutăm pe Teréz.

Bărbatul se răsti la câini cu o voce joasă. Aceştia se întoarseră şi se aşezară în faţa prispei.

— Intraţi fără grijă, nu muşcă.

Gordon se uită neîncrezător la câini, dar în final deschise poarta. Bărbatul solid, cu mustăţi ca de somn, îşi şterse mâinile de pantaloni.

— O căutaţi pe Teréz? întrebă.

— Pe ea, răspunse zâmbind Krisztina.

— Puteţi s-o căutaţi, căci nu-i acasă. S-a dus la Miskolc să-şi rezolve problema cu carnetul de menajeră, spuse bărbatul.

— Sunteţi soţul ei?

— Fratele mai mare. Ce vreţi de la ea?

— Am vrea să vorbim cu ea despre stăpânii precedenţi, răspunse Gordon.

— Din partea mea..., ridică din umeri bărbatul. Dar se întoarce de-abia după masă. Înainte de trei n-are cum să ajungă.

— Atunci ne întoarcem pe la ora trei, spuse Gordon şi o luă de braţ pe Krisztina, întorcându-se la maşină.

— Ce facem? întrebă Krisztina.

— Nu ştiu, răspunse enervat Gordon. Aşteptăm până la trei.

— Bucură-te şi tu puţin că ai scăpat de oraş şi vezi mai mult de trei copaci laolaltă.

Gordon dădu din mână şi urcă în maşină. Czövek îşi strânse rapid masa şi se strecură la volan.

— Încotro?

— Înapoi la hotel, spuse Gordon şi tot drumul privi tăcut pe geam.

La hotel se înviorase circulaţia. Veneau şi plecau întruna maşini de lux, aducând şi luând oaspeţi. Gordon îl rugă pe Czövek să se întoarcă la două şi jumătate, apoi întrebă la recepţie dacă i se poate împrumuta o maşină de scris.

— Cum să nu, domnule, răspunse recepţionerul. O să v-o trimit în cameră, cu hârtie cu tot.

— Doar nu vrei să lucrezi, îl privi Krisztina în lift.

— Nu neapărat, răspunse Gordon. Dar n-ar strica să scriu ce am aflat până acum.

— Cu ce folos?

— Să văd cazul în ansamblu. Ceva nu se potriveşte în povestea asta.

— Ce anume?

— O să-ţi spun în cameră, răspunse Gordon, când liftul opri la etajul trei.

În cameră, Krisztina îşi scoase din valiză aparatul de fotografiat, o pereche de pantofi comozi, o pălărie croşetată, mănuşi şi o haină mai călduroasă.

— Ştiai că o să ai timp de excursie?

— Nu, dar nu deranjează cu nimic că mi le-am adus, nu-i aşa? Nu vii cu mine?

— Nu, clătină Gordon din cap.

Cineva bătu la uşă. Gordon deschise, luă de la hamal maşina de scris Remington şi o puse pe masa de lângă uşa balconului.

— Înainte să plec, spune-mi şi mie ce nu se potriveşte în povestea ta, se întoarse Krisztina către Gordon.

Tocmai punea hârtie în maşină.

— Avem un comerciant evreu creştinat a cărui fiică creştină se îndrăgosteşte de băiatul unui rabin hasidic, începu el. Până aici, nimic deosebit. Apoi, la marginea unui cartier deocheat e găsit trupul neînsufleţit al fetei, gravidă în trei luni. Asta deja e ceva, dar nu ceva foarte interesant. Eu sunt bătut de un bărbat cu nasul spart, pe nume Pojva, despre care se spune că e bătăuş tocmit. Bănuiala că el ar fi ucis-o pe fată nu e confirmată, însă de fată nici măcar familia nu vrea să audă, de parcă nici n-ar fi existat. Pot accepta şi asta. Însă nu şi ideea că tatăl ei ar fi tocmit pe cineva să o ucidă.

— De ce, n-ai mai auzit de aşa ceva?

— Ba da, Krisztina, cum să nu fi auzit. Dar nici aşa nu se leagă. Ceva nu se leagă. De aceea vreau să scriu totul, să văd în ansamblu dacă sunt sincope în poveste, dacă am omis ceva, nu cumva să fi trecut vreun lucru cu vederea.

— Atunci munceşte, fă-ţi ordine în gânduri, dădu din cap Krisztina şi, cu aparatul de fotografiat pe umăr, ieşi şi închise uşa.

Iniţial Gordon încercă să-şi folosească mâna dreaptă cu grijă, apoi constată cu uimire că nici pe departe nu-l durea atât tare cum credea. Dar, cu toate

că nu se forţă prea tare, pe la ora unu, când se întoarse Krisztina, folosea cu precădere mâna stângă.

Krisztina lăsă aparatul de fotografiat pe pat. Gordon îi făcu semn că e aproape gata. La capătul alineatului scoase hârtia din maşină şi se ridică.

— Ai văzut multe lucruri frumoase? o întrebă pe Krisztina.

— Da, dar dacă nu mâncăm imediat, o să mor de foame, şi nici tu nu vrei asta, răspunse ea.

Gordon vârî hârtiile în buzunarul interior şi coborâră la restaurant.

În timpul prânzului Krisztina povesti cu ochi strălucitori despre plimbarea pe care o făcuse. Urcase la Vârful Piatra Albă, traversând pădurea. Panta era atât de abruptă încât drumul parcurs fusese de cel puţin cinci ori mai lung decât dacă ar fi mers în linie dreaptă.

— Mă doare tot corpul, spuse ea cu satisfacţie. Picioarele, umerii, mâinile.

— Pe tine măcar te bucură durerea, observă Gordon. Şi, ai făcut fotografii?

— Sigur că am făcut, cu cerbi, două căprioare şi fazani, zâmbi Krisztina.

Şi continuă să-i povestească lui Gordon despre pădure, locuri de pândă, frunzele galben-aurii, brazii înalţi până la cer.

— Ai găsit ce nu se potriveşte? întrebă după ce-şi încheie povestea.

— Poate că se potriveşte totul, răspunse Gordon. Poate că pur şi simplu nu vreau să accept ce sugerează faptele.

— Tu ai spus că faptele nu pot fi contrazise.

— Aşa este. Dar deocamdată nu cunosc toate faptele. Să mergem la femeia aceea.

Opelul opri în dreptul casei. Văzându-i, bărbatul cu mustaţa lungă strigă înăuntru. După câteva clipe ieşi pe uşă o femeie corpolentă a cărei vârstă era greu de stabilit. Putea să aibă la fel de bine treizeci de ani sau cincizeci. Când începu însă să vorbească, vocea trădă că se afla undeva la mijloc.

— Intraţi, intraţi, îi invită ea.

Cei doi câini Puli îi urmăreau cu privirea pe Krisztina şi Gordon cum intră în bucătărie. La masă stăteau doi copii de vreo zece ani. Teréz îi trimise afară, apoi trase două scaune lângă masă.

— Luaţi loc. Nu putem intra în cameră pentru că mama e bolnavă.

— Sper că nu este ceva grav, spuse Krisztina.

— La peste optzeci de ani totul e grav, răspunse Teréz.

— Am auzit că brodaţi extrem de frumos, se uită Krisztina la masa acoperită cu e o faţă de masă superbă.

— Nu suficient de frumos, se înroşi femeia.

— Mai arătaţi-mi câteva, o rugă Krisztina.

Teréz intră în cameră, iar Gordon se ridică uşor agitat şi se duse la uşă. Privea suspicios soba, tavanul deloc înalt şi scaunele sculptate. După câteva minute Teréz apăru cu câteva mileuri şi cu o faţă de pernă pe braţ. Le puse pe masă, în faţa Krisztinei, care începu să caute ceva în geantă, apoi se uită la Gordon.

— Zsigmond, mi s-au terminat ţigările. Vrei să-mi aduci un pachet?

— Sigur, răspunse el. Unde se găsesc ţigări pe aici?

— Cel mai aproape la Lillafüred. Pentru ţigări normale, de care fumaţi dumneavoastră, adică. La noi nu se găseşte decât mahorcă.

— Va dura cel puţin o oră până ne întoarcem, spuse Gordon. Rezişti până atunci fără ţigări?

— Du-te liniştit, mă descurc fără ţigări până atunci.

Gordon ieşi din casă, dădu din cap în semn de salut către bărbatul din grădină şi se duse la Opel.

— Du-mă înapoi la hotel, Czövek, îi spuse şoferului.

La hotel, Gordon cumpără un pachet de ţigări, strânse ziarele din cafenea, comandă o cafea şi se apucă de lecturat.

Nici n-ar fi putut calcula mai bine momentul întoarcerii. Imediat ce opriră în dreptul casei, Krisztina ieşi pe prispă, cu un mileu şi o faţă de pernă în mână. Îşi luă rămas-bun de la femeie, făcu cu mâna către bărbat, ieşi pe poartă şi se aşeză în maşină lângă Gordon.

— Unde mergem? se întoarse şoferul.

— Înapoi la hotel, răspunse Gordon, dar Krisztina îşi puse mâna pe braţul lui.

— Nu, să nu ne întoarcem încă. N-am chef de aglomeraţie. Porniţi şi ne vom opri undeva pe drum.

— Pot să vă recomand ceva? întrebă Czövek.

— Recomandaţi, răspunse Gordon.

— Aşadar, doamna Bús, gazda în casa căreia m-am cazat, mi-a spus că nu departe de Vârful Piatra Albă e un restaurant în pădure. E mai degrabă o cabană vânătorească, dar văduva s-a jurat pe tot ce are mai sfânt că în zonă nu găseşti bucătărie mai bună. E în inima pădurii.

— Mergeţi, dădu din cap Gordon. Mergeţi.

Czövek băgă în viteză şi porni către celălalt capăt al satului. Gordon îşi întoarse privirea către Krisztina, care mângâia mileul absorbită de gândurile ei. Gordon ştia că în asemenea situaţii nu are voie să-i vorbească, trebuia să aştepte până începea ea să povestească. Pe vremuri Gordon încercase s-o forţeze, dar fără niciun rezultat, astfel că acum o lăsă în pace. Cum trecură de ultima casă, Gordon observă o plăcuţă a cărei inscripţie o spălaseră de mult ninsoarea şi ploaia. Soarele plăpând de octombrie începea să apună, aşa că şoferul aprinse farurile şi trase pe dreapta. Aduse spătarul scaunului mai în faţă, îşi împinse şapca de pe frunte şi se întoarse către pasageri.

— Văduva mi-a spus că drumul e cu hârtoape. Ţineţi-vă bine.

Şi porni pe drumul neasfaltat care de fapt nu era altceva decât o uliţă umblată de căruţe, plină de urmele copitelor de cai. În jurul lor, copaci crescuţi până la cerul cenuşiu. Opelul gemea şi gâfâia pe uliţa noroioasă. Pentru un timp, în maşină se aşternu tăcerea. Czövek era concentrat cu toţi neuronii asupra drumului, stătea aplecat pe volan şi evita băltoacele, gropile şi crengile, ca brusc să se trezească într-o poiană.

— Te-a păcălit văduva, spuse Gordon. Aici nu e nicio cabană vânătorească. Sau ai greşit drumul.

— Nicidecum, spuse şoferul.

— Dar ne aflăm în mijlocul pustietăţii.

— Înseamnă că mai avem doar câteva sute de metri, spuse Czövek şi continuă drumul încet.

Ajunse la o intersecţie, unde viră la dreapta. Între timp, amurgul se prefăcu în întuneric, copacii stăteau aplecaţi unul lângă altul deasupra lor, crengile tufelor zgâriau maşina. Gordon se întoarse către Krisztina, dar nu-i văzu chipul. Czövek se lupta în acelaşi timp cu volanul, cu frâna, cu ambreiajul şi cu schimbătorul de viteze. Opelul greoi aluneca de colo-colo în noroi, iar urcuşurile mai abrupte le reuşeau abia la a doua încercare. Când ajunseră în vârf, zăriră în depărtare o lumină.

— V-am spus, nu-i aşa? strigă victorios Czövek.

Într-adevăr, spusese. Pe măsură ce se apropiau constatară că lumina provenea de la o cabană de vânătoare, şi încă una destul de mare, aşezată în coasta mai puţin abruptă a unui deal, într-o poiană. Din horn şerpuia fumul, în faţa intrării stăteau plictisiţi doi câini vişla, în spate un cuptor în aer liber, cu uşa deschisă.

Se opriră lângă grajd. Caii începură să tropăie nervoşi. Uşa cabanei se deschise şi dinăuntru ieşi un bărbat cu părul tuns scurt şi cu ochelari. Îşi puse mâinile pe şold şi rămase nemişcat, aşteptând.

— Ei, ce spuneţi? întrebă Czövek.

— Până aici nu-i rău, răspunse Krisztina.

Gordon coborî din maşină şi se întoarse către bărbat.

— Bună seara! Am auzit că la dumneavoastră se găteşte bine.

Capul bărbatului începu să se clintească abia perceptibil, apoi el inspiră adânc.

— B-b-bună seara! B-b-bucătăria se deschide de-abia peste o oră.

Se bâlbâia, dar, pentru că făcuse tot posibilul să nu o facă, vorba îi devenise sacadată. Se observa cât de mult se lupta uneori cu câte-o consoană, cum se observa şi faptul că pe el acest lucru nu-l deranja câtuşi de puţin.

— Sunt I-i-istván Bársony, întinse el mâna cu un zâmbet luminos. Intraţi, vă rog.

Deschise larg uşa, oferind imaginea vie dintr-o pictură de demult. Din dreapta, un şemineu răspândea căldură din abundenţă, în faţa lui stătea întins un câine vişla, iar pe pervaz dormea o pisică. În faţa şemineului erau patru mese cu scaune, lângă perete un divan, în faţa lui o masă grea de stejar, pe pereţi indispensabilele trofee vânătoreşti şi între ele suporturi de lumânări. În spate, o uşă ducea în bucătărie. Preţ de o clipă, o femeie tânără îşi scoase capul cu părul împletit în codiţe, evaluă numărul persoanelor sosite, apoi închise uşa. Bársony îi pofti la o masă.

— Am o tescovină bună. D-d-doriţi?

— Dorim, răspunse Krisztina, apoi se ridică şi se duse la şemineu.

Îşi întoarse spatele către foc, ca să se încălzească. Bársony aprinse lumânarea de pe masă, le aşeză în faţă meniul, apoi se duse în spate, în bucătărie. Czövek se fâţâia nedumerit pe scaun, nu obişnuia să stea la aceeaşi masă cu clienţii. Gordon tocmai îşi scoase o ţigară din portţigaret când apăru Bársony cu o tavă cu patru ţoiuri pe care o puse pe masă.

— Veniţi aici, îi făcu semn Krisztinei. Dacă b-b-beţi asta, n-o să vă mai fie frig, cu siguranţă.

Krisztina se apropie de masă, ridică un pahar, ceilalţi îi urmară exemplul, şi dădu peste cap băutura. Gordon se zbârli şi ceru un pahar cu apă în timp ce îi întinse Krisztinei un meniu.

— Ce mănânci?

Krisztina studie rapid meniul de numai o pagină pe care nu găsi nici supă, nici desert, nici peşte, nici legume – numai şi numai vânat.

— Mie comandă-mi friptură de cerb şi crochete de cartofi.

Gordon bău apa, apoi începu să-i înşire lui Bársony felurile comandate.

El ceru coaste de mistreţ cu piure de cartofi, iar Czövek – chiar dacă se sfia – comandă gulaş de fasole cu carne de mistreţ.

— Excelent, pur şi simplu e-e-excelent, îi alunecă lui Bársony până la urechi gura. Aţi făcut cele mai bune alegeri, nici eu nu v-aş fi putut comanda ceva mai bun. Într-o oră totul va fi gata. Dacă doriţi, trag scaunele lângă foc.

— Lăsaţi, dădu din mână Krisztina. Mergem la o plimbare, ne încălzim după aceea.

— Să fiţi cu băgare de seamă, îi atenţionă vânătorul. Casa se vede de la distanţă, dar nu vă îndepărtaţi prea tare. Dacă mergeţi în direcţia aceea – şi arătă cu degetul –, ajungeţi la Vârful P-p-piatra Albă. E o potecă bătătorită, nu aveţi cum să vă rătăciţi. Dacă nu vă întoarceţi într-o oră, pornesc după dumneavoastră cu câinii.

O bucată de drum, luminile cabanei de vânătoare luminară poteca. Krisztina îl luă de braţ pe Gordon şi

merseră alene. Nu se grăbeau, nu aveau niciun motiv. Iar Krisztina începu să povestească ce auzise de la Teréz Ökrös. Vocea ei ascundea o uşoară nesiguranţă, de parcă n-ar fi înţeles nimic din poveste, deşi ştia că e adevărată.

— Fanny era o fetiţă frumoasă, drăguţă, vioaie. S-a născut în primii ani de război, atunci tatăl ei începuse să călătorească mult în Africa. Poate nu întâmplător, cel puţin în opinia Terézei. Şi-ar fi dorit cu orice preţ un băiat, dar soţia a născut atât de greu încât medicii au spus că nu mai pot avea copii. Szőllősy era supărat deopotrivă pe soţie şi pe fată şi, cu toate că îşi ascundea acest sentiment, s-a îndepărtat de ele. Poate că nici nu ar fi fost nevoie să călătorească atât de mult, dar nu găsise un pretext mai simplu şi mai la îndemână pentru a fi departe de familie. Fata o iubea enorm pe mama ei şi pe Teréz, care a crescut-o, căci ea a fost doica lui Fanny. La 18 ani, Teréz a născut un băiat, atunci s-a angajat la familia Szőllősy. Fanny învăţa cu sârguinţă la domnişoarele engleze, nu ducea lipsă de nimic, temându-se doar de atitudinea rece şi reţinută a tatălui ei. Mergea cu mama ei regulat la biserică şi nu făcea deloc probleme.

Krisztina se opri la un copac căzut, se aşeză pe el şi continuă:

— Tatăl ei a decis unde îşi va continua studiile. A trimis-o pe Fanny la Universitatea Politehnică din Berlin, însă fata voia să se ocupe de artă, aşa că s-a întors acasă, spunându-i tatălui ei, că dacă îi permite să plece la Paris, la Sorbona, după aceea va învăţa ce doreşte el. Comerţ, contabilitate, orice, dar ea acum vrea să picteze. Szőllősy s-a înfuriat nespus, însă

ulterior, la insistenţa soţiei, a fost de acord. Fanny a studiat trei ani pictura, venind acasă doar vara şi de Crăciun. Însă în această primăvară, în mijlocul semestrului, a apărut brusc în Strada Pasarét, s-a aşezat în faţa tatălui ei şi l-a anunţat că se mărită. În ceea ce o priveşte pe Teréz, în casă nu existau secrete. Ce nu desluşea din cauza ţipetelor îi povestea Fanny, spuse Krisztina.

Gordon o asculta în linişte.

— S-a aflat că Fanny s-a întâlnit la Paris cu fiul rabinului hasidic din Pesta. S-au îndrăgostit şi, pentru a se putea căsători cu el, trebuia să treacă la religia mozaică. Szőllősy i-a răspuns răstit că nici nu se poate pune problema. Ce s-ar întâmpla dacă ar afla partenerii lui nemţi? Se va descoperi că şi el este evreu şi putea să-şi ia adio de la afacerile din Germania. În plus, nici în Ungaria nu e recomandabil să fii evreu. Mai bine o mărita cu un protestant, decât cu un evreu, a ţipat Szőllősy. La care Fanny i-a răspuns că pe ea nu o interesează germanii, nici afacerile, ea vrea să se mărite şi se va mărita cu Slomo. La care tatăl ei a întrebat-o dacă nu vede ce se întâmplă aici, ce se întâmplă la Nürnberg. Ei ar fi terminaţi dacă li s-ar afla originile. Iar dacă Fanny ar deveni israelită, s-ar afla. Pe ea nu o interesează, a răspuns Fanny, ea se mărită cu băiatul acela. Şi renunţă la religia creştină. Dacă te mai întâlneşti cu el, a spus tatăl, nu mai eşti fiica mea. Teréz nu a auzit restul pentru că s-a speriat foarte tare şi s-a dus în pivniţă să facă curăţenie.

Krisztina dădu din cap.

— După o jumătate de oră Teréz tocmai urca din pivniţă când a văzut-o pe Fanny cu o valiză în mână. S-a uitat la Teréz, ochii i s-au umplut de lacrimi, dar arătau o hotărâre incredibilă. De atunci doamna Szőllősy nu a mai vorbit cu bărbatul ei. Câteva zile mai târziu, tatăl lui Fanny a cerut să fie împachetate lucrurile şi mobila fetei, a chemat zugravi şi a zugrăvit camera, a dus un pian în ea, iar el a devenit mai posac ca niciodată.

— Ce s-a întâmplat după asta? întrebă Gordon, deoarece Krisztina tăcuse.

— Nu prea multe, răspunse ea. Teréz crede că femeia s-a întâlnit de mai multe ori cu fiica ei, dar e numai o bănuială. Soţia lui Szőllősy nu i-a mai făcut niciodată confidenţe Terézei, dar bănuieşte că s-a întâlnit cu Fanny. Nu odată s-a întâmplat să se îmbrace brusc şi să plece de acasă, spunându-i întotdeauna Terézei unde se duce. Înainte nu obişnuia să facă asta. Acum, însă, înşira că se duce la cafenea, la cumpărători, la expoziţie. Iar când se întorcea, doar stătea în camera de zi, bea vin, uneori câte-o sticlă întreagă, privea în gol şi fuma, deşi se lăsase de fumat în ’25.

— Dar Teréz de ce a trebuit să plece?

— Acum două săptămâni Szőllősy a chemat-o la el, i-a dat salariul pe două săptămâni şi după douăzeci de ani de muncă a concediat-o pe loc. Ea a venit acasă şi de atunci nu ştie nimic nici de Fanny, nici de familia Szőllősy.

— Atât a spus?

— Atât.

— Înţeleg.

— Eu însă nu înţeleg, Zsigmond! se ridică brusc Krisztina. Tu spui mereu „înţeleg, înţeleg, înţeleg”. Ce naiba înţelegi din asta? Pentru că eu nu pricep nimic. Absolut nimic!

Şi porni spre vârf. Gordon se ridică şi el şi porni în grabă după ea, o luă de braţ şi o întoarse către cabana de vânătoare.

— S-a înserat. Mai bine mergem la căldură. Oricum nu se mai vede nimic din vârf.

Krisztina se lăsă condusă de Gordon. Se sprijini de braţul lui şi merseră aşa încet către luminile cabanei de vânătoare.

Când intrară, pe Krisztina o lovi mirosul cinei. Se cutremură.

— Tu ai poftă de mâncare?

— Am, răspunse Gordon. O să vezi că îţi vine şi ţie pofta. Ne aşezăm aici, lângă şemineu, comandăm o sticlă de vin, cinăm în linişte şi pace şi, dacă vrei, mai vorbim la hotel.

Bársony intră în bucătărie, apoi, după numai un minut, se întoarse cu o tavă.

— P-p-puţină tărie pentru pofta de mâncare, spus el şi lăsă ţoiurile pe masă.

Gordon doar atinse băutura cu buzele, Krisztina însă dădu tescovina pe gât.

— Aduceţi o sticlă de vin roşu, dacă aveţi, îl privi el pe vânător, care dădu din cap şi intră în bucătărie.

Gordon o ajută pe Krisztina să-şi scoată haina, apoi îi trase un scaun. Czövek stătea la masa din colţ, îi privea în linişte, fumând, iar din privirea lui Gordon înţelese că nu era cazul să-i deranjeze.

Bársony aşeză în faţa Krisztinei friptura de cerb cu crochete de cartofi şi un bol cu gem de afine, iar în faţa lui Gordon puse un vas de majolica ce conţinea coaste de mistreţ şi cartofi, şi, în final, în faţa lui Czövek puse o farfurie adâncă cu gulaş de fasole. Simţise şi el ceva, probabil, pentru că nu se întoarse în bucătărie, ci se aşeză la o masă alăturată şi începu să discute cu ei. Iniţial, Gordon se înfurie că nu-i lasă singuri, apoi observă că Krisztinei îi plăceau în mod deosebit poveştile vii, adesea pline de autoironie, ale vânătorului. Vinul îi readusese şi pofta de mâncare, se înfrupta din friptura de cerb de parcă n-ar fi văzut mâncare de câteva zile. Gordon se simţea recunoscător faţă de Bársony pentru poveştile sale, iar Krisztina continua să consume cu plăcere friptura, dar şi vinul. Spre sfârşitul cinei, pe fundul sticlei mai rămăsese doar cât pentru un pahar. Krisztinei i se închideau ochii de somn. Gordon ceru nota şi plăti. Bársony îi conduse la maşină.

— Mă bucur foarte mult că ne-aţi v-v-vizitat, spuse zâmbind. V-v-veniţi şi altă dată.

Czövek porni motorul. Încă nu plecaseră din faţa cabanei când Krisztina adormi rezemată de umărul lui Gordon.

Ajunşi în faţa hotelului, Krisztina se trezi brusc.

— Am ajuns?

— Da, îi răspunse Gordon şi o ajută să coboare din maşină, apoi îi făcu semn lui Czövek să nu plece.

Ajunşi în cameră, Krisztina se aşeză pe marginea patului şi încercă să se dezbrace. Gordon o ajută, o

înveli şi câteva minute mai târziu femeia dormea profund.

Gordon se aşeză la masa de scris, scoase o foaie cu antet şi, după mai multe încercări, găsi în sfârşit poziţia în care putea să ţină corespunzător stiloul. Se aplecă asupra hârtiei şi începu să scrie:

„Krisztina, m-am întors la Pesta. N-am vrut să te trezesc. Sper că ai dormit bine. Până te întorci mâine cu Czövek la Pesta, voi şti mult mai multe. Dar acum n-am putut rămâne cu tine. Ştiu că te simţi amăgită, că eşti supărată, dar, te rog, nu fi mai furioasă decât trebuie. Nu vreau să păţeşti ceva. Sper să nu am dreptate, dar ăştia sunt capabili de orice. Ţi-am lăsat ţie maşina. Să nu porniţi sub nicio formă înainte de masă. Să te duci la Mór, nu acasă. Îţi voi explica totul.”

Scrisoarea o lăsă pe noptieră, îşi luă valiza şi ieşi tiptil din cameră.

Îl întrebă pe recepţioner când pleacă ultimul tren la Pesta. Bărbatul se uită la ceas.

— La opt, dar mă îndoiesc că îl prindeţi.

— Voi încerca, spuse Gordon. Faceţi repede nota. Domnişoara va pleca mâine. Calculaţi micul dejun şi prânzul şi mai adăugaţi zece penghei.

În câteva clipe bărbatul îi împinse în faţă nota. Gordon nici nu clipi văzând suma. Completă un cec pentru cincizeci de penghei, i-l întinse bărbatului şi ieşi în grabă la Czövek.

— Ei, Czövek, dă pinteni cailor, trebuie să prindem trenul de opt.

— Şi domnişoara?

— Pe ea o aduci înapoi la Pesta mâine.

Czövek se aruncă în maşină, îşi pocni degetele, băgă maşina în viteză şi goni nebuneşte cu Opelul până la gară, unde frână în scârţâit de roţi la opt fără două minute.

— Poftim cincizeci de penghei, ajung pentru două zile? întrebă Gordon întinzându-i şoferului trei bancnote.

— Da, vă rog, e arhisuficient, răspunse Czövek.

— Mâine să nu porniţi înainte de două şi du-o pe domnişoara în Rond.

— Adică în Piaţa Hitler?

— Adică acolo, aprobă din cap Gordon, apoi îşi luă valiza şi intră grăbit în clădirea gării.

Conductorul fluiera deja când Gordon păşi pe scara trenului. Se aşeză într-un compartiment gol, îşi trase pălăria peste ochi. La Gyöngyös îl trezi conductorul. Îşi plăti biletul, apoi până la Pesta privi peisajul întunecos şi se gândi unde să înceapă şi unde să termine ziua de miercuri.

În faţa Gării de Est chemă un taxi să-l ducă acasă. Trecuse mult de miezul nopţii când intră pe uşa locuinţei sale de pe Strada Cavalerului. Îşi aruncă valiza, îşi scoase sacoul, lăsă să curgă apă rece pe o cârpă, îşi bandajă mâna dreaptă şi se culcă îmbrăcat.

NOUĂ

A doua zi se trezi dis-de-dimineaţă. În faţa oglinzii constată că rănile de la buză şi de pe frunte i se vindecau destul de frumos, barba nerasă de câteva zile îl îmbătrânea, însă, cu cel puţin zece ani. Aşa că scoase aparatul de ras, puse o lamă nouă, bătu spuma şi încercă să se radă cu mâna dreaptă. Şi reuşi, chiar dacă nu perfect. Se tăie în mai multe locuri şi-şi rupse câteva cruste din ziua precedentă, dar alaunul rezolvă şi această problemă.

Se îmbrăcă, verifică să nu-i lipsească ceva, apoi porni către bulevard. La colţul străzii Szondi intră la un copiator şi reuşi să-l convingă pe acesta că din notiţele sale de doar câteva pagini are nevoie numai de cinci copii, nu o sută. Căzură de acord asupra preţului de 20 de filleri, o sumă de aproape cinci ori mai mare faţă de preţul obişnuit, apoi se duse la Abhazia. Ospătarul-şef îl salută cu bucurie, apoi îşi ceru scuze că masa la care obişnuia să stea Gordon era ocupată. Acesta dădu din mână, se aşeză la o alta, comandă micul dejun şi răsfoi ziarele. Nu pierduse nimic. Béla Ivády demisionase din postul de preşedinte NEP invocându-şi starea precară de sănătate. Între timp, Darányi pierduse vremea depunând la Parlament toate propunerile adoptate în prima şedinţă de guvern fără nicio modificare. Splendid, îşi zise Gordon şi sorbi din cafea. Ivády poate să demisioneze, dar n-are nicio relevanţă, pentru că nu găsesc un om corespunzător în locul lui. Şi nici nu poate fi vorba ca secretarul general Béla

Marton, un spirit luptător, dar care face din ce în ce mai multe gafe, să obţină vreo funcţie în conducerea partidului. Continuă să citească. Obişnuintele certuri interne. Conchiseră că Ivády este răul cel mai mic. Gordon dădu pagina. Miklós Kozma îşi exprima speranţa că în cel mai scurt timp se poate revoca ordinul privind interdicţia de adunare. Gordon închise ziarul, bău rapid restul de cafea, plăti şi porni către Piaţa Berlin. Pe drum ridică notiţele copiate, în Piaţa Berlin urcă în tramvaiul 5 şi deschise ziarul *8 Órai Újság.*

Dr. Pazár sosise la Institutul de medicină legală doar cu puţin timp înaintea lui Gordon. Îl găsi pe medic în birou; secretara abia apucă să anunţe sosirea lui Gordon, că acesta şi intră pe uşă în urma ei. Pazár îşi aranjă hârtiile pe masă supărat. În scrumieră ardea o ţigară.

— Nu vă supăraţi, Gordon, se uită la el, dar am enorm de mult de lucru. Sunt reorganizări în minister, nu-mi văd capul de treabă.

— Nu vreau să vă reţin. Aş vrea doar să vă cer copia procesului-verbal de la autopsie.

— „Doar”? îşi ridică brusc capul Pazár. Am făcut destul că vi l-am arătat, deşi n-ar fi trebuit.

— Ştiu şi apreciez asta. Totuşi, am nevoie de o copie a procesului-verbal.

— Iar eu am nevoie de o casă la Balaton. Nu pot să v-o dau.

— Bine, atunci o împrumut.

— Ştiţi şi dumneavoastră foarte bine că nu suntem bibliotecă publică. Sau scrie cumva pe firma de la

intrare: Institutul de Medicină Legală şi Bibliotecă Publică? Dacă scrie aşa ceva, v-o dau fără doar şi poate.

Gordon tăcu.

— La ce vă trebuie? întrebă în final Pazár.

— Să zicem că în scop personal. Nu-mi propun să o folosesc într-un articol, dar dacă-mi vine această idee, vă anunţ din timp.

— În scop personal? Dar ce, faceţi colecţie? Lăsaţi glumele.

— Nici prin gând nu-mi trece să glumesc, răspunse Gordon. Poate că ştiu ce s-a întâmplat cu fata şi poate că aş vrea să fac ceva în acest sens.

— Să faceţi ceva? îşi ridică Pazár privirea pentru o clipă. Să faceţi ceva, deci... Eu nu pot face nimic, dar dacă aţi coborî acum în sala de autopsiere n-aţi găsi pe nimeni. Eu ar trebui să fiu acolo, dar sunt aici, mă cert cu dumneavoastră în privinţa unei chestiuni lipsite de sens şi am lăsat deschis şi fişetul.

— Atunci, nu vă mai deranjez, spuse Gordon şi deschise uşa.

— Mitzi! urlă Pazár. Sunaţi imediat la minister şi căutaţi pe cineva cu care pot vorbi.

Gordon coborî pe scări în subsol, se duse grăbit la fişetul alb şi, după câteva minute de căutări, găsi procesul-verbal, de două pagini, şi copiile acestuia. Scoase o copie, o strecură în buzunarul interior şi, după câteva minute, se afla deja în tramvaiul 5. Până pe Bulevardul Lipót avea timp suficient să studieze temeinic documentul.

Poarta blocului era deschisă, Gordon urcă la etajul trei şi se opri în faţa uşii. Bătu. Mai tare. Şi mai tare. În cele din urmă începu să bată cu pumnul. Tocmai îşi ridică pumnul când din interior se auziră foşnete. Făcu un pas înapoi. Se deschise gemuleţul, apoi şi uşa. Madam Margó se uită la Gordon clipind mărunt, în spatele ei locuinţa fiind cufundată în beznă. Puse mâna streaşină la ochi, apoi spuse cu o voce răguşită:

— Dumneata ce vrei?

— Să vorbim despre Fanny, răspunse Gordon.

— Veniţi peste o oră. Trebuie să mă aranjez. Cine e Fanny?

— Trebuie să vorbim acum.

— Ba nu trebuie, dădu Margó să închidă, dar Gordon îşi strecură piciorul între uşă şi tocul uşii.

— Credeţi-mă, Margó, vreţi să-mi daţi voie să intru.

Femeia se uită în jos la piciorul lui Gordon, apoi îşi ridică privirea la faţa acestuia. În final dădu drumul uşii şi se întoarse în casa întunecoasă. Gordon o urmă.

— Nu e nevoie să vorbiţi, dacă nu doriţi, îi spuse femeii care stătea cu spatele.

— Ştiu, stau calmă pe spate, abia dacă simt ceva, dumneata rezolvi totul, nici să mă mişc nu e nevoie, spuse Margó.

Veni lângă perdea şi o trase puţin. Luă cuvertura aruncată în grabă pe lampa de podea. În cameră domnea aceeaşi dezordine ca şi data trecută. Pe masa de fumat aşezată deoparte, pahare şi mucuri de ţigară, în fotolii – haine. Gordon le împinse la o parte şi se aşeză. Se aşeză şi Margó în fotoliul de vizavi. Avea părul ciufulit şi ochii umflaţi, capotul şi-l pusese la repezeală. Când se înclina, capotul se deschidea

uşor. Luă de pe masă o ţigară fumată pe jumătate, apoi se întinse după cutia cu chibrituri. Aceasta însă era goală, aşa că, supărată, o aruncă pe masă. Gordon băgă mâna în buzunar, scoase bricheta şi îi oferi un foc. Margó se aplecă în faţă. Sub capot nu purta nimic. Trase din ţigară privindu-l pe Gordon, care ţinu bricheta în faţa ei doar o secundă mai mult decât ar fi fost nevoie. Femeia trase fumul în plămâni, se lăsă pe spate în fotoliu, îşi strânse capotul pe picioare, dar în dreptul sânului nu şi-l adună complet. Îl privea zâmbind pe Gordon, din spatele fumului. Între timp îşi aprinsese şi el o ţigară.

— Beţi ceva? îl întrebă Margó şi îşi trece degetele prin păr.

— La ora asta încă nu-mi prieşte, răspunse Gordon.

— Cu toate că v-ar face bine, spuse femeia. Văd că v-a ciomăgit cineva bine de tot.

— Da.

Margó se uită cu ochii mijiţi la Gordon, care îi rezistă un timp privirii, apoi întoarse brusc capul.

— Vă stă chiar bine tăietura de pe faţă, spuse Margó.

Gordon se lăsă pe spate în fotoliu.

— Iar expresia chinuită vă face şi mai atrăgător, continuă femeia şi alunecă încet spre marginea fotoliului.

Capotul i se deschise din nou, sânul stâng dezvelindu-i-se pe jumătate de sub ţesătură. Gordon o privi, îi văzu dorinţa tot mai puternică din ochi, bănuind despre ce putea fi vorba.

— Mai atrăgător? întrebă el.

— Da, mai atrăgător, răspunse ea încet, apoi, strângându-şi capotul cu un gest pudic, se ridică fără grabă.

Se apropie de Gordon cu paşi moi, oprindu-se în spatele lui. Îşi puse mâinile pe spătarul fotoliului, se aplecă în faţă şi îşi lăsă braţele să alunece pe pieptul bărbatului.

— De ce nu... începu ea şi îşi strecură mâna stângă sub cămaşa lui Gordon. De ce nu mă urmaţi în dormitor? îi şopti la ureche. N-o să vă pară rău.

Margó se îndreptă de spate şi porni către dormitor. Gordon îşi aranjă cămaşa şi se întoarse. Margó stătea în uşa dormitorului, cu spatele la el. Cu o mişcare rutinată îşi lăsă capotul pe umeri şi cu mâinile întinse spre spate îl lăsă să alunece de pe ea. Gordon se ridică şi îi privi fesele rotunde, coapsele şi umerii frumoşi. Atunci Margó se întoarse şi se rezemă de tocul uşii. Avea sânii uşor lăsaţi, ca de femeie coaptă, dar sfârcurile erau tari şi proeminente. Rămase câteva secunde aşa, apoi se întoarse şi dispăru în cameră, Gordon auzind doar scârţâitul arcurilor patului. Se apropie de măsuţa din faţa geamului, turnă gin în două pahare care păreau să fie în stare acceptabilă şi porni către dormitor.

Margó îl aştepta rezemată într-un cot. Sub cuvertură, şoldul i se înălţa ca un munte, la mijloc formându-se o vale adâncă, iar printre cutele cuverturii se zărea conturul rotund al sânilor. Gordon se opri deasupra ei şi îi întinse paharul. Ea îl luă, se ridică în capul oaselor şi turnă licoarea pe gât, cuvertura alunecând de pe ea. Gordon privi în pahar şi turnă şi el ginul pe gât. Licoarea îi arse esofagul, apoi

stomacul, ca în final să i se reverse în vene. Nasul i se umplu de mirosul băuturii şi aroma grea, îmbâcsită a femeii, amestecată cu miasma ţigărilor care stăteau grămadă în scrumiere. Margó alunecă aproape de el. Cu o mână se întinse către cravata lui, cu cealaltă frecându-i pântecul.

— Veniţi odată, şopti.

— Nu se poate, răspunse Gordon cu voce răguşită. Acum nu se poate.

— De unde ştiţi că va exista o altă ocazie?

— Nu depinde de mine.

— Cum să nu! Numai de dumneata depinde, se întinse Margó pe pat, apoi se întoarse pe partea stângă şi luă o ţigară de pe noptieră.

O aprinse, trase în piept şi expiră fumul.

— Numai de dumneata, repetă ea şi se întoarse.

Ţigara îi atârna în colţul stâng al gurii, din ea şerpuind un fuior de fum.

Gordon o măsură pe femeie cu privirea.

— Acum am venit să vorbim.

— Atunci, vorbiţi, spuse femeia şi scoase ţigara din gură.

— Hai să vă mai torn un pahar, răspunse Gordon şi ieşi din cameră.

Umplu din nou cele două pahare şi, până să le lase pe masă, Margó stătea deja în fotoliu, cu capotul bine strâns la gât.

— Spuneţi ce vreţi, zise ea şi ridică paharul de pe masă.

— Ce vreau? se uită Gordon la ea. Două lucruri. Mai întâi, vreau să aflu cine a omorât-o pe Fanny, în al

doilea rând – vreau să ştiu de ce nu mi-aţi spus tot ce ştiţi.

— Vreţi cam multe, suflă ea fumul.

— Bănuiesc că nu-i o noutate faptul că bărbaţii vor multe de la dumneavoastră.

— Au! se zbârli femeia, apoi zâmbi şi îşi trase picioarele sub ea. Asta a durut.

— Dumneata ştii tot. Tot. Şi nu mi-ai spus nimic. Mi-ai dat o scrisoare şi m-ai lăsat să mă chinui.

Femeia cercetă faţa lui Gordon, din ochi dispărându-i încet neastâmpărul.

— De parcă dumneata ai fi crezut ce spune o cocotă cherchelită despre un comerciant influent. Despre un cavaler, despre un om de afaceri respectat de toţi.

— Da, răspunse Gordon.

Margó ţâţâi clătinând din cap, apoi dădu din mână şi spuse:

— Să te întreb ceva.

— Întreabă-mă.

— Acum, dacă bănuieşti ce s-a întâmplat, ce vrei să faci? Laşi baltă totul?

Gordon scutură din cap.

— Nu.

— Ce vrei să faceţi?

— E secretul meu.

— Ce secretos eşti, se strâmbă Margó. Crezi că mie mi-a fost uşor să accept ce i s-a întâmplat fetei? Crezi că n-aş fi vrut să mă răzbun? se uită ea în ochii lui Gordon.

Din privirea ei dispăruse până şi promisiunea senzualităţii. Avea o căutătură rece în care Gordon zări şi o urmă de teamă.

— Eu nu vreau să mă răzbun, spuse Gordon clătinând din cap.

— O, ba da. Altfel ce ai căuta la mine? Ai venit pentru că eşti însetat de răzbunare. Pentru moartea fetei sau pentru că ai fost snopit în bătaie. Nu ştiu şi cred că nici nu mă interesează. Sau poate că eşti furios doar pentru că ţi-au ameninţat prietena. O cheamă Krisztina, nu-i aşa?

Gordon nu-i răspunse. N-o întrebă de unde ştia asta, doar rămase nemişcat în fotoliu, privind-o.

— Şi eu aş fi furioasă în locul dumitale, continuă Margó. Nespus de furioasă. Ai toate motivele să te răzbuni. A fost ucis cineva care nu ar fi meritat asta, sau ţi-a fost călcat în picioare sentimentul de stimă de sine, sau îţi faci griji pentru prietena ta.

— Aşadar, nu mi-ai spus nimic sperând că o să mă aţâţi, spuse Gordon.

— Aşa este, dădu din cap afirmativ Margó. Să nu-mi spui că nu-ţi simţi lezat sentimentul dreptăţii sau orgoliul.

— Să lăsăm asta, dădu din mână Gordon. Mai bine povesteşte-mi despre ei.

— Fanny...

Însă Margó se opri şi scutură neîncrezătoare din cap. Gordon constată cu satisfacţie că femeia muşcă momeala.

— Despre cine vorbiţi? Ce vreţi să ştiţi despre familia ei?

— N-am spus o vorbă despre familia ei. Despre ei ştiu aproape totul, răspunse Gordon. Dar pare-se că dumneata nu ştii ceva. Fanny...

Gordon tăcu.

— Era însărcinată, răbufni Margó. De ce nu mi-ai spus până acum, porc mizerabil ce eşti? se ridică ea furioasă în fotoliu.

— Pentru că nu mi s-a părut necesar.

— Acum însă e necesar?

— Acum da.

Gordon se aplecă în faţă.

— Ajută-mă, Margó. Ajută-mă puţin.

— Aşadar vrei să faci ceva? Îl prinzi pe asasin şi îl duci la poliţie? Nici tu nu crezi una ca asta.

— Ajunge! se răsti Gordon.

Margó îl privi surprinsă.

— Data trecută mi-ai aruncat o frântură de informaţie de la care am pornit şi am aflat totul. Aproape totul. Iar acum sunt din nou aici. Nu m-am dus la poliţie cu ce am aflat, ci la tine, Margó.

— Asta văd, răspunse ea, dar de ce?

— Am venit la dumneata pentru că mă interesează ce s-a întâmplat cu Fanny. Pentru că nu mă lasă rece. Ai încredere în mine, Margó. Nu vreau decât să aflu ce ştii şi dumneata.

— Cât de nesătul eşti, replică Margó.

— Greşeşti, dar nu vreau să te contrazic.

Margó se ridică, se duse la masă, îşi mai turnă nişte gin şi se întoarse către geam. Un timp doar privi strada, apoi dădu ginul pe gât, îşi aranjă capotul, chiar îl strânse la gât, şi se aşeză din nou în fotoliu.

— Întreabă-mă.

În ochi îi reapăru teama.

— Ştiu de ce a renegat-o pe Fanny tatăl ei. Ştiu şi cum a ajuns la tine, prin Csuli. Şi ştiu că iubitul ei, Slomo e la New York. Nu ştiu însă ce a vrut Fanny.

— Eu ştiu, răspunse Margó. Să strângă bani ca să-l poată urma pe băiat. I-a dat şi maică-sa bani.

— Eu ştiu doar că s-au întâlnit. Prin urmare, i-a dat şi bani, punctă Gordon.

— Dumneata crezi că o mamă îşi poate alunga din inimă copilul doar pentru că i-a poruncit soţul? întrebă Margó cu dispreţ.

Gordon nu voia s-o enerveze şi preferă să tacă.

— S-au întâlnit odată pe Calea Rákóczi, pentru că Fanny lucra seara şi nu se aştepta s-o întâlnească pe maică-sa.

— Când s-a întâmplat asta?

— Cam acum o lună? Dar Fanny nu i-a spus mamei ei cu ce se ocupă. Din ce îşi câştigă banii. Dacă se pot numi bani acei câţiva penghei nenorociţi pe care i-i lăsa în fiecare seară peştele. I-a spus doar că lucrează, mai multe nu. Iar maică-sa i-a dat pe loc două sute de penghei.

— S-au mai întâlnit?

— Da. De două ori. A doua oară i-a dat patru sute de penghei, apoi şi mai mult, aproape şase sute.

— Banii i-ar fi fost arhisuficienţi pentru un bilet de tren până la Hamburg şi de acolo pentru vaporul până la New York, spuse Gordon.

— Aşa e, dar Fanny n-a vrut să plece cu buzunarul gol. Ştia că rabinul nu i-a dat fiului său niciun sfanţ şi că l-a trimis la rude, interzicându-le acestora să-i dea măcar un cent. Fanny voia să înceapă împreună o

viaţă nouă şi să nu sufere de sărăcie. Însă ultima întâlnire, cea de-a treia, a ieşit prost.

— Ce s-a întâmplat?

— După prima întâlnire, mama lui Fanny a angajat un detectiv particular să afle cu ce se ocupă fiică-sa. Detectivul a obţinut de undeva fotografia făcută de Skublics. Mama i-a arătat fetei fotografia şi i-a cerut explicaţii. Fanny, când a văzut fotografia, a plecat în fugă.

— Când s-a întâmplat asta?

— Duminica trecută.

— Adică pe data de patru.

Margó dădu afirmativ din cap.

— Şi? întrebă Gordon.

— Şi? Ultima dată am văzut-o pe Fanny marţi dimineaţa. Marţea trecută. Miercuri am auzit că pe Strada Nucului Bătrân a fost găsit cadavrul unei fete. Când am aflat cu ce era îmbrăcată, mi-am dat seama că ea este. Iar sâmbătă dimineaţa mi-ai bătut în uşă. Şi mi-ai pus întrebări.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Nici nu ştiam cine eşti, răspunse Margó. Puteai fi agent de poliţie sau detectiv particular. Uită-te la mine! Poftim, uită-te la mine, repetă ea.

Gordon îi căută privirea.

— Par atât de proastă încât să povestesc tot oricui? Ca să păţesc şi eu ce a păţit Fanny?

— Nu sunt nici agent de poliţie şi nici detectiv particular, spuse Gordon.

— Acum ştiu.

— Dar ce s-a întâmplat cu banii lui Fanny?

— Ştii, eu îi spuneam mereu să nu-i ia cu ea, răspunse Margó. C-ar putea avea probleme din cauza lor. Ştii ce mi-a răspuns?

Gordon clătină din cap.

— Că poate decide în orice clipă să cumpere biletul de călătorie. Voia să plece în 28 octombrie cu President Harding. Şi nu avea încredere în nimeni, nici în mine. Poate că pe bună dreptate, se uită în gol Margó.

— Înţeleg, dădu din cap Gordon.

— Crezi că mama..., ridică Margó privirea.

— Nu, clătină Gordon din cap. Sper că nu. Am întâlnit-o acum câteva zile. Nu cred c-a fost ea.

— Ce o să faci acum?

— Eşti sigură că vrei să ştii?

Femeia nu răspunse. Se ridică, îşi turnă din nou gin în pahar şi, pentru că între sticle găsi şi o cutie de chibrituri, aprinse o ţigară.

— Aveţi dreptate, se întoarse ea. Nu e nevoie să ştiu.

— Ceva tot nu înţeleg, spuse Gordon. De ce ai stat de vorbă cu mine când am bătut prima dată la uşă?

Margó nu răspunse imediat. Se întoarse la fotoliu, se aşeză, se lăsă pe spate şi începu să-şi aranjeze părul. Îşi pus picioarele unul peste celălalt, apoi îl privi pe Gordon de sub genele lungi.

— Nu e îndeajuns de evident?

— Poate, răspunse Gordon susţinându-i privirea.

— Ce-i rău în asta? întrebă femeia zâmbind. Dumneata nu mă crezi.

— Ba te cred şi nu-i nimic rău în asta. Nimic, repetă Gordon şi îşi drese vocea.

Privi în jur la hainele aruncate peste tot, la patul dezordonat pe care se răsfrângea o dâră de lumină. Margó îi urmări privirea. Gordon se uită la femeia tolănită în fotoliu, la capotul ei, rotunjimea sânilor, gleznele subţiri şi buza de jos voluptoasă.

— Absolut deloc, mai adăugă şi brusc li se întâlniră privirile.

În ochii ei văzu spaimă.

— Chiar atât de mult te temi? întrebă în final.

Margó nu răspunse.

— Să nu-mi spui că de-abia acum ţi-ai dat seama ce clienţi ai şi de ce sunt ei în stare.

Faţa femeii tresări abia perceptibil.

— De când te ocupi de asta?

— De prea multă vreme, răspunse Margó.

Gordon se ridică.

— Plec.

Dar rămase pe loc, uitându-se la Margó. Apoi, întorcându-şi privirea către dormitor, spuse:

— Ar fi fost doar un bonus pentru că îmi asum treaba murdară în locul dumitale, nu-i aşa?

Femeia nu răspunse.

— Ştiu că te temi de ei. Şi ai tot dreptul.

— Ce-ar fi trebuit să fac, după dumneata? întrebă Margó.

— Fiecare face ce ştie mai bine, replică Gordon.

— Faci pe deşteptul cu mine! Nu înţelegi nimic, spuse femeia şi lăsă capul în jos.

— Ai dreptate, dădu din cap Gordon. Nu înţeleg nimic.

— Ai spus că pleci. Pleacă.

Gordon se afla deja în faţa uşii când ea îl strigă.

— Stai.

S-a întoarse şi o privi pe femeie. Soarele îi bătea din spate, nu putea să-i vadă privirea.

— Nimic, spuse Margó cu voce joasă şi se întoarse spre fereastră.

Gordon prinse repede un tramvai pe Bulevardul Lipót şi într-un sfert de ceas ajunse la Cafeneaua Abhazia. De astă dată ospătarul îl conduse la masa lui obişnuită şi luă comanda pentru o cafea şi o brioşă. Când reveni cu tava în mână, îi întinse lui Gordon şi un bilet.

— Vi s-a lăsat un mesaj, domnule redactor, spuse şi plecă.

Îl căutase Jenő Strausz, pe la nouă şi jumătate, transmiţându-i că după-amiază se va afla la Clubul Sportiv Vasas. Gordon păstră hârtia şi privi la ceasul de perete. Era aproape miezul zilei. Răsfoi rapid ziarele, îşi bău cafeaua, însă de brioşă nu se atinse. Apoi plăti şi ieşi din cafenea.

Deşi era o vreme rece de toamnă, Mór avea uşa balconului deschisă. Gordon clătină supărat din cap şi urcă la apartamentul bătrânului. Bătu în uşă. Niciun răspuns. Oftă. Cu siguranţă aţipise lângă sobă. Bătu din nou, mai puternic, şi uşa se întredeschise scârţâind. Gordon simţi cum i se strânge stomacul. Împinse încet uşa, păşi în antreul întunecos şi porni către bucătărie. Nu se auzea niciun zgomot, nu se simţea nici fum, dar toate acestea îl impacientară şi mai mult pe Gordon. Tocmai trecea prin faţa dormitorului când uşa acestuia se deschise brusc.

Gordon se răsuci repede şi îl zări pe Mór ţinând deasupra capului un ceaun imens.

— Bunicule, dumneata ce pui la cale? întrebă Gordon uşurat.

— Am uitat să încui uşa, zise celălalt şi lăsă jos ceaunul. Au adus castane proaspete din Bükk, m-am dus, am cumpărat câteva kilograme şi mi-am zis să mă apuc de ele. Le-am dus în bucătărie, dar n-am mai încuiat uşa. Tocmai atunci ai bătut tu şi...

— Înţeleg, bunicule.

— L-aş fi aranjat cu ceaunul, oricine ar fi fost, zise Mór.

— N-am niciun dubiu.

Intrară în bucătărie.

— Ajutaţi-mă, bunicule.

— Nu, băiete, îşi scutură capul bătrânul.

— Nu?

— Până nu-mi spui ce-ai aflat, nu mişc un deget. Trebuie să ştiu de ce aţi ajuns tu şi Krisztina într-o situaţie aşa de periculoasă, răspunse bătrânul şi se aşeză la masă, aşteptând.

Gordon trase un scaun, se aşeză în faţa bătrânului şi îi povesti totul. Cu lux de amănunte. Cine pusese în uşa Krisztinei puiul cu gâtul rupt, că fusese la Margó şi, mai ales, ce aflase despre Szőllősy. Mór îl ascultă tăcut, nu întrebă nimic, deşi era limpede că are nelămuriri. Când Gordon termină, bătrânul se ridică şi se duse la fereastră.

— Nu înţeleg, băiete, spuse el.

— Ce nu înţelegeţi?

— Înţeleg ce s-a întâmplat. Dar nu înţeleg cum de se poate întâmpla aşa ceva.

— Peste tot se întâmplă lucruri de genul ăsta, bunicule.

— Ştii, băiete, cu bunica ta am dus o viaţă cu adevărat privilegiată la Keszthely, începu să povestească Mór. Am avut tot ce ne-am dorit, tot. Tatăl tău a avut o copilărie frumoasă. Se spune că acelea au fost vremurile bune. Aveam zece ani când s-a unit Pesta cu Buda. Veneam la Pesta, mergeam la Viena. E adevărat, nu de multe ori. Bunica ta s-ar mai fi dus, dar eu nu am vrut. Iar la Keszthely trăiau tot felul de naţii. Germani, evrei, chiar şi polonezi, câţiva.

Oftă.

— Nu contează. Eu nu înţeleg ce se întâmplă aici. Nu înţeleg nimic din ţara asta. Războiul l-am înţeles. S-a tras asupra noastră, am tras şi noi. Spre sfârşit şi asta s-a încurcat. Iar ce a urmat e şi mai încurcat. Acuşi se împlinesc zece ani de când m-am mutat la Pesta. Aş fi putut pleca şi în America după voi. Nici acea ţară nu o înţeleg, dar măcar e străină. Ţară străină, limbă străină, cultură străină. Aceasta însă este ţara mea, şi tot nu o înţeleg.

Gordon aşteptă ca bătrânul să se întoarcă spre el.

— Ştiu, bunicule. Ştiu.

— Ei, cu ce te pot ajuta?

— Vreau să vă îmbrăcaţi cu cel mai bun costum, să vă luaţi cea mai gravă expresie şi să mergeţi pe Calea Împăratul Wilhelm.

— Şi?

— Acolo să urcaţi în biroul Societăţii de cafea Arabia şi să-l căutaţi pe Szőllősy Tibor.

— Şi? îşi încruntă bătrânul sprâncenele dese.

— Spuneţi-i că v-a trimis unul dintre consilierii lui Bárcziházi István Bárczy. Domnul secretar de stat doreşte să discute cu el într-o chestiune confidenţială. Atât de confidenţială, încât nu s-a putut spune nici prin telefon, de aceea v-aţi dus personal la el.

— Asta nu se poate, fiule. Până şi eu ştiu cine este István Bárczy. Mâna dreaptă a şefului guvernului, omul de încredere al lui Horthy.

— Nu vă faceţi griji, bunicule, nu se va întâmpla nimic. Garantez că Szőllősy nu va întreba nimic.

Bătrânul se frământă în sinea lui, apoi zise:

— Dacă spui tu, fiule.

— Da, spun eu, bunicule.

— Bine. Merg la el şi îi spun că m-a trimis unul dintre consilierii lui István Bárczy. Şi apoi?

— Şi că îl roagă pe Szőllősy ca după-amiază la cinci să fie acasă, pentru că îi va face o vizită. A intervenit o schimbare în situaţia germană pe care trebuie să o discute neapărat. Nimeni nu poate şti despre asta.

— Ştii ce faci, fiule? îl privi Mór pe Gordon.

— Sper, bunicule, răspunse Gordon.

— Atât? Şi de ce ai nevoie de mine pentru asta?

— Pentru că despre mine n-ar crede nimeni că lucrez pentru unul dintre consilierii secretarului de stat al prim-ministrului. Şi pentru că nimeni nu are o privire mai severă ca dumneata. Dacă nu-i grabă pentru castane, vă aştept şi vă însoţesc.

Mór mai analiză o dată situaţia şi în cele din urmă se ridică şi intră în camera lui. După câteva minute Gordon auzi uşa băii deschizându-se, apoi închizându-se. După alte zece minute Mór apăru în faţa lui Gordon dichisit, îmbrăcat în sacou negru, cu vestă

mulată pe burtă, cu lanţ gros, din aur, pentru ceasul de buzunar, cu pălărie, ţinând în mână un baston cu măciulie în formă de cap de lup. În mod excepţional, şi mustaţa, şi barba îi erau aranjate.

La Rond urcară în metrou, apoi de la Octogon merseră pe jos până pe Calea Împăratul Wilhelm. De pe Calea Andrássy intră pe Strada Câmpul Mare, iar de acolo pe Strada Veche. Clădirea cu birouri a companiei Arabia se afla vizavi de Strada Arany János. Era o clădire impunătoare, impresionantă, având pe frontispiciu sigla binecunoscută a companiei Arabs: un arab cu o privire scăpărătoare, cu braţul ridicat acoperindu-şi faţa. Bătrânul inspiră adânc, îşi aranjă pălăria, îşi răsuci mustaţa şi păşi în clădire.

În timp ce aştepta, Gordon îşi aprinse o ţigară. În spatele lui treceau unul după celălalt autobuze şi tramvaie, maşinile claxonau, un poliţist sufla în fluier neîncetat. După nici zece minute, Mór ieşi din clădirea Arabs.

— Va fi acasă, băiete, îi spuse lui Gordon.

— Totul a decurs bine?

— Totul, răspunse bătrânul.

— Ei, bunicule, mulţumesc. Krisztina va sosi la dumneata pe la ora şapte seara. Va fi furioasă, pe bună dreptate, dar nu pe dumneata.

— Ce i-ai făcut?

— Nimic deosebit, bunicule. Am lăsat-o să se odihnească puţin la Lillafüred.

— Atunci de ce-ar fi supărată?

— Pentru că nu am discutat asta cu ea. O calmez eu. Important e să mă aşteptaţi. Imediat ce termin, vin la dumneata.

— Şi acum?

— Merg la sala de box, răspunse Gordon.

Bătrânul dădu din cap şi porni încet, greoi, pe Strada Veche, iar Gordon luă un autobuz.

În sala de box de lângă Gara de Vest abia dacă era cineva, lucru obişnuit. Puţină lume se interesa de antrenamente, astfel că, imediat ce intră, Gordon îl zări imediat pe Strausz lângă un ring. Îi urmărea pe pugilişti, ţinând un burete subţire în mână. Atunci Gordon observă că unul dintre boxeri era însuşi Miska Măcelaru. Se apropie de Strausz.

— Vreţi să şlefuiţi un diamant neşlefuit? îl întrebă pe antrenor.

Strausz se uită la Gordon şi dădu din mână.

— Naiba ştie ce iese din el. M-am gândit să încerc, poate reuşesc să-l transform în boxer adevărat. Faptul că e leneş, e un fenomen ce poate fi corectat. Dar capul! La cap e problema. Crede că e suficient să lovească puternic şi astfel să câştige meciul.

— Dar ştie să lovească puternic, nu-i aşa?

— Al naibii de puternic, fără doar şi poate, însă dacă soarta îl pune faţă-n faţă cu un boxer mai rapid, care are şi tehnică, acesta îl doboară oricât de puternic ar fi Miska.

Strausz trase din trabuc şi păşi lângă ring.

— Miska, Miska! Strigă el. Mişcă-ţi şi picioarele, nu numai braţele! Nu mă aştept să dansezi, dar nu sta ţeapăn ca un porc la proţap.

Măcelarul dădu din cap, făcu doi paşi într-o parte, adversarul îl atacă, la care Miska îi aplică o lovitură în bărbie de parcă ar fi trebuit să omoare un taur.

— Poftim! răbufni bătrânul. Aşa procedează el. Îi spun ce să facă, repetăm, dă din cap, intră în ring şi îl face knock-out imediat pe adversar.

— Nu-i nicio problemă.

— Sigur că nu-i nicio problemă. Numai că încetul cu încetul nu-i mai găsesc partener corespunzător de antrenament. Animalul ăsta îi doboară pe toţi de parcă s-ar afla la abator, apoi rămâne pe loc ca un retardat, îşi deschise braţele Strausz.

Miska Măcelaru stătea nedumerit, cu braţele atârnându-i pe lângă corp, aplecat deasupra adversarului care gemea.

— Ieşi din ring, Miska, şi du-te acasă. Te anunţ când găsesc pe cineva bun de doborât.

Măcelarul trecu printre frânghii şi, cu capul lăsat în jos, porni spre vestiar.

— Am primit mesajul dumneavoastră, spuse Gordon.

Strausz se aşeză pe un scaun şi îi făcu semn lui Gordon să se aşeze lângă el.

— Ştiţi, mie nu-mi place deloc povestea asta. Era vorba că vine şi Antal Kocsis, dar a intervenit ceva şi m-a rugat să vă spun ce a aflat.

— Ce nu vă place?

— Povestea asta cu Pojva, răspunse Strausz cu îngrijorare. M-am interesat puţin. Pojva e mai rău ca niciodată. Pentru douăzeci de penghei bate până la moarte pe oricine. Iar pentru zece, doar pe jumătate,

adăugă el uitându-se la cicatricea de pe fruntea lui Gordon şi la buzele lui uşor umflate.

— Pentru zece penghei? întrebă Gordon.

— Pentru zece penghei.

— Mai bine i-aş fi dat şi eu zece penghei ca să nu mă bată, comentă Gordon.

— La cum e el, rămâneaţi şi fără bani, şi bătut. Dar asta încă nu-i nimic. Pojva participă şi la meciuri interzise. Doar banii îl interesează, nimic altceva, clătină Strausz din cap. Pentru cincizeci de penghei, orice adversar îi poate face faţa terci. Ştiţi ce-i hazliu?

— Există şi ceva hazliu în asta?

— Faptul că toată lumea ştie asta, şi totuşi mulţi pariază pe el. Nu mai trebuie să vă spun că bookmakerii câştigă bine pe o...

Căută cuvântul.

— ...o bătaie din asta. Pentru că sport nu e. N-are nicio legătură cu boxul.

— Când are următorul meci?

— Mâine seară, răspunse Strausz.

— Unde?

— Doar nu vreţi să mergeţi..., ridică Strausz din sprâncene.

— Ba da, dădu Gordon din cap.

— Cum vreţi. Pe Calea Gubacsi, lângă abatorul public, în incinta unei fabrici. Se spune că începe la ora şase.

Strausz căzu puţin pe gânduri dacă să continue.

— Ştiţi unde-l găsiţi pe Pojva? întrebă în cele din urmă.

Gordon îşi aduse aminte de ultima întâlnire cu Gellért.

— În Cartierul Maria Valeria. Şi cine va fi adversarul?

— Unul Jacek, răspunse Strausz. Un polonez. Un tolomac, aproape ca Miska Măcelaru, dar, dacă se enervează, împarte nişte scatoalce îngrozitoare. Apropo, lucrează la abator, în apropiere. Poate o fi ceva la măcelarii ăştia...

— Mulţumesc, spuse Gordon.

— Nu-mi mulţumiţi. Mie ăştia îmi provoacă greaţă.

— Şi mie.

— Şi încă n-aţi văzut lupta!

— Nu-mi face plăcere să merg, dar trebuie să fiu acolo. Plec, trebuie să ajung la ora cinci în Buda.

— Scrieţi un reportaj despre domnii? întrebă Strausz.

— Cam aşa ceva, răspunse Gordon. Numai că nu tocmai un reportaj şi nu tocmai despre nişte domni.

Luă autobuzul până la intersecţia dintre Calea Împăratul Wilhelm şi Strada Câmpul Mare. Coborî, se uită la ceas. Era trecut cu câteva minute de ora patru. Dacă se grăbea, la cinci putea fi în Buda. După câteva minute intră în apartamentul său de pe Strada Cavalerului şi se apropie de birou. Scoase copiile notiţelor sale, un exemplar îl strecură lângă copia procesului-verbal de autopsie, iar restul le aşeză în sertar. Îşi schimbă repede cămaşa şi porni.

Era cinci fără un sfert când coborî din tramvai pe Aleea Italiană. Cum păşi pe Calea Pasarét, îşi aprinse o ţigară, îşi ridică gulerul şi porni agale prin ploaia mocănească. Maşina lui Szőllősy, un Maybach

Zeppelin, era parcată în faţa casei. Gordon aruncă mucul şi sună.

Servitoarea, cu o basma pe umeri, veni grăbită.

— Dumnezeule, v-aţi întors! se scăpă ea văzându-l pe Gordon.

— Stăpânul mă aşteaptă, îi spuse Gordon. Am stabilit la ora cinci.

— Da, domnule, dădu din cap fata.

Înghiţi în sec şi deschise poarta ca să-i permită lui Gordon să intre.

Acesta o urmă înăuntru. În antreu îi întinse haina şi pălăria.

— Îl anunţ imediat pe domnul, spuse fata şi îl conduse pe Gordon în camera de zi.

— Anunţaţi-o şi pe doamna, se întoarse Gordon.

Fata închise uşa în urma ei. Camera de zi plutea în semiîntuneric, ardea doar un lampadar. Perdeaua de dantelă filtra şi puţina lumină a amurgului ploios. Gordon se apropie de băuturi, alese un whiskey american, îşi turnă şi luă o gură. De mult nu mai băuse whiskey adevărat. Degustă pe îndelete licoarea, apoi se aşeză în fotoliu cu picioarele încrucişate şi aşteptă.

Uşa se deschise şi intră doamna Szőllősy. Când îl zări pe Gordon, chipul îi încremeni, ridurile accentuându-i-se în jurul buzelor.

— Dumneata, sâsâi ea furioasă printre dinţi.

— Eu, spuse Gordon şi lăsă paharul din mână.

— Dacă vreţi să mă întrebaţi din nou despre fiica mea, vă pierdeţi timpul. Nu am nimic de spus.

— Nu ştiu de ce credeţi că sunt aici din cauza fiicei dumneavoastră, o privi Gordon, dar aţi ghicit. Numai

că nu vreau să întreb nimic, pentru că ştiu aproape totul despre ea. Mai sunt câteva detalii, dar le voi afla pe parcurs.

Femeia îl asculta palidă. Se clătină o clipă şi se sprijini de tocul uşii.

— Ce înseamnă că ştiţi totul? întrebă ea răguşită.

— Aproape totul. Dar mai am câteva detalii de lămurit cu soţul dumneavoastră. M-am gândit că n-ar strica să fiţi şi dumneavoastră de faţă.

Femeia părea că nu auzise vorbele lui Gordon. Buzele ei formau cuvinte mute. Gordon aşteptă în tăcere.

— Ce... Ce s-a întâmplat cu Fanny? şopti femeia. I s-a întâmplat ceva, nu-i aşa? Ce?

Gordon voia să-i răspundă, dar uşa se deschise din nou şi în cameră păşi Szőllősy. Gordon ştia cum arată, totuşi rămase surprins. Bărbatul semăna până în cel mai mic detaliu cu Artúr Somlay. Era înalt, avea cel puţin un metru optzeci, pe burta respectabilă costumul englezesc bine croit îi venea uşor strâmt. Mergea cu paşi hotărâţi. Îl fixă imediat pe Gordon cu o privire de inchizitor. Trăsăturile feţei îi erau pronunţate, părul cărunt, uşor ondulat şi-l pieptănase spre spate şi, dacă sub nas n-ar fi avut o mustaţă îngrijită, Gordon ar fi crezut că îl are în faţă pe Artúr Somlay. Szőllősy închise uşa, măsurându-l pe Gordon cu o privire rece, cenuşie.

— Dumneata cine eşti? întrebă cu o voce plină de dispreţ. Aştept un vizitator important şi acela nu eşti dumneata.

— Îl aşteptaţi pe István Bárczy, îl privi Gordon.

Szőllősy se miră.

— Nu-i treaba dumitale.

— Pe Bárczy puteţi să-l aşteptaţi. Nu vine. Va trebui să vă mulţumiţi cu mine. Domnul secretar de stat are treburi mai importante, nu-şi va irosi timpul pentru cei ca dumneavoastră.

Chipul bărbatului se aprinse de furie. Ochii i se micşorară şi strânse pumnul.

— Te-am întrebat cine eşti.

— Gordon Zsigmond, reporter de investigaţii la ziarul *Az Est,* răspunse el, dar fără să întindă mâna, fiind convins că Szőllősy oricum nu i-o va strânge.

— Căraţi-vă de aici! urlă Szőllősy. Nu stau de vorbă cu scriitoraşi.

— Tibor, a spus că vrea să discute cu noi în legătură cu fata, interveni soţia lui Szőllősy cu voce tremurată.

Gordon n-ar fi băgat mâna în foc, dar pe faţa imobilă a lui Szőllősy parcă trecu o umbră. Înainte de a începe să vorbească îşi băgă mâna în buzunarul interior şi scoase de acolo procesul-verbal de autopsie, apoi aruncă prima pagină pe masă.

— Ce-i asta? întrebă Szőllősy fără să se uite la document.

Soţia lui însă se grăbi la masă, ridică hârtia şi începu să citească. Foaia îi tremură între degete. Szőllősy nu se clinti. O privi pe soţia lui, apoi pe Gordon, care deja era convins că avea dreptate. Stătea în fotoliu, îşi răsfoia carneţelul şi aştepta. Pieptul femeii se ridica şi cobora tot mai rapid. Se făcu palidă la faţă, picioarele începură să-i tremure. Se lăsă încet pe canapea.

— Fanny, scheună ea. Fanny, micuţa mea Fanny. Scumpa mea fetiţă...

— Despre cine vorbeşti? se încruntă Szőllősy.

— Fanny e moartă, spuse în şoaptă femeia.

Ochii îi erau roşii, însă lacrimile nu izbucniseră încă.

— Cândva am avut o fiică..., începu Szőllősy.

— Ai avut o fiică, îl întrerupse femeia furioasă. Acum chiar că „ai avut”!

— Despre ce vorbeşti, Irma?

— Stai jos! Stai jos odată, fir-ar să fie! strigă femeia ieşindu-şi din fire.

Szőllősy se duse încet la birou, trase un scaun şi se prăbuşi în el. Soţia lui îşi adună puterile, se ridică, se clătină puţin, apoi se îndreptă de spate şi, cu hotărâre, se apropie de birou. Aruncă procesul-verbal pe masă. Szőllősy nu întinse mâna după hârtie.

— Măcar citeşte cum a murit! şuieră ea.

Bărbatul îşi băgă mâna în buzunarul interior al sacoului, scoase un toc de ochelari, extrase din el ochelarii cu ramă de sârmă, îi aşeză pe nas şi începu să citească.

— Nu e nimic interesant, aruncă el hârtia pe masă după ce termină de citit. De altfel, e doar prima pagină. Nici numele nu este menţionat. Nimic. E o fată moartă. Asta nu dovedeşte nimic, spuse şi împinse din faţa lui hârtia.

— Nu? îl privi Irma revoltată. Nu? repetă ea gâfâind.

Atunci i se umplu paharul. Izbucni în plâns, pieptul îi zvâcni, din când în când aerul nevrând să iasă. Se duse clătinându-se până la canapea, se sprijini de ea

cu mâna stângă şi plânse, cu spatele gârbovit. După câteva minute reuşi să-şi stăpânească lacrimile. Îşi îndreptă trupul. Scoase o batistă din mânecă şi se şterse la ochi, însă în zadar. Lacrimile îi şiroiau fără niciun sunet. Atunci, Szőllősy ridică privirea cenuşie.

— Dumneata poţi pleca, îi făcu semn lui Gordon.

Acesta se uită la femeie.

— Omul acesta nu pleacă nicăieri, spuse doamna Szőllősy cu voce răguşită, dar fermă. Nu pleacă până nu îl ascultăm.

— Dacă ţie îţi lipseşte, ascultă-l, se ridică Szőllősy. Eu am treabă. Îl aştept pe secretarul de stat.

Femeia lăsă capul în jos şi îşi privi soţul de sub şuviţa de păr care-i acoperea ochii. Strânse pumnul şi păşi în faţa bărbatului ei.

— Nu ai nicio treabă mai importantă, îi spuse cu voce scăzută. Nu pleci nicăieri.

Bărbatul rămase pe gânduri o clipă, o fracţiune de secundă, dar suficient pentru ca Irma să prindă o bănuială. Szőllősy se uită pieziş la Gordon.

Încercă să-şi ascundă neliniştea scoţând un trabuc din cutia de pe masă. Îi îndepărtă inelul de hârtie, luă un cuţitaş, tăie capătul trabucului, apoi înfipse în el un chibrit gros până i se mai vedea doar capătul. Luă trabucul între dinţi şi ridică bricheta. Szőllősy aprinse trabucul şi suflă în jurul său un nor gros de fum. Atunci femeia se întoarse către Gordon şi îl privi aşteptând.

— Să mă corectaţi dacă greşesc ceva, începu Gordon.

Vorbea cu o voce inexpresivă, din când în când aruncând câte o privire la carneţelul de pe genunchi.

— Fiica dumneavoastră, Fanny, s-a întors în primăvara aceasta de la Paris, unde l-a cunoscut pe Slomo, fiul lui Rav Teitelbaum Sajele, care studia şi el acolo. Fanny a anunţat că se căsătoreşte cu băiatul. Dumneavoastră nu aţi fost de acord, îl privi pe Szőllősy, care continua să pufăie. Şi chiar în acea seară v-aţi urcat în maşină şi v-aţi dus la rabin. Ce aţi făcut, nu ştiu şi nici nu are vreo importanţă. Nu cred că l-aţi plătit, poate că l-aţi ameninţat, eventual i-aţi promis ceva.

Şi aruncă din nou o privire către Szőllősy, însă acestuia nu i se clinti niciun muşchi de pe figură.

— A doua zi, rabinul şi-a dus băiatul la Hamburg şi l-a urcat pe vaporul de New York. Iar dumneavoastră aţi stat de vorbă cu Fanny. Nu e nevoie de multă imaginaţie pentru a ghici despre ce şi pe ce ton aţi discutat, pentru că în final aţi renegat-o. Soţia dumneavoastră nu a îndrăznit să vi se opună.

— E imposibil să ţi se opună cineva, şuieră femeia.

— Ei bine, Fanny, care şi-a pierdut aproape toate cunoştinţele şi toţi prietenii, a ajuns pe Calea Rákóczi. Acolo a racolat-o rapid un infractor mărunt pe nume Józsi Laboráns, care are câteva prostituate. Vreţi să ştiţi cum? întrebă el.

— Povestiţi-i, spuse femeia.

Gordon îi povesti cum o speriase Józsi Laboráns pe Fanny.

— De fapt, Csuli, capul bandei, a negat, dar bănuiesc că a bătut-o zdravăn pe fată. Abia după aceea a pus-o să muncească. Dumneavoastră nu ştiaţi nimic despre acest lucru.

Gordon făcu o scurtă pauză.

— Până acum două săptămâni, când aţi prins de veste că la Madam Margó a apărut o curtezană deosebită.

Gordon observă fiecare tresărire a lui Szőllősy. Era convins că tot ceea ce spusese până atunci se întâmplase întocmai. În legătură cu această etapă, însă, avea doar presupuneri. Dar pentru că lui Szőllősy îi tresări un muşchi al feţei îşi dădu seama că deducerile sale sunt corecte şi continuă:

— Corectaţi-mă dacă greşesc, îi spuse bărbatului care stătea în continuare ţeapăn, învăluit în fumul de ţigară. Înţeleg. Înseamnă că nu am greşit. Aşadar, dumneavoastră şi amicii politicieni frecventaţi casa lui Madam Margó.

— Nu mai sta acolo cu mutra aia ţeapănă! strigă soţia lui către Szőllősy şi, cu o singură mişcare, mătură telefonul de pe colţul mesei. Crezi că nu ştiam? Până şi numele i-l ştiam, nemernicule! Madam Margó. Cât de meschin eşti!

— Pe scurt, v-a parvenit albumul, continuă Gordon, sau catalogul, dacă vă place mai mult. Nu m-ar mira să aflu că v-aţi dus la parlament special pentru a o vedea pe fata nouă din album. Dar poate că nu la parlament aţi văzut catalogul, ci în altă parte. Nu contează, nu are nicio importanţă. Aţi deschis şi v-aţi văzut fiica. Dezbrăcată, provocatoare, cum obişnuieşte Skublics să fotografieze fetele. Nici nu-mi pot imagina ce sentiment v-a cuprins când v-aţi văzut propria fiică într-un catalog de curtezane, îşi ridică el privirea la Szőllősy. N-o să-mi povestiţi acest lucru, iar eu nu vreau să ghicesc.

— Deci de acolo provine fotografia, mormăi femeia.

Se făcu din nou palidă la faţă. Se duse împleticindu-se până la canapea şi se aşeză.

— De acolo, dădu din cap Gordon. Să nu uităm, totuşi, că soţul dumneavoastră nu v-a spus nimic despre asta, cum nici dumneavoastră nu i-aţi spus că v-aţi întâlnit cu Fanny. Şi nu o dată. I-aţi dat sistematic bani.

Szőllősy îşi întoarse doar ochii către soţie.

— Însă nu ştiaţi ce vrea să facă cu banii.

Femeia clătină tăcută din cap.

— Strângea banii pentru biletul de vapor, ca să poată pleca după Slomo şi să aibă din ce trăi până îşi găseau de lucru.

Gordon se aplecă în faţă.

— Prin urmare, la sfârşit de septembrie ştiaţi amândoi cu ce se ocupă fiica dumneavoastră. Poate şi mai devreme. Numai că nu v-aţi spus unul altuia. Dumneavoastră – privi către femeie – aţi tocmit un detectiv particular să afle din ce îşi câştigă Fanny existenţa. Detectivul însă nu numai că a aflat astea, ci a făcut rost şi de o fotografie cu ea.

Gordon făcu o pauză, îşi lăsă notiţele pe birou, apoi continuă:

— Amândoi ştiaţi exact ce i s-a întâmplat, ce a devenit. Dumneavoastră – o privi iarăşi pe femeie – aţi încercat să vorbiţi cu ea, să o influenţaţi, să o convingeţi. Dumneavoastră însă – privi către bărbat – aţi ales altă cale. Vă era limpede că dacă se afla cum o exploatează amicii politicieni pe fiica dumneavoastră, eraţi terminat. Mai exact, aţi fi fost terminat atunci când s-ar fi aflat cu a cui fiică se distrează prietenii dumneavoastră. Îmi pot imagina ce

fel de întrebări vi s-ar fi adresat. Până acum toată lumea s-a făcut că nu ştie cine sunteţi. Că sunteţi o păcăleală. Un bluf. Un evreu creştinat care face afaceri cu nemţii, nu că acest lucru nu ar fi normal şi deloc de dispreţuit. Numai că oamenii vă urăsc nu pentru că vă chema cavalerul István Szőllősy Szőllőshegyi – ci pentru că ştiau că trebuie să fiţi extrem de bogat dacă aţi reuşit să obţineţi acest titlu. Căci ce merite aveţi, de fapt? îl întrebă pe Szőllősy. Pentru ce aţi meritat titlul de cavaler?

Bărbatul îl ascultă fără să răspundă.

— Nu v-aţi implicat niciodată în politică şi, cu toate că nu ştiu ce partid finanţaţi, bănuiesc totuşi că este vorba despre NEP. De stau prin preajma dumneavoastră. Pentru că aveţi bani. Credeţi că amicii politicieni nu ştiu că sunteţi evreu? Ba ştiu. La fel cum ştiu faptul că acum sunteţi catolic. Dar dacă afla cineva că fata dumneavoastră era o depravată, târfa politicienilor, care pe deasupra mai voia să se convertească la religia evreiască şi să se mărite cu un fiu de rabin...

Aici făcu o pauză de efect, lăsând vorbele să se împrăştie în livingul peste care domnea liniştea.

— Şi să nu uităm că între timp Mussolini a invadat Abisinia, ceea ce e un adevărat dar pentru dumneavoastră. Nu mai trebuie să cumpăraţi cafeaua de la etiopieni, ci de la Mussolini. Şi, având în vedere că aveţi relaţii bune cu cercurile comerciale naziste, poate că aţi fi putut negocia un preţ mai bun cu italienii.

Se uită la Szőllősy.

— Credeţi că nu m-am uitat la cotaţiile de pe bursă? Credeţi că nu ştiu cât câştigaţi pe un chintal de cafea? E suficient să majoraţi preţul pe chintal cu doar zece mărci imperiale, invocând situaţia dificilă, şi deja obţineţi un profit enorm.

Gordon se ridică, se duse la măsuţa cu băuturi şi îşi turnă un whiskey. Faţa lui Szőllősy începu să se îmbujoreze treptat. Soţia lui îl asculta frântă pe Gordon, cu o expresie a feţei ce denota nedumerire.

— Atunci i-aţi spus secretarului să ia măsuri, spuse Gordon aşezându-se. Secretarului, nu-i aşa? îl privi pe Szőllősy. Tăcerea înseamnă pentru mine că sunteţi de acord. Secretarul l-a găsit undeva pe Pojva, boxerul sărit de pe fix, animalul cu creierul distrus de alcool, ca să o sperie pe fată. Doar un pic, nu prea tare. Doar atât, încât fata să se întoarcă acasă. Şi să se termine totul. Pe data de şase, Pojva a găsit-o pe Fanny. Nu cred că aţi vrut să o omoare, nu pot să cred aşa ceva nici măcar despre dumneavoastră.

Gordon clătină din cap.

— Problema este însă că secretarul dumneavoastră nici că ar fi putut găsi un om mai nepotrivit pentru aşa ceva decât Pojva. Ăsta nu face deosebirea între o fată şi un bărbat în putere. Aţi vrut să fie bătută puţin şi să i se ia banii, sperând că Fanny o să fugă acasă la dumneavoastră. S-ar fi putut întâmpla şi aşa, deşi mă îndoiesc că Fanny ar mai fi trecut vreodată pragul acestei case. Dacă vă interesează, ştiu aproape cu exactitate ce s-a întâmplat în acea noapte pentru că şi cu mine aşa a început Pojva. Da, doamnă, arătă el cu capul către Szőllősy, soţul dumneavoastră l-a trimis pe Pojva şi asupra mea, numai că eu i-am

supravieţuit. Fiica dumneavoastră nu. Nici Pojva nu avea intenţia s-o omoare, este clar. A vrut să o sperie. A lovit-o în plex. Eu am rezistat pentru că ştiam la ce să mă aştept, fiica dumneavoastră însă a fost surprinsă de apariţia lui Pojva, care şi-a strâns imediat pumnul şi a lovit. Sunteţi deştept, se întoarse apoi către Szőllősy. Cred că nu i-aţi spus secretarului cine este fata pe care trebuie s-o bată Pojva. Doar nu v-aţi pierdut minţile. Iar Pojva nu avea remuşcări. Eu cred că e lipsit de conştiinţă din naştere, dar asta nu contează. Fata a murit, Pojva i-a luat banii din poşetă, aproape o mie de penghei, şi a plecat mai departe fără să privească în urmă. Când aţi aflat ce s-a întâmplat cu fiica dumneavoastră, aţi acţionat imediat. L-aţi căutat pe Bárczy, nu-i aşa?

Bărbatul tăcea.

— Da, eu aşa cred. Cu ce l-aţi convins să suspende investigaţia, astfel încât Vladimir Gellért să nu se ocupe de caz?

Szőllősy scutură scrumul din trabuc fără să scoată un sunet.

— Vorbeşte, nenorocitule! strigă soţia lui şi ridică telefonul. Vorbeşte dracului că te sugrum cu cablul de telefon!

Szőllősy o privi cu dispreţ.

— I-am spus că mă şantajează o prostituată, că dacă nu plătesc face publică relaţia noastră.

— Iar dumneavoastră aţi aranjat-o pe fată, dar nu eraţi sigur că nu vi se dă de urmă pe parcursul investigaţiilor, dădu din cap Gordon. Ceva lipseşte totuşi. Ce e senzaţional la faptul că unul de teapa dumitale îşi cumpără astfel de plăceri?

— Nimic, răspunse Szőllősy. Ştia şi Bárczy acest lucru. Toată lumea ştia. Trebuia să motivez cu ceva grav, să mă ia în serios. I-am spus că... prostituata...

Vorbea aproape scuipând cuvintele.

— ...mă şantaja şi cu altceva.

— Cu ce?

— Că o fac şi cu băieţi, răspunse Szőllősy cu indiferenţă.

— Ce faci?! ţipă femeia ieşindu-şi din fire.

— N-o fac, cum s-o fac! o privi bărbatul cu dispreţ. Dar cu asta puteam fi şantajat cu adevărat. Trebuia să-i spun un motiv grav, pe care Bárczy să-l ia în serios. Doar pentru că aranjam o prostituată nu însemna că trebuia să facă neapărat ceva.

— V-aţi vândut secretarului de stat, spuse încet Gordon. Aţi considerat că e preferabil să vă ţină în şah Bárczy cu sodomia decât să se afle că fiica dumneavoastră a devenit curtezana cercurilor înalte pentru că voia să se mărite cu un evreu. V-aţi asumat până şi riscul ca István Cár să-şi trimită oamenii la dumneavoastră.

— Cine mai e şi ăla?

— Cár este detectivul Secţiei V. Domeniul lui sunt infracţiunile împotriva decenţei. El îi vânează pe uranişti. Nu vă uitaţi la mine de parcă n-aţi şti.

— Eu nu ştiu ce sunt uraniştii, se uită femeia la Gordon.

— „Homosexuali”, în jargonul de specialitate, răspunse Gordon. Pe mulţi i-a trimis după gratii. Cu un cuvânt, dumneavoastră v-aţi asumat şi acest risc, închisoarea, numai să nu se afle adevărul despre fată.

— Se poate spune şi aşa.

— Iar Bárczy l-a oprit pe Gellért din investigaţie cu plăcere şi servitute. Pentru că în posesia acestei informaţii împărtăşită de bunăvoie cu el, practic poate să vă ţină pistolul la tâmplă. Permanent.

Doamna Szőllősy îşi ridică privirea la bărbatul ei.

— Eşti un...

— Hai. Zi până la capăt.

Femeia nu-i răspunse. Privea în gol. Telefonul îi căzu din mână. Gordon dădu din cap.

— Bárczy a vorbit cu Kozma, iar Kozma cu Gellért. Clar. Despre asta a discutat la catafalc ministrul de interne cu investigatorul.

— Cum? întrebă femeia.

— Iar Gellért i-a spus totodată lui Kozma că dumneata intrasei deja pe fir, spuse Szőllősy fără să o ia în seamă pe femeie.

— Pe acest canal a ajuns informaţia înapoi la dumneata, continuă Gordon. De aceea l-aţi trimis pe Pojva la mine.

— Trebuia să vă atenţionez într-un fel, să vă ţin departe de caz, răspunse Szőllősy prinzând elan, de parcă s-ar fi lăudat cu ceea ce făcuse.

— Totuşi, nu puteţi tocmi pe cineva să omoare un jurnalist.

— Să nu fiţi atât de sigur de asta.

— Nu sunt. Dar nu m-am lăsat.

— Nu.

— De aceea l-aţi trimis şi pe Gellért la mine, nu-i aşa? Când am ieşit din cafeneaua Stambul. Dumneavoastră l-aţi trimis acolo.

Bărbatul dădu din cap afirmativ.

— Dar aţi greşit socoteala, îl privi Gordon pe Szőllősy în ochi. De-a binelea. Căci inspectorul nu m-a speriat, dimpotrivă. El mi-a indicat direcţia corectă. Nu cred c-aş fi aici dacă n-ar fi fost Gellért.

— În acest sens aveţi perfectă dreptate, interveni dintr-odată doamna Szőllősy.

Cei doi ridicară miraţi privirea. Femeia se adună, îşi aranjă părul şi se îndreptă de spate. Albul ochilor i se înroşise, obrajii îi erau umezi din cauza lacrimilor, vocea răguşită.

— Nu am angajat un detectiv particular, continuă ea. Eu îl cunosc bine pe Vladimir. Mai exact, odată, de mult, ne cunoşteam foarte bine. Îi văd numele adesea în ziar şi nu o dată în articolele dumneavoastră, se întoarse ea către Gordon. N-am ştiut cui să mă adresez. Nu am putut angaja un detectiv particular, căci nu sunt de încredere. Atunci m-am gândit la Vladimir. La sfârşitul lui septembrie l-am vizitat la birou. I-am povestit, între patru ochi, că Fanny a dispărut. Nimic mai mult. O vorbă n-am scăpat despre motiv, se uită femeia la soţul ei. Nu-ţi face griji, nu ţi-am destăinuit micul secret murdar.

— Al meu? se răsti Szőllősy. De parcă ar fi exclusiv opera mea.

— Despre asta vorbim mai târziu, Tibor, ridică ea capul.

Bărbatul ar fi vrut să spună ceva, dar se răzgândi.

— Ce s-a întâmplat la birou? întrebă Gordon.

— I-am dat o fotografie cu Fanny. M-am întâlnit cu el sâmbătă, în trei octombrie, în Parcul Central. Atunci mi-a arătat...

Tăcu pentru o clipă.

— ...cealaltă fotografie. Mi-a promis că o salvează pe Fanny de la... viaţa aceea, dacă se poate numi viaţă.

— De atunci nu aţi auzit de ea? întrebă Gordon.

— Nu, răspunse femeia. Mi-am făcut griji că i s-a întâmplat ceva. Atunci aţi apărut dumneavoastră să mă întrebaţi despre fata noastră. După ce aţi plecat, l-am sunat imediat pe Vladimir, dar nu am putut vorbi cu el. Bănuiam că e ocupat cu înmormântarea. Mi-am propus să-l vizitez mâine, dar...

Atunci Szőllősy se ridică şi îl întrebă pe Gordon cu îngâmfare:

— Ce aveţi de gând să faceţi?

— Nu ştiu, ridică din umeri Gordon. Nu mai am multe de făcut. Am aflat tot ce lipsea din poveste, spuse el şi îşi culese notiţele.

— Ceva aţi vrut, totuşi, să obţineţi venind aici, spuse Szőllősy. Vreţi bani? Câţi?

— Nu-i atât de simplu.

— Aşadar vreţi bani. Spuneţi, câţi?

— Nu-i vorba de bani.

— Dacă scrieţi un articol, oricum nu-l puteţi publica, spuse Szőllősy. Mai am destulă influenţă încât să nu se publice. Vă puteţi pierde şi slujba. Atâta putere mai am.

— Mă ameninţaţi? ridică Gordon din sprâncene. Cum aţi făcut cu Krisztina? Puiul cu gâtul sucit a fost un gest ieftin. Nu era nevoie de el decât ca să dovedească ce gusturi mediocre aveţi.

— A fost însă suficient ca să vă luaţi micuţa prietenă şi să vă refugiaţi la ţară, răspunse Szőllősy.

— Evident, răspunse Gordon. Şi pentru alte câteva lucruri. De exemplu, pentru a vorbi cu Teréz Ökrös. Şi pentru a scrie asta, arătă el spre notiţele cu pasaje marcate, dar şi să o trimit corespondenţilor noştri din Viena, Berlin, Praga şi Paris. Ei lucrează şi pentru ziare locale. Puteţi aranja să fiu dat afară şi să nu apară articolul meu. Liniştit, fără nicio grijă. Dar, dacă nu va fi cum vreau eu, se vor întâmpla lucruri ciudate. Articolul va fi publicat de ziare din străinătate, iar de acolo poate fi preluat de ziare precum *Az Est* sau *Magyarország.* Şi nu va păţi nimeni nimic, cu excepţia dumneavoastră.

Szőllősy se aşeză din nou în scaun şi privi ciotul de trabuc.

— Iar acum, fiţi foarte atent la mine, continuă Gordon, apoi scoase din buzunar o hârtie îndoită şi o aruncă pe masă în faţa lui Szőllősy. Aici aveţi adresa unui centru de îngrijire a mamelor. Mâine viraţi frumos în contul lor o sută de mii de penghei. Apoi, la întâi noiembrie, încă o sută de mii. Şi la începutul fiecărei luni tot atât. Până vi se termină averea. Să nu-mi spuneţi că nu aveţi timp să vă vindeţi afacerea. Lunar o sută de mii de penghei. Cât vă ţin banii.

— Ce tot spui acolo?! urlă Szőllősy cu obrazul vânăt.

— Dacă i-aţi furat fiicei dumneavoastră posibilitatea de a-şi naşte copilul, pe nepotul dumneavoastră, măcar să-i ajutaţi pe alţii.

— Poftim? îşi duse femeia mâna la gură.

Gordon scoase din buzunarul interior a doua pagină din procesul-verbal de autopsie şi o lăsă pe masă.

— Din procesul-verbal. Este raportul detaliat al medicului legist.

Szőllősy îl privi pe Gordon înmărmurit, iar femeia începu să gâfâie.

— Mâine dimineaţă sun la centrul de îngrijire a mamelor. Viraţi banii în regim de urgenţă. Sau duceţi-i în geantă, nu mă interesează.

Îşi încheie sacoul şi îi lăsă singuri.

În hol, îşi luă pardesiul din cuier şi îşi puse pălăria pe cap. Din bucătărie se auzea clinchet de vase. Le spăla slujnica.

— Copilă, o strigă Gordon. Pregăteşte-te, în curând n-o să mai ai slujbă.

Fata lăsă oala din mână şi îl privi pe Gordon.

— Ştiu, spuse ea încet. Ştiu.

Gordon urcă în tramvai şi privi oraşul cenuşiu, ca de plumb. În Piaţa Octogon cumpără castane coapte şi porni către Rond.

În faţa casei era parcat Opelul rablagit al lui Czövek. Bărbatul stătea la volan şi fuma. Când îl văzu pe Gordon, sări din maşină.

— Bună seara, domnule redactor!

— Bună seara, Czövek. Aţi ajuns cu bine?

— Da, să trăiţi.

— Atunci e bine, dădu din cap Gordon şi porni către intrare.

— Domnule redactor! strigă după el Czövek.

— Spune.

— Trebuie să vă dau restul de cinci penghei.

— Cinci penghei?

— Da, domnule, mi-aţi dat cincizeci, iar drumul a costat doar patruzeci şi cinci.

— Cum ai calculat?

— N-a fost simplu, răspunse şoferul rânjind.

— Ei, dacă mai e un rest de cinci penghei, mai facem un drum. Dacă aştepţi puţin, vei mai avea ceva de lucru în seara asta.

Mór stătea la masa din bucătărie, însă Krisztina nu era nicăieri.

— N-o căuta, băiete, îl privi bătrânul. A urcat, m-a salutat şi a plecat. N-am putut s-o reţin. Dar nici n-am vrut.

— V-a spus că am lăsat-o acolo? se aşeză Gordon lângă masa din bucătărie.

— Da. N-a fost frumos din partea ta.

— Ştiu, bunicule. Poate că am exagerat puţin. Dar am rezolvat problema.

— Ia te uită, îşi ridică privirea Mór.

— Cel puţin o parte.

Bătrânul lăsă castanele pe masă.

— Ce vrei să faci, băiete?

— Nimic deosebit, bunicule.

Bătrânul tăcu un timp.

— Ţi-aduci aminte ce spunea taică-tău despre răzbunare?

Gordon oftă.

— El nu şi-a luat revanşa niciodată, continuă bătrânul. Spunea mereu că el doar ţine ţeava, mai devreme sau mai târziu toată lumea intră în ea şi că el nu mai are altceva de făcut decât să astupe ambele capete ale ţevii.

— Nu sunt sigur că vreau să vorbesc despre asta, cel puţin nu acum şi nu aici.

— Ştiu şi eu foarte bine.

— Uitaţi, bunicule, unde a ajuns tata cu vestita lui ţeavă, răbufni Gordon.

— Stătea şi aştepta cu nenorocita aia de ţeavă. A tot aşteptat până când n-a mai rezistat... Ce-ar fi putut să facă? Criza mondială n-a fost opera unui singur om. N-a ştiut pe cine să învinovăţească şi s-a învinovăţit pe sine.

— Ştiu, bunicule, am fost acolo lângă el când a renunţat la ţeavă şi la tot.

Mór privea pe geam cercetând Rondul. Lumina lămpilor stradale i-au conturat trupul corpolent, barba stufoasă şi umerii căzuţi.

— Trebuie să plec, bunicule. Trebuie să merg după Krisztina.

— Ştii unde este?

— Bănuiesc, răspunse Gordon.

— La Normafa, zise el urcându-se în Opel.

Czövek porni pe bulevard, apoi pe Podul Margareta şi strada Regele Matia urcă spre Normafa. Traficul era lejer, nici pietoni nu prea erau pe stradă, doar prin ferestrele vilelor părea să se întrezărească câte-o urmă de viaţă.

La turnul de apă Gordon îi ceru să oprească maşina. Coborî, apoi îi spuse lui Czövek:

— Aşteaptă-mă, nu stau mult.

La marginea pădurii întunecate ardea un singur felinar deasupra uşii crâşmei. Sufla un vânt rece, înţepător. Gordon îşi ridică gulerul. Ajuns la clădire, o zări pe Krisztina. Stătea mai departe, pe o bancă, cu o

cană de porţelan, probabil cu vin fiert în ea. Privea oraşul de la poalele dealului, din când în când sorbind din cană. Auzind paşii lui Gordon se întoarse, dar imediat îşi luă privirea de la el.

— Dacă-ţi spun să nu-mi vorbeşti, nu te poţi abţine, nu-i aşa? îl întrebă ea privind oraşul.

— Doar ca să ne lămurim, Krisztina, răspunse Gordon. De ce te-ai supărat pe mine mai exact?

Krisztina tăcu.

— Pentru că am vrut să te protejez? Pentru că nu am vrut să intri în bucluc alături de mine?

— Uneori te urăsc îngrozitor de tare, răspunse Krisztina. Nu mă deranjează că m-ai lăsat acolo, Zsigmond. E cea mai mică problemă. Mă deranjează faptul că nu-mi spui ce ai de gând.

— Ţi-aş fi spus dacă n-ai fi adormit din cauza vinului şi a pălincii.

— Mă aşteptam la o minciună mai reuşită.

— Nu e o minciună.

— Dar nici adevăr nu este. Şi să nu-mi spui că te-ai întors la Pesta condus de o idee apărută din senin, pentru că nici asta nu cred.

— Deşi tocmai asta s-a întâmplat.

— N-are niciun sens, clătină Krisztina din cap.

— Recunosc că am greşit, se aşeză lângă ea Gordon.

— Eşti extrem de generos în felul în care ştii să recunoşti că ai greşit.

— Ce vrei să spun?

— Dacă nu poţi spune adevărul, mai bine nu spune nimic.

Gordon scoase o ţigară, o aprinse şi fumă un timp în tăcere.

— Ţi s-a răcit vinul, îţi aduc altul.

— Nici pe ăsta n-am vrut să-l beau, dădu Krisztina din mână. Eu, în schimb, vreau să-ţi spun ceva.

— Spune.

— În după-amiaza asta am telegrafiat la Londra. Accept slujba. Aştept răspunsul lor şi plec.

— Înţeleg.

— Dacă ai fi înţeles, nu m-ai fi exclus din caz.

— Nu te-am exclus. Numai că nu am vrut să vorbesc până nu aflam totul. Sau, cel puţin, aproape totul. Nu fi supărată.

— Nu sunt supărată pe tine, Zsigmond.

— Nu?

— Vrei să fiu supărată?

Gordon clătină din cap.

— Nu neapărat.

— Atunci ce vrei?

— Să mă asculţi, răspunse Gordon.

Şi îi povesti Krisztinei ce se întâmplase de la plecarea din Lillafüred. Krisztina îl ascultă tăcută, nu-l întrerupse cu întrebări, nu dădu din cap, doar stătea şi se uita la oraş.

— Ce vrei să faci? îl întrebă pe Gordon când termină de povestit.

— Mai am o treabă de rezolvat cu Pojva.

— Ce-i faci? îl privi Krisztina. Îl baţi?

— Fii serioasă, dădu Gordon din mână. Nu mă interesează că m-a bătut măr.

— Zsigmond, recunoaşte măcar în faţa mea că ţi-ar putea strivi ţeasta cu mâna goală. Dacă nu ţie, măcar

faţă de mine recunoaşte că vrei să te răzbuni, spuse Krisztina.

— Poate că ai dreptate, dădu el din cap. Dar nu-i atât de simplu.

— Nimic nu-i simplu.

— Pojva crede că doar el ştie să joace murdar.

— Nu vreau să ştiu ce ai de gând să faci.

— Nu?

— Vreau să-mi fac bagajele. Să-mi pun hainele în valiză.

Gordon îşi trase pălăria pe frunte.

— Dar nu în seara asta, nu-i aşa?

— Nu, nu în seara asta, răspunse Krisztina. Du-mă acasă.

— În ordine, se ridică Gordon. Să mergem.

Czövek dormea cu capul pe volan. Gordon bătu în geam, la care şoferul ridică brusc capul.

— Pornesc chiar acum, spuse cu o voce somnoroasă.

— Aşteaptă, totuşi, să ne urcăm.

— Ne grăbim? se întoarse Czövek spre ei.

Gordon se uită la Krisztina, care dădu din cap afirmativ.

— Ne grăbim, Czövek, ne grăbim.

ZECE

Gordon stătea în baie şi se bărbierea atunci când apăru Krisztina în uşă.

— Unde te pregăteşti să pleci? întrebă ea.

— Sunt de serviciu, răspunse Gordon.

— De la opt seara. Iar acum, dacă nu mă înşel, se uită la ceas, e puţin trecut de opt dimineaţa.

— Trebuie să-l vizitez pe Gellért înainte de masă, la inspectoratul general.

— O să-mi povesteşti şi mie cândva ce ai făcut, zise Krisztina şi închise uşa.

Gordon termină cu bărbieritul. Abia dacă mai avea nevoie de alaun. Îmbrăcă un costum maro sport, dar cu cravata nu se descurcă deloc.

— Mi-o legi tu, te rog? întrebă el când ieşi din baie.

Krisztina îşi ridică privirea de la birou.

— Vino aici.

— Ce lucrezi?

— Aştern pe hârtie câteva idei pe care le aveam în minte. Să am ce să arăt la Penguin.

— Editurii...

— Cui altcuiva?

— Sper să le placă.

— Şi eu.

Krisztina se apecă din nou asupra schiţelor. Gordon se duse la telefon şi formă numărul inspectoratului general. Gellért era deja la birou.

— Aţi ascultat de sfatul meu? întrebă detectivul când auzi vocea lui Gordon.

— Într-o anumit măsură.

— În ce sens?

— V-aş spune mai degrabă personal. Şi ar trebui să discutăm şi despre două femei.

— Şi anume?

— Pe una o cheamă Fanny, pe cealaltă Irma, răspunse Gordon.

— Nu putem vorbi acum.
— Dar când?
— Ce ziceţi de un prânz timpuriu?
— Din partea mea este în ordine. Unde?
— La Bibilica, pe Strada Bastionului. Ştiţi unde?
— Sigur că da, răspunse Gordon şi aşeză receptorul în furcă.

Krisztina îl privi o clipă pe Gordon, apoi continuă să deseneze. El se duse la birou şi dintr-un sertar scoase un carneţel cu adrese. Îl răsfoi, apoi merse la telefon şi formă un număr.

— Alo, răspunse un bărbat cu un puternic accent franţuzesc.
— Sunt Gordon. Aveţi o oră liberă astăzi înainte de masă?
— O oră?
— O oră şi jumătate.
— O oră şi jumătate?
— Da, atât.
— Cu siguranţă am, răspunse bărbatul.
— La zece la Abhazia?
— Voi fi acolo. *Au revoir*!
— *Au revoir*! Gordon puse receptorul în furcă.
— Pleci deja? întrebă Krisztina.
— Trebuie să plec, răspunse Gordon. Te sun diseară din redacţie.
— Cum doreşti, răspunse Krisztina şi se aplecă din nou asupra hârtiei.

Gordon îşi privi ceasul. Trecuse de unsprezece şi jumătate. Făcu semn ospătarului că doreşte nota de

plată. Bărbatul care stătea vizavi de el îşi închise carneţelul.

— Redactorul-şef va decide dacă vom scrie despre afacerile amoroase ale politicienilor maghiari, îşi întoarse el privirea către Gordon. Nu promit nimic.

— Nici nu vă cer aşa ceva, răspunse acesta.

— Nu mă pot baza pe vorbe.

— Ştiu.

— După părerea dumneavoastră, această Margó mă va ajuta?

— Vorbesc cu ea.

— Vă rog. Recunosc, continuă jurnalistul cu părul roşcat şi vâlvoi, că am auzit deja despre asta. Pe la noi nu se obişnuieşte aşa ceva.

— Tocmai de aceea poate fi interesant.

— Mai pun şi eu nişte întrebări, dădu din cap francezul.

Gordon plăti consumaţia şi îi strânse mâna lui Armand Manteau, corespondentul ziarului *L'Echo de Paris*. În faţa cafenelei urcă în tramvaiul 4. Din Piaţa Berlin luă tramvaiul 49, cu care merse până în Piaţa Kalvin. De pe strada Kecskemét intră pe strada Bastionului şi, la câteva minute după ora douăsprezece, sosi la Bibilica. Privi rapid în jur în restaurantul întunecos, dar pe Gellért nu-l văzu. La mese stăteau în special bărbaţi, studenţi şi profesori de la Universitatea Pázmány Péter, amestecaţi. Deşi se apropia ora prânzului, restaurantul nu era plin – ce-i drept, nu multă lume îşi permitea să mănânce la Bibilica.

Ospătarul îl conduse la o masă din fundul restaurantului şi îl întrebă cu ce îl poate servi.

— Deocamdată doar o cafea, răspunse el.

Tocmai deschisese jurnalul *Pesti Napló* când la masă apăru inspectorul. Haina udă îi atârna pe trupul uscăţiv, de pe umbrelă curgeau picături, pălăria i se îmbibase cu apă.

— Ei, poftim, îl salută pe Gordon. Văd că dumneata ai rămas uscat.

— Am sosit înainte de ploaie, răspunse Gordon.

— Aţi comandat deja?

— Încă nu.

Gellért făcu semn ospătarului, care îi luă haina, pălăria şi umbrela, apoi aduse două meniuri. Gordon comandă o porţie mare de *consommé* care includea nu doar un ou, ci două, iar Gellért papricaş de vită cu vin roşu, cartofi şi ceapă prăjită în untură.

— Spuneţi ce doriţi, zise Gellért şi se rezemă de spătar.

— Îmi sunteţi dator cu povestea lui Róna, răspunse Gordon.

Inspectorul îl privi mirat.

— Róna? Dumneata vrei să vorbeşti cu mine despre Róna?

— Sigur. Trebuie să predau articolul.

— Ei bine, aprinse Gellért o ţigaretă, nu pot să-ţi spun prea multe. Procesul nu s-a încheiat încă în instanţă, deci oficial nu prea pot vorbi.

— Atunci, neoficial.

Inspectorul ridică din sprâncene.

— Evident că Róna nu a fost mituit, începu el. Numai că şi-a băgat nasul unde nu trebuie, într-o altă investigaţie.

— În ce, nu-mi puteţi spune.

Gellért dădu din cap afirmativ.

— În instanţă va fi achitat, dar, pentru că a creat o situaţie neplăcută pentru corpul de detectivi, va fi transferat. Nu i se va ridica permisul de portarmă, dar o perioadă va trebui să investigheze cazuri de furt de la căile ferate.

— Ăsta nu-i subiect de articol, remarcă Gordon.

— V-am spus de la bun început să nu vă ocupaţi de acest caz. Dar degeaba.

Gordon nu răspunse. Apăru ospătarul cu supa şi tocăniţa. În timpul mesei cei doi discutară despre teme neutre. Despre Războiul Civil din Spania, despre Mussolini, despre decizia regelui Belgiei de a-şi întări armata din cauza ameninţării Germaniei. După ce terminară prânzul, amândoi aprinseră câte-o ţigară. Gordon îi făcu semn ospătarului şi plăti, oricât de mult s-ar fi opus Gellért.

— În schimb, pentru marfa de data trecută... spuse el.

— Despre fata decedată nu mă întrebaţi? întrebă brusc investigatorul.

— Nu, răspunse Gordon. Ştiu totul.

— Totul?

— Totul, dădu din cap Gordon. De fapt, ceva tot nu ştiu.

— Ce anume?

— Nu aţi vrut sau nu aţi îndrăznit să-i spuneţi doamnei Szőllősy că i-a murit fiica?

Gellért cercetă faţa lui Gordon prin fumul de ţigară.

— Contează? întrebă într-un târziu.

— E drept, acum nu prea mai contează.

— Nu am îndrăznit şi nu am vrut, recunoscu Gellért. Îmbătrânesc. Mai am doi ani până la pensie. Am căutat momentul potrivit pentru a-i spune, dar...

— Observ şi eu că îmbătrâniţi, dădu din cap Gordon.

— Cum adică?

— Data trecută v-aţi lăsat sertarul deschis. V-aduceţi aminte? Am fost la inspectorat şi, în timp ce vă aşteptam, am observat că un sertar este deschis. Nu mai văzusem aşa ceva până atunci.

— O să vorbesc cu medicul meu să-mi prescrie ceva pentru memorie, răspunse Gellért.

— N-o să strice. Nu de alta, dar dacă ar fi intrat în birou o persoană neavenită şi ar fi văzut sertarul deschis?

— Aveţi dreptate. Aşa sunt persoanele neavenite, aprobă inspectorul şi scutură scrumul. Ce noutăţi sunt în lumea boxului?

— Harangi se află şi acum în America cu selecţionata Europei, răspunse Gordon.

Se ridicară şi porniră spre uşă. Chelnerul îi ajută să-şi îmbrace hainele. Afară, ploaia se oprise.

— Sper să câştige, spuse Gellért.

— Şi eu. Din câte am auzit, până acum a boxat excelent.

— Şi? Când mergeţi la următorul meci?

— În seara aceasta, răspunse Gordon.

— Cine luptă?

— Nu contează. Două animale.

— În cazul ăsta..., se întoarse Gellért către Gordon.

— Mulţumesc, întinse Gordon mâna.

Inspectorul dădu din cap şi porni către Strada Pálné Veres. Gordon urcă în tramvai în piaţa Kalvin.

În zadar bătu la uşă. Privi prin geam, dar pe portar.

— Mai încet, dacă-mi permiteţi, gâfâi bărbatul. Treziţi toată casa.

— La douăsprezece şi jumătate în miezul zilei? Pe cine trezesc eu la ora asta?

— Aceasta este o casă onorabilă, vă rog, răspunse bărbatul. Cu toate astea – şi arătă către uşă – nu le plac scandalurile. Şi, de altfel, e inutil să bateţi în uşă.

— Nu ştiţi unde este domnişoara?

Bărbatul se încruntă auzind cuvântul „domnişoară”.

— Domnişoara a plecat în dimineaţa asta.

— Unde?

— N-am de unde să ştiu, dar cu siguranţă nu la piaţă, avea valize cu ea.

— Adică s-a mutat?

— Domnişoara nu obişnuieşte să-mi comunice când, cu cine şi ce face, menţionă sarcastic bărbatul.

— Dar v-aţi întâlnit cu ea când a plecat, nu-i aşa?

— Da, dădu din cap portarul. M-a salutat – „bună ziua” –, iar eu i-am răspuns tot cu „bună ziua”. În faţa casei era oprit un taxi, şi-a pus valizele în el şi au plecat. De aceea vă spun să nu bateţi în uşă, nu-i nimeni în locuinţa aceea. Vă rog să mă scuzaţi, dar trebuie să plec.

Înainte de a urca în tramvaiul 53 în Piaţa Apponyi, Gordon se opri în Piaţa Libertăţii (Szabdság) să retragă două sute de penghei de la Casa de Economii

şi Consemnaţiuni. Deşi nu-şi economisise banii cu acest scop, îi scoase fără nicio părere de rău. Tramvaiul lăsă în urmă una câte una clădirile elegante din centru şi se zgâlţâi printre case ponosite, cenuşii, pe Calea Üllői. Gordon privi spre dreapta, către clădirea Institutului de Medicină Legală, apoi trecu pe lângă Grădina Orczy. În depărtare se zăreau bordeiele dărăpănate din cartierul săracilor. La Calea Ecser coborî din tramvai, inspiră adânc şi porni pe drumul de ţară noroios, printre case, dacă se puteau numi astfel clădirile acelea încropite din barăcile unui fost spital de campanie. Ceva mai încolo, drumul de ţară se transformă într-o mare de noroi. Barăcilor li se adăugaseră anexe în cea mai mare parte din chirpici, dar şi din cărămidă, astfel că tot cartierul părea un labirint înfricoşător. După un timp Gordon nu mai ştia dacă alunecă pe o stradă sau într-un gang dintre două clădiri. Aerul era încărcat cu un fum înecăcios: mulţi făceau focul cu haine şi încălţăminte. Puţini aveau bani de lemne. Duhoarea acoperea mirosul sărăciei, dar nu şi imaginea ei. Copii murdari se jucau în noroi şi îşi vorbeau, strigând unii la alţii într-o limbă pe care Gordon abia dacă o înţelegea. Nici nu încercară să cerşească, doar se jucau de-a prinselea, urlând, cei mai mulţi cu picioarele desculţe. În spatele câtorva geamuri pâlpâiau opaiţe, însă majoritatea ferestrelor se holbau întunecoase. Într-o curte, doi ţărani bătrâni cărau în bordei vreascurile pe care le adunaseră probabil în Parcul Central. Părea că făcuseră totul ca gospodăria lor să arate cât de cât îngrijit. Rezultatul era deopotrivă deplorabil şi înduioşător. De pe acoperişul peticit curgea apa în casă, la fereastră

atârna un mileu de dantelă, în spatele acestuia o floare ofilită într-un ghiveci crăpat. Îmbrăcămintea celor doi era curată, date fiind condiţiile. Gordon păşi lângă ei şi li se adresă:

— Bună ziua.

Bătrânul se îndreptă încet de spate.

— Îmi puteţi spune unde-l găsesc pe Pojva?

— Pe cine? întrebă bătrânul.

— Pe Pojva.

— Erzsiké, îşi îmbrânci bărbatul nevasta, domnul caută pe unul Pojva.

— Eu nu cunosc pe nimeni cu numele acesta, răspunse femeia zbârcită, cu bonetă.

Gordon îl descrise pe Pojva, la care femeia îşi făcu repede cruce şi privi către cer.

— Pe ăla îl căutaţi? Pe ticălosul ăla cu nasul spart?

— Pe el.

Bătrâna ieşi greoi în faţa casei şi îi arătă lui Gordon în ce direcţie s-o ia. Denumirile străzilor şi numerele caselor n-aveau nicio relevanţă aici. Gordon mulţumi pentru ajutor şi porni. Încerca din toate puterile să nu se afunde până la gleznă în noroi. Câinii lătrau, îşi trăgeau lanţurile mai să le rupă, pisicile mieunau pe acoperişuri, unde se refugiaseră de noroi. Gordon găsi repede bordeiul. La geamurile dinspre stradă atârnau obloane cioplite cu model de lalele, pe jumătate putrezite, iar lângă casă era o cocină de porci, din chirpici. Doi copii de vreo zece ani se jucau în noroi cu o roată de bicicletă. Nu puteau s-o învârtă, dar şi aşa se distrau de minune. Gordon nu înţelegea esenţa jocului.

— Pojva e acasă? îl întrebă pe unul dintre ei.

Acesta nu răspunse, ci fugi în casă urlând. Peste câteva clipe apăru Pojva, mahmur, cu izmenele căzute sub talie şi bustul gol. Cândva fusese o matahală de bărbat, însă acum muşchii îi erau uscaţi, iar pielea căzută. Cu toate astea, cu nasul lui strâmbat într-un mod absurd oferea o imagine înfricoşătoare, impunând respect.

— Pe dumneata te cunosc de undeva, îi spuse din vârful limbii lui Gordon.

— Am o ofertă, răspunse el.

— Şi ai şi bani? întrebă.

Gordon dădu din cap afirmativ. Pojva rămase câteva momente pe loc şi îl privi pe Gordon. Chiar i se părea cunoscut, dar nu reuşea să-şi aducă aminte de unde.

— Aşteaptă aici, spuse într-un târziu şi intră în bordei.

Peste câteva clipe se auziră ţipete, apoi plânsete şi în cele din urmă pe uşă apăru o femeie de peste patruzeci de ani.

— Nu staţi de vorbă cu el, întotdeauna iese rău, se rugă de Gordon.

Pojva o prinse din spate, o întoarse către el şi îi trase o palmă, iar femeia căzu în genunchi. Apoi o lovi cu piciorul în fund şi femeia căzu în noroi.

— Ce te interesează cu cine vorbesc? se răsti el şi îi făcu semn lui Gordon.

— Intră.

În casă domnea un miros de ţi se întorcea stomacul pe dos. Pe sobă fierbea ceva, în colţ stătea un câine plouat. Pe masa din bucătărie, într-un lighean crăpat, picura apa de pe acoperiş, iar alături

pâlpâia o lampă de gaz. Pojva se aşeză pe un scaun, vârî în gură o ţigară, apoi cu piciorul îi trimise şi lui Gordon un scaun.

— Cât? întrebă.

— Nici nu ştii despre ce este vorba, răspunse Gordon.

— Doar nu de grădinar ai nevoie, spuse Pojva şi îi cercetă faţa câteva clipe, sperând să-l identifice, apoi dădu din mână, renunţând.

— Douăzeci, puse Gordon pe masă două bancnote de zece.

Pojva întinse mâna cu lăcomie, luă bancnotele şi urlă:

— Femeie!

Femeia îşi iţi capul pe uşă cu teamă.

— Fir-ai a dracu', ia banii, du-te şi cumpără nişte ulei şi ceva de mâncare, că pe asta nici câinele nu o mănâncă, şi lovi cu piciorul în sobă.

Zeama groasă, suspectă, îi împroşcă picioarele femeii. Ea tresări, dar păşi mai aproape, luă bancnota de zece pe care i-o întinse bărbatul şi plecă în grabă.

— Acum spune ce vrei, scuipă Pojva.

— În seara asta... ai un meci.

— Eu nu particip la aşa ceva.

— Cum să nu.

— De unde ştiu că nu eşti poliţist?

— Poliţistul ţi-ar fi dat douăzeci de penghei?

Pojva rămase pe gânduri.

— Şi dac-aş avea?

— Atunci te-ai lupta cu Jacek, polonezul, la fabrica de pe strada Gubacs.

— Dac-ar fi, acolo s-ar ţine, dădu din cap bărbatul.

— Şi care ar fi rezultatul?

— Într-o luptă cinstită nu se poate şti niciodată, răspunse Pojva cu faţa inexpresivă.

— Nici pentru cincizeci de penghei?

Ochii lui Pojva străluciră.

— Pentru cincizeci nu e sigur, poate pentru o sută.

— Înţeleg, dădu din cap Gordon. Dacă pentru o sută s-ar putea spune cine câştigă desearǎ, atunci învingătorul ar putea fi şi Jacek. Să zicem că în runda a doua ai fi knock-out.

— Pentru o sută de penghei, îşi linse Pojva buzele, poate să şi câştige.

— Ascultă, Pojva, îi spuse Gordon. S-a mai interesat cineva dacă va fi meci sau nu în seara asta? Şi dacă da, cine ar câştiga?

— Nu, răspunse bărbatul. Bookmakerii se interesează întotdeauna, dar altcineva nu.

Gordon îşi deschise portmoneul şi scoase cinci hârtii de douăzeci de penghei. Pojva se năpusti asupra banilor, dar Gordon fu mai rapid. Îşi retrase mâna.

— Cu o condiţie.

— Ce condiţie?

— Banii îi dau soţiei tale, răspunse Gordon.

— Asta nu, ripostă Pojva.

— Cum să nu. Sau ai prefera să ajungi la puşcărie?

Pojva se încruntă. Îşi storcea creierii. Într-un târziu se linse pe buze şi dădu din cap afirmativ.

— Dacă lupta din seara asta s-ar termina cum bănuim, continuă Gordon, am putea colabora sistematic.

— N-o să fie probleme, dădu din cap Pojva, iar Gordon văzu în ochii lui că avea să-şi bată soţia până când avea să-i dea banii.

— Nici să nu fie, se ridică el de la masă.

— N-o să fie, dădu din cap Pojva şi se întinse către piciorul mesei, ridică o sticlă cu spirt şi trase o duşcă.

Lăsă sticla jos şi îl măsură pe Gordon cu ostilitate.

— Pleacă odată, trebuie să mă pregătesc de meci.

— Să boxezi cum trebuie, spuse Gordon. Domnului Szőllősy nu-i place să fie dezamăgit.

— Cine?

Gordon crezu pentru o clipă că greşise.

— Bărbatul care şi-a trimis secretarul la dumneata.

— A, ăla? îşi ridică privirea Pojva. A şi spus că şefului îi place munca precisă. Nu l-am dezamăgit.

— Ai educat-o cum trebuie pe fata aceea. Domnul ţi-a spus să o omori?

— Nu, clătină el din cap. Doar să o sperii. De unde să ştiu că e o femeie atât de pricăjită? adresă el întrebarea sticlei cu spirt. Abia am atins-o şi a murit. Dar nu contează, era oricum doar o landră.

— Aşa este, dădu din cap Gordon. Doar o landră. Şi cu banii ce-ai făcut?

— Ce bani?

— Calm, Pojva, pe domnul nu-l interesează banii, doar eu aş vrea să ştiu ce s-a întâmplat cu ei. Câţi bani avea la ea? Aproape două mii de penghei?

— Doar vreo o mie cinci sute, răspunse bărbatul.

— Pe ce i-ai cheltuit? se uită în jur Gordon. Pe medicamente?

— Ce te interesează? se răsti Pojva la Gordon şi mai trase o duşcă. Datorii. Cămătari.

— Secretarul domnului a spus să iei banii?

— Evident. A spus că toţi câţi are asupra ei, sunt ai mei.

— Cum ai făcut? întrebă Gordon.

Ceva nu era în ordine în privirea confuză a lui Pojva.

— Ce te interesează pe dumneata?

— Ne place să ştim cum lucrează angajaţii noştri.

Pojva scutură din cap, apoi în cele din urmă răspunse:

— Întâi i-am tras o palmă, apoi i-am luat poşeta. Stătea întinsă pe jos, i-am luat poşeta din mână.

— Şi atunci ai văzut câţi bani are.

— Aşa este.

— Atunci ai lovit-o în plex.

— Atunci.

— După ce ai văzut câţi bani are la ea.

Pojva dădu din cap.

— Şi ce mai avea în poşetă?

— Doar bani în portmoneu şi o grămadă de mărunţişuri. I le-am dat nevestei şi copiilor.

— O carte însă ai lăsat în poşetă, spuse Gordon.

— Era parcă o carte de rugăciune, dădu din cap bărbatul. M-am gândit că dacă tot a murit, să fie înmormântată cu cartea ei de rugăciune. Şi, de altfel, noi nu citim.

— Şi nici nu vă rugaţi.

— La cine să ne rugăm? întrebă Pojva privind grămada de paie de pe care se destrămase de mult husa.

Gordon îi urmări privirea, apoi aprobă încet din cap. Se întoarse să plece, spunându-i din mers:

— Diseară să-ţi faci treaba.

— Am s-o fac. La asta mă pricep..., răspunse bărbatul şi goli sticla de spirt.

Afară începuse ploaia. Gordon aruncă o privire în cocina de porci unde, în loc de porci, zări femeia cu cei doi copii. Stăteau chirciţi în noroi, căci nici paie nu erau, iar pe sub acoperiş şuiera vântul rece. Copiii se obişnuiseră într-atât, încât nici nu le mai clănţăneau dinţii. Gordon se aplecă în cocină şi îi întinse femeii banii. Ea doar scutură din cap, cu privirea înspăimântată.

— Ia-i, odată, lua-te-ar dracii! urlă Pojva din uşă. Şi ia şi mâncare, ai auzit?

Femeia luă banii. Gordon se uită la cei doi copii.

— Părinţii dumneavoastră trăiesc?

— Da, în câmpie, dădu din cap femeia. De-aş scăpa odată de ăsta, arătă cu capul către Pojva, m-aş întoarce imediat la ei, împreună cu copiii.

— Aveţi grijă de bani, spuse Gordon. Vor prinde bine cândva pentru tren.

Ieşi agale pe strada noroioasă, îşi ridică gulerul şi porni către Calea Üllői. În staţia de tramvai se uită la ceas. Era trecut de ora patru. Avea să ajungă pe Strada Gubacsi mai devreme decât îşi planificase. La colţul Bulevardului Kálmán Könyves coborî din tramvai şi intră într-o tutungerie.

— Pot să folosesc telefonul? întrebă şi puse douăzeci de filleri în faţa vânzătorului.

Căută în caietul cu notiţe numărul de telefon al centrului de protecţie a mamelor şi sună. Centralista îi făcu legătură cu directorul. Răspunse secretara.

— Domnul director a plecat deja.

— Mă numesc Gordon Zsigmond. Sunt jurnalist la ziarul *Az Est.* Scriu un articol despre situaţia instituţiilor de protecţie a mamelor. Cât de darnici sunt în zilele noastre oamenii, mai au disponibilitatea de a dona?

— Ce să aibă? întrebă femeia nedumerită.

— Dacă primiţi donaţii.

— Foarte rar.

— Nu aţi primit de curând o donaţie mai consistentă?

— Dacă am fi primit, am putea încălzi şi băile, nu numai saloanele şi sala de operaţie.

— Aşadar, nu aţi primit nicio sumă mai consistentă.

— Poate vreţi să ne donaţi dumneavoastră, încercă femeia să glumească.

— Aşa mi-am propus, răspunse Gordon. Aşa mi-am propus.

Ieşind din tutungerie, urcă în tramvaiul 22, apoi coborî la Strada Mester şi se duse pe jos până pe Calea Gubacsi. Abatorul public era gol, niciun suflet nicăieri. Muncitorii de la rafinăria de ulei plecau acasă unul câte unul. Imensa uşă de fier a clădirii fabricii alăturate era închisă, dar la intrarea din spate soseau încontinuu bărbaţi în grupuri de câte doi sau trei. Curând apărură cinci bărbaţi de vârstă mijlocie şi un tânăr. Acesta înainta cu paşi înceţi, greoi, dar pe spatele lui haina stătea să crape. Un tip mai scund se desprinse de grup, merse repede la poarta din spate, intră şi peste câteva minute le făcu semn celorlalţi să vină.

La sosirea unui nou grup, Gordon traversă drumul cu paşi repezi şi se alătură acestuia. Bărbatul din faţă

deschise şi îi făcu semn portarului. În curte Gordon se desprinse de grup şi aruncă o privire împrejur. Nu văzu nimic deosebit şi nu izbuti să-şi dea seama în ce fabrică se află. Probabil că funcţionau laolaltă mai multe uzine mai mici – tâmplării şi cojocării, după miros. Gordon se grăbi după grupul său. Acesta coti la stânga, pe un fel de alee, apoi, câţiva paşi mai încolo, se deschise o uşă grea, de metal, şi intrară. Gordon aşteptă ca uşa să se închidă în spatele lor, apoi se luă după ei. Ajunseră într-un culoar îngust, întunecos. Pentru că nu vedea nimic, era nevoit să se ghideze după zgomote. Auzi cum se trânteşte o uşă. Porni în direcţia aceea. În partea dreaptă găsi o altă uşă. O deschise şi se trezi într-o curte interioară. Tocmai la timp, pentru că dacă n-ar fi zărit capul unuia dintre bărbaţi cum dispare într-un beci ar fi putut să-i caute mult şi bine. Paşii îi răsunau pe caldarâmul curţii. Clădirea avea patru etaje. Geamurile apărate cu gratii priveau întunecoase spre curte. Gordon deschise uşa beciului. Deodată îl izbi o duhoare de transpiraţie. De jos se auzeau râsete. Îşi descheie haina şi porni în jos pe scări. La baza lor stătea un bătrân cu privirea piezişă. Gordon băgă mâna în buzunar, scoase un penghei şi i-l întinse bătrânului. Acesta se dădu la o parte.

Pe Gordon îl surprinse suprafaţa uriaşă a subsolului. Niciodată nu s-ar fi gândit că sub clădire există un beci atât de mare. În mijlocul sălii era instalat un ring, în jurul lui stăteau bărbaţi dezbrăcaţi la cămaşă. Nu zări niciun scaun. Într-un colţ, un tânăr vindea bere la halbă. Nu era greu să-i depistezi pe bookmakeri, căci într-o mână aveau hârtii, iar în

cealaltă câte-un teanc mare de bancnote, şi din minut în minut comunicau cu voce tare cotele. Pe ce se bazau în calcule, nu se ştie. Gordon îşi descheie haina, îşi împinse pălăria de pe frunte, se vârî într-un cotlon şi îşi aprinse o ţigară. În cele patru colţuri ale sălii era câte-o uşă metalică. În câteva clipe constată că cel puţin trei dintre ele erau cu siguranţă încuiate. A patra însă se deschise şi pe ea intră un copil de vreo paisprezece ani, cu o găleată cu apă în mână. Gordon se duse la uşă şi o deschise. Pe culoar stăteau bărbaţi în grupuri mici. Un tip neras, cu sprâncenele groase, se proţăpi în faţa lui Gordon.

— Unde vă grăbiţi?

— Îl caut pe Jacek, Antal Kocsis mi-a spus că-l găsesc aici, răspunse Gordon.

— Dumneata îl cunoşti pe Kocsis?

— Asta am spus, nu?

— Şi ce vrei de la Jacek?

— Ce te interesează?

— Pe mine mă interesează tot ce se întâmplă aici, îşi încrucişă bărbatul mâinile pe piept.

— Îi ofer ceva de lucru.

— Ce anume? Şi, de altfel, cine naiba eşti dumneata?

— Ceva suplimentar, îl privi Gordon şi îl împinse din calea lui.

— Nu prea cred, răspunse bărbatul şi îl prinse pe Gordon de braţul drept.

Între timp, ceilalţi intrară în sală. Cei doi rămaseră singuri.

— Dă-mi drumul.

— Încă nu mi-ai spus cine eşti. Dar nici nu e nevoie. Scot eu tot de la tine, şuieră bărbatul şi nu-i slăbi braţul lui Gordon până când acesta nu se întoarse către el.

Se apropiaseră atât de mult, încât între feţele lor rămăseseră doar câţiva centimetri.

— Scoţi tot de la mine? întrebă Gordon.

— Cu siguranţă, răspunse bărbatul, la care Gordon se smulse din strânsoarea bărbatului, îşi avântă pumnul drept şi îl lovi în obraz. Bărbatul se clătină, se sprijini de perete, dar nu căzu. Stătea cu capul plecat. Gordon tocmai voia să treacă pe lângă el când bărbatul îşi ridică privirea. Gordon nu aşteptă să fie atacat. Strânse din nou pumnul drept şi îi aplică o lovitură de jos în sus în maxilar. Capul bărbatului se lovi de perete, ochii i se dădură peste cap şi începu să alunece încet pe podea. Gordon îşi masă mâna dreaptă cu ochii înlăcrimaţi şi vru să treacă pe lângă bărbatul întins pe podea, dar acesta îl prinse brusc de gleznă. Ce-i drept, nu prea tare. Gordon şi-ar fi putut elibera lesne piciorul din strânsoare, dar se întoarse rapid şi se uită la individ. Acesta înălţă capul. Din colţul gurii îi şiroia sângele, ochii îi erau înceţoşaţi, dar nu-i eliberă glezna lui Gordon din strânsoare. Acesta îşi trase cu forţă piciorul, bărbatul însă îşi adună puterile şi îl strânse şi mai tare. Apoi se sprijini în mâna stângă, în ochi i se întoarse viaţa şi îl privi pe Gordon cu atâta ură încât acesta îl lovi din nou în osul zigomatic, de data asta cu mâna stângă şi cu toată forţa. Bărbatul căzu lat imediat, capul răsunându-i cu ecou când atinse pardoseala, iar sângele care i se scurgea din gură formând încet o băltoacă.

Gordon se rezemă de perete, apoi alunecă în genunchi. Îşi mişcă degetele de la mâna dreaptă. Funcţionau, dar îl dureau îngrozitor. Bărbatul gemea încet lângă el, pe podea. Gordon trase aer în piept şi se ridică scuturându-şi şi masându-şi mâna încontinuu. Păşi peste bărbat şi deschise uşa păzită de atacatorul său. În încăpere, un bărbat masiv exersa scheme de box cu mişcări lente, dar puternice. Gordon intră şi închise uşa în urma lui. Jacek rămase în tăcere, urmărindu-l cu coada ochiului pe Gordon. Acesta se opri în uşă privindu-l pe boxer până când Jacek lăsă mâna jos şi, cu un uşor accent, dar cu o maghiară curată, inteligibilă, începu să vorbească:

— Dumneata ce doreşti? întrebă.

Gordon trase un scaun şi se aşeză pe el ca într-o şa.

— Propun o afacere.

— Ce afacere?

— Am auzit că rezultatul meciului din această seară a fost decis în prealabil.

Jacek lovi furios masa.

— Dar am stabilit că de data asta boxăm curat.

— Cred că nu înţelegi. Pojva se laudă, continuă Gordon, că în seara asta nu va transpira pentru că a cumpărat pe cineva.

— Pe mine? hârâie Jacek. Pe mine? Eu n-am vândut niciun meci în viaţa mea. Înţelegeţi?

— Înţeleg. Sunt convins de asta. Dar mă gândeam să-ţi spun, totuşi.

— Va fi al doisprezecelea meci al meu şi n-am pierdut niciodată pentru că m-ar fi cumpărat cineva.

Cum îşi permite Pojva să spună aşa ceva despre mine? urlă Jacek, umflându-i-se venele de pe gât.

— Eu nu am de unde să ştiu asta, se ridică Gordon de pe scaun. Doar atât am vrut să-ţi spun, zise şi porni către uşă.

Jacek rămase neputincios de furie, apoi strigă după Gordon:

— Vorbeaţi de o afacere.

— O, sigur că da, îşi lovi fruntea Gordon.

Scoase din buzunar cincizeci de penghei şi îi puse pe masă.

— Ce-s ăştia? întrebă Jacek.

— O mică contribuţie la prietenia maghiaro-poloneză.

— La ce? se uită celălalt nedumerit la Gordon.

— La prietenie, băiete. Altfel, cum ai spus şi tu, n-ai pierdut nici un meci până acum. Acum pierde-l.

Gordon ieşi. Bărbatul zăcea în continuare pe culoar. I se oprise sângerarea, balta de lângă el se închega încet, iar individul respira sacadat. Gordon trecu peste el şi se apropie de ring. Mai erau doar zece minute până să înceapă meciul. În sală domnea un vacarm înfiorător. Bookmakerii strigau unul mai tare decât celălalt, arbitrii erau deja în ring, cu mânecile suflecate. În aer pluteau fum şi miros de transpiraţie şi bere. Gordon trecu repede în revistă mulţimea. Erau acolo tot felul de oameni: muncitori, birjari, funcţionari şi, evident, câteva figuri dubioase. Puţin mai departe de ring stăteau câţiva bărbaţi îmbrăcaţi în costume de calitate, cu croială perfectă. Gordon nici măcar nu se miră de prezenţa lor.

La şase fără un minut se deschise uşa metalică. Întâi intră Pojva, cu o privire surprinzător de limpede. În spatele lui venea Jacek, cu paşi hotărâţi şi în mod evident furioşi. Expresia feţei lui, însă, trăda doar hotărâre.

— Omoară-l, Pojva! urlă cineva din sală.

Mai mulţi i se alăturară strigând:

— Omoară-l! Nu-l lăsa!

La care începu să urle şi cealaltă tabără:

— Nu-l lăsa, Jacek! Doar la cap să-i dai!

Cei doi boxeri ajunseră la ring. Unul dintre arbitri ridică coarda, boxerii păşiră pe podium. Jacek îşi răsucea gâtul şi îşi relaxa umerii, Pojva îl urmărea rânjind. Niciunul nu purta mănuşi, nici măcar bandaje. Nu fură cântăriţi, deşi la prima vedere Pojva şi Jacek erau aproximativ în aceeaşi categorie de greutate. Arbitrul central îi direcţionă spre colţuri, apoi în ring urcă un bătrânel scund, îmbrăcat în frac şi cu joben, care, urlând cu o voce nazală, îi prezentă pe concurenţi:

— În colţul albastru, Pojva cel vestit, brutal şi neînfricat, omul cu cei mai periculoşi pumni!

Mulţimea ovaţionă ieşită din minţi.

Apoi se întoarse către Jacek.

— În colţul roşu măcelarul din Łodz, bărbatul de al cărui pumn polonezii se tem atât de tare, încât a fost nevoit să fugă până la Pesta. El este Jacek!

Din nou urale.

În faţa bookmakerilor stăteau la coadă cei care voiau să parieze în ultima clipă, şi se îmbrânceau cu ochi strălucitori şi nerăbdători, fluturându-şi bancnotele. Apoi bătrânelul cu joben a ieşit din ring,

arbitrul principal i-a invitat pe boxeri să-şi strângă mâinile. Ambii au păşit în centrul ringului. Pojva a întins mâna privind mulţimea răutăcios. Jacek i-a luat mâna şi a strâns-o. Faţa lui Pojva s-a schimonosit brusc, arbitrul fiind nevoit să-l împingă pe Jacek de-acolo. Atunci răsună gongul, iar arbitrul dădu semnalul, iar luptătorii se apropiară. Pojva lansă câteva lovituri şovăielnice pe care Jacek le evită cu uşurinţă, apoi trecu el însuşi la atac. Cu braţul întins ţinti bărbia lui Pojva, dar nu nimeri. Atunci Pojva făcu un pas înainte şi începu să danseze, cât îi permitea vârsta, evitând loviturile polonezului. Cu o mişcare bine plasată, însă, Jacek îl nimeri pe Pojva în torace, iar acesta se clătină. Nu căzu, dar îi dispăru rânjetul de pe faţă.

Gordon urmărea de la distanţă, dar şi de acolo văzu clar momentul în care cei doi începură să lupte uitând de box. Părea că Pojva îi spusese ceva lui Jacek, care îl îmbrânci pe Pojva scuipându-i probabil o înjurătură. Pojva se lansă în atac. Mâna dreaptă a lui Jacek porni, dar brusc Pojva îl strânse sub braţ, lovindu-l apoi pe polonez cu cotul stâng. Arbitrul însă interveni şi îi despărţi. Gongul răsună din nou, runda se terminase.

Cei doi se prăbuşiră în scaunele aşezate în două colţuri ale ringului. Asistenţii se repeziră să le spele feţele cu apă cu gheaţă şi să le facă vânt cu prosoapele. Pojva se lăsat pe spate, cu ochii închişi, gâfâind. Jacek însă se scutură de apă şi se ridică sprinten. Pojva se ridică doar când auzi gongul. Arbitrul dădu semnalul, iar cei doi se aruncară unul asupra celuilalt. Pojva apelă la toate trucurile

murdare. Cu braţul stângă îi cuprinse lui Jacek mijlocul, iar cu mâna dreaptă îi aplică lovituri în rinichi. Interveni arbitrul. Atunci Pojva îşi lansă pumnul stâng cu o rapiditate impresionantă, crăpându-i imediat arcada lui Jacek. Arbitrul îi opri. Se uită la rană şi constată că nu sângerează prea tare. Jacek se scutură din nou şi porni la atac. Pojva, din disperare, îi trase o lovitură cu piciorul în direcţia zonei inghinale. Arbitrul interveni din nou. Mulţimea fierbea. Feţe schimonosite îi susţineau pe boxeri, aceştia însă nu auzeau nimic. Pojva îşi proteja capul cu ambele mâini. Jacek găsi momentul oportun. Îşi lansă pumnul către burta adversarului, la care Pojva îşi lăsă în jos mâna stângă. Atunci Jacek, cu pumnul drept, îi aplică lui Pojva o lovitură în bărbie.

Timpul parcă se opri în loc. Chiar şi departe de ring, Gordon auzi scrâşnetul oaselor. Capul lui Pojva căzu pe spate, ochii i se rotiră în orbite, braţul îi căzu inert. Se prăbuşi ca un sac de cartofi gol. Mulţimea făcu linişte pentru o clipă, apoi izbucni în urlete. Jacek stătea în mijlocul ringului, arbitrul îl împinse în colţ, apoi se duse la trupul lui Pojva întins pe podea, îngenunche lângă el şi îl prinse de încheietură.

Atunci, mai multă lume porni grăbită către scări. Arbitrul ţinu o vreme încheietura lui Pojva, apoi clătină din cap. Se ridică, se duse la Jacek şi îi ridică mână în aer. Puţină lume văzu gestul, căci mulţimea pornise deja pe trepte în sus, spre curte. Arbitrul îi şopti ceva lui Jacek, la care acesta dădu din cap, ridică repede coarda şi porni spre uşa metalică. Gordon nu se mişcă. Mâna dreaptă îi atârna fără vlagă pe lângă corp, iar cu cea stângă duse o ţigară la gură. Uşa

metalică se deschise şi apărură doi bărbaţi, unul dintre ei împingând o roabă. Sala se goli cu o rapiditate surprinzătoare, chiar şi arbitrii ajunseseră deja în vârful treptelor. Gordon observă din umbră cum unul dintre cei doi bărbaţi sare pe podium şi împinge trupul lui Pojva pe podea. Colegul lui prinse trupul neînsufleţit sub braţ şi îl trase în roabă, apoi plecară grăbiţi spre uşa metalică.

Gordon urcă şi el pe trepte până în curte. Bookmakerii mai îndrăzneţi şi clienţii lor încheiară rapid socotelile. Gordon ieşi prin culoar în curtea fabricii. La una dintre bariere stătea o căruţă pe jumătate încărcată cu lemne de foc. Atunci se deschise uşa care ducea către barieră şi apărură cei doi bărbaţi pe care Gordon îi văzuse în subsol. Trăgeau după ei un sac pe care îl aruncară în căruţă. Unul dintre bărbaţi urcă şi el în căruţă şi, cu mişcări rapide, acoperi sacul cu lemne de foc. Celălalt urcă pe capră, pocni din bici, la care portarul deschise poarta. Abia dacă ieşi căruţa, că portarul închise la loc. Gordon ieşi pe uşa laterală pe Strada Gubacs şi urmări căruţa cum se pierde în întunericul nopţii.

Gordon se duse până pe Strada Soroksár pe jos. Aici se opri în staţia de tramvai. Când sosi tramvaiul 11, aruncă mucul de ţigară şi urcă. Cum se apropia de centru, oraşul devenea tot mai colorat şi mai luminat. De pe străzi dispăruseră muncitorii care veneau de la lucru şi se înmulţiseră cei care căutau distracţiile de seară. Pe Dunăre se legănau vapoare iluminate, în noaptea liniştită de toamnă se vedea bine conturată fiecare fereastră a Cetăţii. În Piaţa Kalvin stăteau

înşirate maşini, în faţa hotelurilor circulaţia era intensă. În spatele ferestrelor de restaurant se zăreau mese pline, uneori chiar şi vioristul care se plimba între ele. Muzeul Naţional stătea maiestuos printre copacii înalţi. În Piaţa Apponyi străluceau felinarele, un haos liniştit al autobuzelor, tramvaielor şi maşinilor pusese stăpânire pe Piaţă. În vitrina unui magazin de bijuterii, un ceas uriaş indica ora exactă: şapte şi douăzeci. Tocmai sosi tramvaiul 19, Gordon urcă în el, apoi în Piaţa Blaha Lujza coborî, traversă şi porni către redacţie.

În birou mai lucrau doar câţiva colegi. Gordon o salută pe Valeria, îşi atârnă haina în cuier şi porni spre biroul său. De această dată Valeria îşi ridică ochii din carte şi, cu o voce răguşită, îi spuse:

— Aţi fost căutat la telefon.

— Ei, poftim, se întoarse Gordon.

— A sunat Krisztina. Vă roagă să o sunaţi că s-a întâmplat ceva cu...

Se aplecă mai aproape de hârtie, căci nici propriul scris nu reuşea să-l descifreze.

— ...cu restaurantul.

— Înţeleg.

— Sau cu rezumatul, mai adăugă femeia şi continuă să citească.

Gordon îşi trase scaunul, îşi aprinse lampa de birou cu bec verde, ca de funcţionar la bancă, şi se aşeză. Un timp se holbă la maşina de scris, apoi băgă mâna în buzunar, scoase carneţelul cu notiţe şi îl răsfoi. Puse hârtie în maşina de scris, o trase în faţa lui şi, încet, începu să scrie. Ce-i drept, nu aflase nimic nou de la Gellért referitor la Róna, dar István Lukács

aştepta cu nerăbdare articolul, aşa că se apucă să scrie puţinul pe care-l ştia.

Atunci veni lângă el unul dintre ucenici, un tânăr subţirel, de vreo douăzeci de ani, cu faţa plină de coşuri, purtând un sacou cu un număr prea mare.

— Ce vrei, băiete? se uită Gordon la el.

— Vă rog frumos, ar trebui să verificaţi acest articol, mâine trebuie să-l predau, răspunse zăpăcit băiatul şi îi întinse lui Gordon o foaie bătută la maşină.

— Ce-i asta?

— Un articol. Eu... eu l-am scris, se bâlbâi băiatul. Nu era nimeni care să-l fi putut scrie. Domnul Lukács mi-a spus că sunteţi bolnav.

— Şi?

— Şi că mâine veniţi la muncă şi să vi-l arăt.

— Perfect. Arată-mi-l mâine.

— Eu aş vrea tare mult să-l citiţi acum. Nu am mai scris un asemenea articol până acum, spuse băiatul cu faţa îmbujorată.

— Despre ce ai scris?

— Despre un suicid.

— Al câtelea pe săptămâna asta? întrebă Gordon.

— Nu ştiu, domnule redactor, răspunse băiatul.

— Dă-mi-l.

Luă hârtia în faţa lui şi îşi întinse mâna după creionul roşu. Durerea se estompase deja într-atât încât putea să ţină normal creionul în mână. Citea, sublinia, tăia, corecta...

— Cuvântul „misterios” vă rog frumos să nu-l tăiaţi, spuse băiatul.

— De ce nu? Un suicid nu poate fi „misterios”.

— Ba da, insistă băiatul. De curând am sunat la inspectoratul general şi un detectiv mi-a spus că individul a murit în condiţii dubioase.

— Cu cine ai vorbit?

— Cu inspectorul detectiv Szrubian.

— Atunci, mergi frumos la telefon şi sună-l pe şeful grupului de detectivi Vladimir Gellért şi spune-i că eşti din partea mea. Poate mai e la inspectorat.

Băiatul dădu din cap, iar Gordon îşi scoase tabachera şi aprinse o ţigară. În câteva minute băiatul se şi întoarse.

— Domnul Gellért, şeful grupului de detectivi, a spus că nu este misterios, îi zise lui Gordon.

— Vezi? dădu el din cap. Prin urmare, titlul articolului sună corect astfel: „Suicidul neaşteptat al unui comerciant bogat”. Ar fi „misterios” dacă detectivii ar bănui că l-a ucis cineva, continuă el. „Un străin”, citi în articol, apoi ridică privirea. Sau soţia. Dar nu aşa s-a întâmplat, nu?

— Nu, răspunse băiatul speriat. Domnul Gellért, şeful grupului de detectivi, a spus că în acest caz totul e clar, a fost un suicid.

— Restul e bine, spuse Gordon şi trase din ţigară. Doar fii atent la ordine în subtitlu, e foarte important. Dumneata ai scris: „Astăzi după-amiază în casa din Pasarét şi-a curmat viaţa cu pistolul proprietarul firmei de comerţ cu cafeaua Arabs”. Mai important este cine, nu unde şi când. Deci aşa: „Proprietarul firmei de comerţ cu cafeaua Arabia şi-a pus capăt vieţii cu revolverul astăzi, în casa lui din Pasarét”. Iar cui şi-a lăsat averea, nici asta nu-şi are locul în subtitlu. E

suficient să menţionezi în articol instituţia de protecţie a mamelor. Acum du-te şi rescrie-l la maşină.

Băiatul luă hârtia şi porni către masă.

— Băiete! strigă Gordon după el.

— Da, vă rog.

— Un lucru să nu uiţi. Treaba ta este să scrii ce s-a întâmplat. Chestia cu speculaţia se taie din articol. Nu e treaba ta să afli „de ce”.

Băiatul se aşeză la masă şi se apucă să transcrie articolul.

Gordon bătu şi ultima literă, scoase hârtia din maşină, îşi îmbrăcă haina şi lăsă articolul pe masa lui Lukács. Apoi se duse la masa Valeriei, ridică receptorul şi, chiar dacă uşor nesigur, începu să formeze numărul cu mâna dreaptă.

VILMOS KONDOR
budapest noir

„Ca jurnalist de investigaţii la ziarul *Az Est,* cunoştea mai bine decât şi-ar fi dorit miile de forme ale morţii. Servitoarele beau măciulii de chibrit ca să se otrăvească, se aruncă în faţa tramvaiului, bărbierii îşi tranşează iubitele, femeile divorţate îşi taie venele cu briciul, ucenicii se aruncă de pe podul Franz Iosif, funcţionarii geloşi îşi înjunghie nevestele cu cuţite de măcelari, oamenii de afaceri îşi împuşcă rivalii cu revolverul – posibilităţile sunt infinite şi în acelaşi timp covârşitor de identice, dat fiind că rezultatul este acelaşi.

Gordon se grăbi către poartă, dar unul dintre poliţiştii în uniformă păşi în faţa lui. Gordon i se adresă detectivului Andor Stolcz, iar acesta făcu semn poliţistului să se dea la o parte. Gordon păşi cu carneţelul în mână lângă cadavrul întins sub bolta porţii ca o păpuşă de cârpă aruncată, cu faţa scufundată în umăr şi cu părul negru răsfirat pe spate."

Vilmos Kondor – *Budapest Noir*

Budapesta, 1936. Prim-ministrul Gyula Gömbös se stinge înainte să-şi poată realiza visul – să transforme Ungaria în stat fascist. Viaţa – şi moartea – merg mai departe în vechiul oraş animat.

În urma unui pont, reporterul de investigaţii Zsigmond Gordon ajunge la locul unei crime: o tânără evreică frumoasă a fost ucisă într-unul dintre cartierele sordide ale Budapestei. Hotărât să ancheteze moartea fetei, mai ales după ce îi descoperă uluitoarea identitate, Gordon descinde în măruntaiele întunecate ale oraşului, o lume a umbrelor, populată de pornografie, sindicate criminale şi celule comuniste. Investigaţia îl poartă până în eşaloanele superioare ale puterii, unde a fi evreu poate însemna diferenţa dintre viaţă şi moarte.

Un thriller captivant, evocativ, debordând de suspans şi intrigi politice.

„Un roman întunecat şi tensionat, cu personaje şi locuri interesante. Ar fi o plăcere să mai citim ceva scris de Kondor."

Kirkus Reviews

„Romanul lui Vilmos Kondor este un thriller maghiar în toată puterea cuvântului, dur, în spiritul lui Raymond Chandler şi Dashiell Hammett."

Péter I. Rácz

VILMOS KONDOR
budapest noir

Budapesta, 1936. Prim-ministrul Gyula Gömbös se stinge înainte să-și poată realiza visul – să transforme Ungaria în stat fascist. Viața – și moartea – merg mai departe în vechiul oraș animat.

În urma unui pont, reporterul de investigații Zsigmond Gordon ajunge la locul unei crime: o tânără evreică frumoasă a fost ucisă într-unul dintre cartierele sordide ale Budapestei. Hotărât să ancheteze moartea fetei, mai ales după ce îi descoperă uluitoarea identitate, Gordon descinde în măruntaiele întunecate ale orașului, o lume a umbrelor, populată de pornografie, sindicate criminale și celule comuniste. Investigația îl poartă până în eșaloanele superioare ale puterii, unde a fi evreu poate însemna diferența dintre viață și moarte.

Un thriller captivant, evocativ, debordând de suspans și intrigi politice.

„Un roman întunecat și tensionat, cu personaje și locuri interesante. Ar fi o plăcere să mai citim ceva scris de Kondor."

Kirkus Reviews

„Romanul lui Vilmos Kondor este un thriller maghiar în toată puterea cuvântului, dur, în spiritul lui Raymond